

תורתו של ראמאנה מהרישי

מיהו ראמאנה מהרישי ?

ראמאנה מהרישי נולד בשנת 1879 בכפר קטן בהודו. בגיל שש עשרה, ללא שידע דבר על "הארה" או תירגול רוחני כלשהו חווה הארה ספונטנית. בשנת 1896 עזב את משפחתו, מונע על ידי דחף פנימי, ועשה את דרכו לארונצ'אלה, הר קדוש ומרכז עלייה לרגל בדרום הודו. בהגיעו ליעדו השליך את כל כספו ורכושו וזנח את זהותו הישנה בשל המודעות החדשה שהתעורר אליה. במינוח ההינדי הוא "מימש את העצמי" כלומר מימש על ידי התנסות ישירה את האמת כי דבר אינו קיים מלבד המודעות הקוסמית שאינה ניתנת לחלוקה, אשר נחוות בצורתה הלא גלויה כהויה או מודעות ובצורתה הגלויה כהתגלות היקום. בדרך כלל מודעות זו מושגת רק לאחר פרק זמן ארוך של תירגול רוחני מאומץ, אך במקרה זה, היא קרתה באופן ספונטני, ללא מאמץ מוקדם או תשוקה מוקדמת. ונקטרמן, תלמיד בית ספר בן שש-עשרה, היה לבדו בחדרו שבבית דודו בדרום הודו כאשר לפתע אחז בו פחד נורא מהמוות. בדקות שלאחר מכן, התנסה בחויה מדומה של המוות אשר במהלכה הואר והתעורר לעובדה כי טבעו האמיתי הינו אל-מותי וכי אין לטבע זה קשר עם גופו הפיזי, עם הכרתו, או עם האישיות שלו. תחושת הקיום האינדוידואלי שלו פסקה.

לימים, הפך, ללא כל מאמץ מצידו, לאחד המורים הרוחניים הגדולים ביותר שידעה הודו והאנושות בכלל. עם זאת, כל רכושו היה בגד הבד שלבש לחלציו, מקל, וכלי לקיבוץ נדבות. במשך כ- 50 שנה, ענה על אלפי שאלות שהוצגו לפניו על ידי שואפים רוחניים ומחפשים שונים ומשונים אחר האמת. מעולם לא דרש דבר עבור האמת אותה לימד.

מה שמיחד את ראמאנה מהרישי, או כפי שהוא ניקרא על ידי תלמידיו באגאואן שרי ראמאנה, היא החקירה העצמית, הדרך הרוחנית היחודית אותה לימד ואשר מהווה חידוש רדיקלי ביחס לשיטות המדיטציה המסורתיות הקיימות מזה אלפי שנים בהודו ובארצות ותרבויות אחרות. הקורא יוכל לעמוד על טיבה של החקירה העצמית והשוני שלה ביחס לשיטות אחרות מתוך השיחות שיובאו להלן. במידה ואתם שואלים את עצמכם מהי בכלל מדיטציה, הרי שההגדרה הטובה והכללית ביותר היא כי מדיטציה הינה כל טכניקה מנטלית אשר מביאה, לכשהגיעה לשלמות, להיפסקות מוחלטת של המחשבות. מה שניגזר ממצב זה היא ה"הארה".

השאלות שיובאו להלן נילקחו ממספר ספרים, והן כוללות שאלות ברמה הפילוסופית – רוחנית הגבוהה ביותר לצד שאלות יום יומיות ושאלות עם מסר מוסרי. האתר שבו אתם גולשים כעת, ניבנה ברוחו של ראמאנה מהרישי במובן זה שאינו נושא רוח, הוא פתוח לכל דיכפין, ואין מאחוריו מטרה אנוכית כלשהי. בתיקווה שתהנו, תשאבו השראה ובעיקר ... תתרגלו.

הגדרות

להלן מספר הגדרות אשר יקלו עליכם הקוראים להבין את השיחות :

העצמי

זהו המונח שבו השתמש בתדירות הגבוהה ביותר. הוא הגדיר מונח זה באומרו כי העצמי האמיתי או ה"אני" האמיתי הינו, בניגוד להתנסות ניתפסת, לא היתנסות של קיום אינדוידואלי אלא מודעות בלתי-אישית החובקת את הכל. אין לבלבל אותו עם העצמי האינדוידואלי, אשר עליו אמר כי למעשה אינו קיים כלל וכי הוא זיוף של ההכרה המסתיר את ההתנסות האמיתי של העצמי האמיתי. שרי ראמאנה טען כי העצמי האמיתי הווה תמיד ונחוה תמיד אך הוא הדגיש שאדם עירני במודע לטבעו האמיתי רק לאחר שהנטיות - מגבילות - העצמי של ההכרה פסקו. מודעות עצמית תמידית ומתמשכת פרושה מימוש עצמי או מימוש העצמיות.

סאט – צ'יט – אננדה

זהו המונח הסנסקריטי המתורגם כהווייה – מודעות – נועם. שרי ראמאנה לימד כי העצמי הינו הווייה טהורה, מודעות סוביקטיבית של "אני הנני" אשר אין בה ולו שמץ של ההרגשה "אני הנני זה" או "אני הנני ההוא". אין כל סוביקטים או אוביקטים בעצמי (כלומר אין יודע או ידוע) ישנה רק העירנות להווייה. משום שעירנות זו היא גם מודעת היא נקראת גם מודעות. לדבריו של שרי ראמאנה התנסות ישירה במודעות זו הינה מצב של אושר בלתי פוסק ולכן משתמשים במשג "אנדה" או נועם עילאי על מנת לתאר אותה. שלושת האספקטים הללו, הווייה מודעות ונועם נחווים כשלם אחד ולא כתכונות ניפרדות של העצמי. הם בלתי ניתנים להפרדה זה מזה בדיוק כפי שלא ניתן להפריד את הרטיבות השקיפות והנזילות של המים זו מזו.

אלוהים

שרי ראמאנה טען כי היקום מקוים על ידי כוחו של העצמי. מאחר שתאיסטים מייחסים כח זה לאלוהים, השתמש שרי ראמאנה לעיתים קרובות במילה "אלוהים" כמילה נירדפת לעצמי. הוא השתמש גם במילה "ברהמן", הישות העילאית ההינדואית, וב"שיוה", שם הינדי של אלוהים באותו האופן. האלוהים של שרי ראמאנה אינו אלוהות אישית, הוא ישות נטולת צורה אשר מקיימת את היקום. האלוהים אינו יוצרו של היקום, אלא שהיקום הוא התגלות גרידא של כוחו. לא ניתן להפריד את אלוהים מהיקום, והוא אינו מושפע מהתגלות היקום או מהיעלמו.

ניאנה

ההתנסות בעצמי נקראת לעיתים "ניאנה" או ידע. זוהי מודעות ישירה לאמת האחת שבה אין סוביקטים או אוביקטים. אדם המבוסס במצב זה נקרא "ניאני".

טוריה וטוריאטיטה

הפילוסופיה הינדית מניחה שישנם שלושה מצבים שונים של מודעות יחסית – עירות, חלימה ושינה עמוקה. שרי ראמאנה הצהיר כי העצמי נמצא ביסודה של המציאות אשר תומכת או מקיימת את התגלותם של שלושת המצבים הזמניים האחרים. בשל כך הוא קרא לעצמי "טוריה אואסטה" שפרושו "המצב הרביעי". לעיתים הוא השתמש במילה "טוריאטיטה" שפרושה "מתעלה אל מעבר למצב הרביעי", על מנת להמחיש כי לאמיתו של דבר אין ארבעה מצבי תודעה אלא רק מצב טראנס-צדנטלי (מעבר לחלל ולזמן) אמיתי אחד.

מונחים אחרים

שרי ראמאנה הדגיש לעיתים תכופות שהעצמי הינו מצב הווייה האמיתי והטבעי של כל אחד. מסיבה זו הוא השתמש במונחים "שהג'ה סטהיטי" שפרושו "המצב הטבעי", ו"סוורופה" שפרושו הטבע או הצורה האמיתיים.

ראמאנה מהרישי – שאלות ותשובות

שאלה : איך אוכל לבוא במגע עם העצמי הגבוה יותר ?

תשובה : האם זהו דבר מה מרוחק שעליך לגעת בו ? העצמי קיים כאחד, אבל אלו רק המחשבות שלנו שגורמות לנו להרגיש כאילו אינו כזה. אתה אינך יכול לחשוב עליו וגם לא לשכוח אותו. העצמי הגבוהה הוא תמיד כפי שהוא בין אם אתה הולך בדרך המובילה אליו או שלא. קיום אלוהי הוא הטבע האמיתי שלנו.

שאלה : מדוע חקירה עצמית ישירה יותר משיטות אחרות ?

תשובה : התמקדות בעצמי, הזרח לעד כ " אני ", האמת המוחלטת, הבלתי ניתנת לחלוקה והטהורה, היא הסירה בה יכול האינדוידואל הנתון לאשליה כי הוא הגוף הפיזי לחצות את ים הלידות האינסופיות.

האמת אינה אלא העדרו של האגו. הרוס את האגו על ידי שתחפש אותו. משום שלאגו אין כל זהות הוא יעלם באופן אוטומטי והאמת תיזרח מאליה. זוהי השיטה הישירה בעוד כל השיטות האחרות מקיימות את האגו. בשיטות אלו, עולים ספקות כה רבים ולבסוף אין ברירה אלא להתמודד עם השאלה הניצחית " מי אני ? ". מאידך, בשיטת החקירה העצמית, השאלה הסופית " מי אני ? " מועליית כבר מן ההתחלה. שום תירגולים רוחניים אינם הכרחיים כהכנה לביצוע חקירה עצמית.

אין מסתורין גדול מזה – אנו האמת ואנו שואפים להשיג את האמת. אנו חושבים שיש משהו המסתיר את האמת שבנו וכי יש צורך לסלקו על מנת שהאמת תמומש. זה מגוחך. יום יבוא ותיצחק על המאמצים הרוחניים שעשית בעבר. זה שיהיה ביום בו תיצחק אף הווה כאן ועכשיו.

שאלה : מה עלי לעשות על מנת לחוות את העצמי ?

תשובה : שום נסיון אינו דרוש על מנת להיות במצב זה. מה שנחוץ הוא לוותר על הרעיונות הכוזבים. בכל פעם שרעיון מעין זה עולה, חקור למי הוא עולה. כאשר מחשבה חדשה עולה, חקור אותה על ידי אנליזה. באופן זה, במשך הזמן כל המחשבות יהרסו.

שאלה : איך יש על המתרגל להתחיל בשיטה זו של חקירה ?

תשובה : ההכרה תישקוט רק אם נחקור " מי אני ? ". המחשבה " מי אני ? " תהרוס את כל שאר המחשבות ולבסוף תהרס בעצמה כפי שנישרף המקל בו אנו נעזרים על מנת להזיז את העצים שבמדורה. כאשר עולות מחשבות אחרות, יש על המתרגל, מבלי שינסה להשלימן, לחקור באופן הבא : " למי הן עולות ? ".

מה זה משנה כמה מחשבות עולות ?

בו ברגע שעולה מחשבה כלשהי, על המתרגל לחקור " למי עלתה מחשבה זו ? " –
 התשובה תהיה " לי ". אם ימשיך ויחקור " מי אני ? " תופנה ההכרה בחזרה
 למקורה, לעצמי והמחשבה שעלתה תעלם. על ידי תירגול חוזר ונישנה באופן זה, גדלה
 יכולתה של ההכרה להישאר במקורה.

על אף שהמשיכות לעצמים החושיים (וישאה – ואסאנות) מתקיימות גילגולים רבים ומופיעות
 אינספור פעמים כמו גלים בים, הן יעלמו ככל שההגות בטבע הפנימי הופכת יותר ויותר
 אינטנסיבית. על המתרגל להיצמד בעיקביות ובחוזקה לתשומת הלב לעצמי תוך שאינו
 מאפשר קיום אפילו למחשבה מטילת הספק " האם זה אפשרי להרוס את כל המשיכות
 ולהישאר בעצמי ? ". כל עוד שישנן בהכרה משיכות לעצמים החושיים נחוצה החקירה
 " מי אני ? ". כאשר עולות מחשבות יש על המתרגל לחסל את כולן בו ברגע שהן עולות.
 לא לעסוק ב " משהו אחר " (אניה) היא אי-תשוקה (וירגיה) ואי – תלות. לא להיות מוחצן
 אל מחוץ לעצמי הוא ידע (ניאנה). לאמיתו של דבר, אי – תשוקה וידע הן אחת. בדיוק כפי
 ששולה הפנינים קושר למתניו אבן, צולל לים ושולה פנינה מקרקעיתו, כך כל אדם באשר
 הוא, אם יצלול עמוק לתוך עצמו תוך שהוא משתחרר מתלות בכל דבר שהוא, ישיג את פנינת
 העצמי. אם אדם יעסוק ללא הרף בזכירת טבעו האמיתי עד שיזכה להארה – דינו.
 החקירה " מי אני, אני זה שכבול ? " המובילה לידיעת הטבע האמיתי – היא ורק היא
 חירות. מיקוד תמידי של ההכרה על העצמי ניקראת " חקירה עצמית " בניגוד למדיטציה שבה
 המתרגל מודט על היותו אחד עם הבורא שהוא קיום – מודעות – נועם מוחלט (סט – צ'יט –
 אננדה).

שאלה : מהי המציאות ?

תשובה : על המציאות להיות אמיתית תמיד. אין לה צורות או שמות. זו המונחת ביסודם של
 הנ"ל היא המציאות. היא מונחת ביסוד המוגבלויות אך היא עצמה נטולת מוגבלות. היא אינה
 כבולה. היא מהווה את הבסיס לדברים הלא אמיתיים בעוד היא עצמה אמיתית. המציאות היא
 זו שהווה. היא כפי שהיא. מילים אינן יכולות לתארה. היא מעבר לביטויים כמו " קיום " או
 " אי – קיום " וכו'. המציאות שהיא מודעות, לא פחות ולא יותר, נותרת לאחר שהבורות נהרסת
 ביחד עם הידע של האוביקטים. היא ורק היא העצמי (אטמה). בברהמה סוורופה (הצורה
 האמיתית של ברהמן או אלוהים), שהיא מודעות עצמית מלאה, אין אפילו שמץ של בורות.
 המציאות אשר זורחת במלואה, ללא סבל וללא הגוף, לא רק כאשר יש מודעות לקיום העולם
 אלא גם כאשר אין מודעות לו (למשל בשינה). היא צורתה האמיתית (ניג'ה סוורופה).
 ההקרנה של הנועם – מודעות בצורה של עירנות הזורחת באופן שווה מבפנים ומבחוץ,
 היא היא המציאות הבראשיתית העילאית ומלאת הנועם. צורתה היא דממה, והניאנים
 מכריזים עליה שהיא המצב הסופי והבלתי מופרע של ידע אמיתי (ניאנה).
 דע כי רק על ידי הניאנה מופיע אי ההיצמדות. רק הניאנה טהורה היא. ניאנה, והיא בלבד,

היא ידיעת האלוהים. ניאנה שבה אין שיכחה של העצמי, היא ורק היא הניצחיות. ניאנה היא הכל, היא ורק היא.

שאלה : מהי מודעות זו, ואיך יכול אדם להשיגה ולטפחה ?

תשובה : אתה הינך המודעות. מודעות היא שם אחר שלך. מכיון שאתה המודעות אין כל צורך להשיגה או לטפחה. כל מה שעלייך לעשות הוא לוותר על המודעות לדברים אחרים, כלומר לוותר על המודעות ללא – עצמי. אם אדם מוותר על המודעות לאלה, אזי תישאר המודעות הטהורה שהיא העצמי.

שאלה : אם העצמי מודע בעצמו מדוע איני מודע לו ברגע זה ?

תשובה : אין דואליות (שניות). הידע הנוכחי שלך נובע מהאגו והוא יחסי בלבד. ידע יחסי דורש סוביקט ואוביקט (יודע וידוע) בעוד שמודעות לעצמי היא מוחלטת ואינה דורשת כל אוביקט לדעתו.

באופן דומה, זיכרון יחסי, דורש אוביקט שיש לזכרו וסוביקט הזוכר את האוביקט. כאשר אין שניות, מי ישנו " שם " על מנת לזכור את מי ?

העצמי קיים תמיד. כל אחד רוצה לדעת את העצמי. איזו עזרה דרושה לאדם על מנת לדעת את העצמי ? אנשים רוצים לראות את העצמי כדבר מה חדש, אך הוא ניצחי ונישאר כך כל הזמן. הם חפצים לראותו כאור זוהר וכו'. איך יתכן דבר שכזה ? העצמי אינו אור ואינו חושך. הוא כפי שהוא. לא ניתן להגדירו. ההגדרה הטובה ביותר היא " אהיה אשר אהיה ". הסרוטים (כתבי הקודש) מדברים על עצמי שגודלו כגודל אגודל אדם, שהוא כחוט השערה, כניצוץ חשמלי, רחב, עדין יותר מהעדין ביותר וכו'. אין לדברים אלה שחר. העצמי הינו הווייה בלבד, וניבדל ממה שאמיתי או לא אמיתי. זהו ידע הניבדל מידע או בורות. איך ניתן כלל להגדירו ? הוא פשוט הווייה.

שאלה : כאשר אדם מממש את העצמיות, מה הוא רואה ?

תשובה : אין שם כלל ראייה. לראות זה להיות. המצב של מימוש העצמיות, כפי שאנו מכנים אותו, אין פרושו של דבר השגת דבר מה חדש או השגת מטרה כלשהי שהיא רחוקה ממך, אלא, להיות מה שהיית תמיד ומה שתמיד תהיה. כל מה שנחוץ הוא, שתוותר על מימושו של הלא – אמיתי כאמיתי. כולנו טועים לחשוב כי זה שאינו אמיתי – אמיתי. כל מה שעלינו לעשות הוא לוותר על ראייה מוטעיית זו. אז, נממש אצ העצמי כעצמי. במילים אחרות, היה העצמי. בשלב מסוים תיצחק על עצמך, על שניסית לגלות את העצמי, העצמי שהוא כה טבעי וברור מאליו. כך, כיצד עלינו להשיב על שאלה זו? מצב זה מתעלה אל מעבר לצופה ולניצפה. אין כל צופה, אין משהו שיש לראותו. הצופה הרואה עתה את כל זאת, מפסיק להתקיים והעצמי בלבד נותר.

שאלה : איך לדעת זאת על ידי התנסות ישירה ?

תשובה : אם אנו מדברים על כך שיש לדעת את העצמי, מוכרחים להיות שני עצמיים : אחד שהוא ידוע, אחד שהוא יודע ותהליך הידיעה. המצב שאותו אנו מכנים מימוש הוא פשוט להיות

העצמי, מבלי לדעת דבר ומבלי להפוך להיות דבר מה. אם מימש אדם את עצמיותו, הרי שהוא הדבר היחידי שהווה והיחיד שהיה מאז ומעולם. אדם אינו מסוגל לתאר מצב זה במילים. אדם רק יכול להיות את זה. כמובן שאנו מדברים על מימוש עצמי משום שאין מונח טוב יותר.

איך ניתן " לממש " או לעשות אמיתי את זה שהוא ורק הוא אמיתי ?

שאלה : לפעמים אומר אתה כי העצמי הוא דממה. מדוע ?

תשובה : עבור אלה החיים בעצמי שהוא יופי נטול מחשבות, אין שום דבר שיש " לחשוב עליו ". יש רק לדבוק בהתנסות של הדממה, משום שבמצב עילאי זה אין שום דבר קיים שיש להשיגו, מלבד קיומו של העצמי.

שאלה : מהי מאונה (שתיקה) ?

תשובה : המצב שמתעלה אל מעבר לדיבור ולמחשבה הוא מאונה. זה שהווה הוא מאונה.

איך ניתן להסביר את המאונה במילים ?

צדיקים אומרים שהמצב שבו המחשבה " אני " (האגו) אינה עולה אפילו לא במעט, הוא ורק הוא העצמי (סוורופה) שהוא דממה (מאונה). רק עצמי דומם זה הינו אלוהים. העצמי בלבד הוא הג'וה (הנשמה האינדוידואלית). העצמי בלבד הוא עולם עתיק יומין זה.

כל שאר סוגי הידע הם חסרי ערך ושיטחיים. רק ההתנסות בדממה היא הידע האמיתי והמושלם. דע, כי ההבדלים האוביקטיביים הרבים אינם אמיתיים אלא הוטבעו בעצמי שהוא הוא צורת הידע האמיתי.

שאלה : מדוע השלווה שאני מרגיש בנוכחותך אינה נימשכת לאחר שאני הולך ?

תשובה : הבזקים אלה הם רק סימנים להתגלמות המתמשכת של העצמי. השלווה הזו היא הטבע האמיתי. רעיונות אחרים מיותרים. זוהי יוגה (אחדות) אמיתית. למרות זאת, ניתן לומר כי שלווה זו מושגת על ידי תירגול ממושך. על ידי תירגול זה אנו ניפטרים מרעיונות מוטעים .

שאלה : מכיון שהגופים והעצמיים המחיים אותם נימצאים בכל מקום ובמספר רב מאוד, איך ניתן לומר שהעצמי הוא אחד ויחיד ?

תשובה : אם הרעיון " אני הנני הגוף " מאומץ, העצמיים הם רבים. המצב בו רעיון זה נעלם הינו העצמי מכיון שבמצב זה אין אוביקטים אחרים. מסיבה זו העצמי נחשב אחד ויחיד. מוטעה לקרוא לעצמי, החלל של המודעות, " דהי " (כלומר בעל גוף), מכיון שהגוף עצמו איננו קיים מנקודת המבט הטבעית של העצמי האמיתי אלא רק מנקודת המבט המוחצנת של ההכרה אשר מושליית על ידי הכח המשלה.

העולם אינו יכול להתקיים ללא הגוף, הגוף לעולם אינו מתקיים ללא ההכרה, ההכרה לעולם איננה מתקיימת ללא המודעות והמודעות לעולם איננה מתקיימת ללא האמת.

עבור החכם, אשר יודע את העצמי מתוך כך שצלל לתוך עצמו, אין דבר אחר שיש לדעתו מלבד העצמי. מדוע ? משום שבגלל היעלמות האגו המזהה את צורת הגוף כ " אני ", הוא (החכם) הקיומיות עצמה שהיא מודעות נטולת צורה.

הניאני (זה שמימש את עצמו) יודע כי הוא העצמי וכי שום דבר, לא הגוף הזה ולא דבר מה אחר קיימים אלא שרק העצמי קיים. עבור ניאני שכזה, האם זה משנה אם הגוף חי או מת? זה מוטעה לדבר על מימוש. מה יש שם שעלינו לממשו? האמיתי הוא כפי שהינו תמיד. איננו יוצרים דבר מה חדש או משיגים משהו שלא היה לנו קודם. אלו ההסברים הניתנים בספרים. אנו חופרים באר ויוצרים בור גדול. החלל שבתוך הבאר או הבור לא נוצר על ידינו. רק סילקנו את האדמה שמילאה את החלל שהיה שם. החלל היה שם לפני כן והוא מצוי שם אף עתה. באופן דומה, עלינו פשוט להשליך החוצה את כל הסמסקרות (הנטיות הטבועות בהכרה) עתיקות היומין אשר בתוכנו. לאחר שויתרנו על כל אלה, העצמי זורח לבדו.

שאלה : אך איך לעשות זאת ולהשיג חרות?

תשובה : חירות היא עצם טבענו. אנו היא. עצם העובדה שאנו משתוקקים לחירות מראה שחירות מכל הכבלים היא טבענו האמיתי. היא אינה דבר מה חדש שיש לרוכשו. כל מה שנחוץ הוא להיפטר מהרעיון המוטעה כי אנו כבולים. כאשר נשיג זאת, לא יהיו כל תשוקות או מחשבות מכל סוג שהוא. כל עוד שאדם משתוקק לחירות, הוא כבול.

שאלה : כאשר אני מודט אני רואה צבעים יפים. אני נהנה לצפות בהם. אני רואה בהם את האלוהים.

תשובה : הם אינם אלא תפיסות מנטליות. החויות השונות בזמן מדיטציה, מחשבות, רגשות, אוביקטים של ההכרה אינם אלא יצירות מנטליות.

שאלה : נאמר על זה שמימש את העצמי כי אינו חווה את שלושת המצבים, כלומר את העירות את החלימה ואת השינה העמוקה. האם דבר זה נכון?

תשובה : מה גורם לך לומר שאין הוא חווה את שלושת המצבים? באומרך "היה לי חלום", "הייתי בשינה עמוקה", "אני ער", מודה אתה בהכרח כי היית נוכח בשלושת המצבים הנ"ל. לזה מבהיר היטב כי היית שם כל הזמן. אם תישאר כפי שאתה עתה, תהיה במצב העירות. העירות נעלמת במצב החלימה ומצב החלימה נעלם בשינה עמוקה. אתה היית שם אז, אתה שם עתה, ואתה שם תמיד. שלושת המצבים באים והולכים, אך אתה נישאר שם תמיד. זה כמו קולנוע. המסך תמיד שם, אך תמונות שונות מופיעות על המסך ואז נעלמות. שום דבר אינו נידבק למסך, הוא נישאר מסך. באופן דומה, אתה נישאר העצמי בכל שלושת המצבים. אילו היית יודע זאת, לא היו מטרידים אותך שלושת המצבים, בדיוק כפי שתמונות המופיעות על המסך אינן נידבקות אליו. על המסך, אתה רואה לפעמים אוקינוס ענק עם אינספור גלים, ואז הוא נעלם. בפעם אחרת רואה אתה אש בוערת ואז היא נעלמת. המסך נישאר שם בשני המיקרים. האם המסך נרטב על ידי המים או נשרף על ידי האש? – שום דבר אינו משפיע על המסך. באותו אופן, הדברים המתרחשים במהלך מצב העירות, החלימה והשינה העמוקה אינם משפיעים עלייך כלל. אתה נישאר כעצמי.

שאלה : האם זה אומר שאדם מואר שכזה יהיה בעולם זה בחזקת עד בלבד?

תשובה : אכן כן ! לשם הבהרת עניין זה, וידירניה, בפרק העשירי של פנצ'דסי, נותן דוגמא של אור על בימת התיאטרון. כאשר השחקנים מופיעים, האור שם ומאיר ללא הבדל את כל השחקנים בין אם הם מלכים, משרתים או רקדנים וכן גם את הקהל כולו. האור נימצא שם לפני שהצגה מתחילה, במהלכה וכן אף לאחר שהסתיימה. באופן דומה, האור שבפנים, כלומר העצמי שמאיר את האגו, האינטלקט, הזיכרון וההכרה, מבלי שהוא עצמו יהיה מושא לתהליך של גדילה וקמילה. למרות שבמהלך שינה עמוקה ומצבים אחרים, קיום האגו אינו מורגש, העצמי נישאר ללא נגע, וממשיך לזרוח מכח עצמו. למעשה, הרעיון של היות העצמי עד הוא בהכרה בלבד. זו אינה האמת המוחלטת של העצמי. עדות מותניית בקיום אוביקטים שלהם אנו עדים. העד והאוביקט לעדותו הם יצירות של ההכרה.

שאלה : האם שיוה, וישנו ודומיהם קיימים באמת ?

תשובה : נשמות אנושיות אינדידואליות אינן הנשמות היחידות הקיימות. אבל, במקום להמשיך בחקירה אודות כך, מדוע שלא תחקור אחר העצמי שלך ? למי עולות שאלות אלה ? **שאלה :** הכיזד נחותה דרגת המציאות של שלושת מצבי המודעות ביחס למצב הרביעי (טוריה) ? מהו היחס בין שלושת מצבים אלה והמצב הרביעי ?

תשובה : ישנו רק מצב אחד, זה של המודעות או העירנות או הקיומיות. מצבי העירות, החלום והשינה אינם יכולים להיות אמיתיים. הם פשוט באים והולכים. האמיתי קיים תמיד. ה"אני" או הקיומיות, שהוא בלבד קיים בשלושת המצבים, הוא לבדו אמיתי. שלושת המצבים האחרים אינם אמיתיים כך שלא ניתן לומר שיש להם דרגת מציאות זו או אחרת. ניתן לומר זאת באופן זה בצורה גסה. קיום או מודעות הוא המציאות היחידה. למודעות בתוספת עירות אנו קוראים עירות. למודעות בתוספת שינה אנו קוראים שינה. למודעות בתוספת חלום אנו קוראים חלום. מודעות היא המסך עליו מופיעות ונעלמות כל התמונות. המסך הוא אמיתי, התמונות הן רק צלליות עליו. משום שמתוך הרגל עתיק יומין מאמינים אנו בשלושת המצבים הללו אמיתיים, אנו מכנים את המצב של עירנות טהורה או מודעות טהורה - " המצב הרביעי". אף על פי כן אין " מצב רביעי " אלא רק מצב אחד.

אין הבדל בין חלום ועירות מלבד זאת שמצב החלום קצר ומצב העירות ארוך. שניהם יצירי ההכרה. משום שמצב העירות ארוך, אנו מדמיינים שזהו מצבנו האמיתי. אך לאמיתו של דבר, מצבנו האמיתי הוא הטוריה או המצב הרביעי, אשר הוא תמיד כפי שהוא, אינו מודע להבדל בין מצב העירות, החלימה או השינה. משום שאנו מכנים אותם שלושת ה "אואסטות" (מצבים) אנו מכנים את המצב הרביעי טוריה – אואסטה. אך למעשה אין הוא אואסטה אלא המצב הטבעי והאמיתי של העצמי. כאשר מצב זה ממומש, אנו יודעים כי אינו טוריה או מצב רביעי, משום שמצב רביעי הוא יחסי בלבד, אלא טוריאטיטה, המצב המתעלה מעבר לשאר.

שאלה : אך מדוע בשלושת המצבים האלה יופיעו ויעלמו על המצב האמיתי כלומר על המסך של העצמי ?

תשובה : מי מציג שאלה זו? האם העצמי אומר שמצבים אלה מופיעים ונעלמים ? זהו הצופה האומר שהם מופיעים ונעלמים. הצופה וניצפה יחדיו הם ההכרה. חקור האם ההכרה אמיתית. אם תעשה כן, תיתמזג ההכרה לתוך העצמי ולא יהיו לא צופה ולא ניצפה. כך שהתשובה האמיתית לשאלתך היא " הם אינם מופיעים ואף אינם נעלמים ". העצמי בלבד נישאר כפי שהוא תמיד. שלושת המצבים מתקיימים בגלל היעדרה של חקירה עצמית. החקירה מחסלת אותם. כמה שלא יוסבר הענין, העובדה לא תובן עד שלא יממש אותו אדם את עצמיותו. לכשיעשה כן יתפלא על שבמשך זמן כה רב היה עיוור ביחס לקיומו של העצמי הברור מאליו, העצמי שהוא הקיומיות היחידה.

שאלה : מהו ההבדל בין ההכרה לעצמי ?

תשובה : אין כל הבדל. ההכרה המופניית פנימה היא העצמי. כאשר היא מופניית החוצה, היא הופכת להיות האגו וכל העולם. כותנה עוברת עיבוד והופכת להיות בגדים שונים. מזהב עושים תכשיטים שונים שלהם שמות שונים. אך כל הבגדים הם כותנה, וכל התכשיטים זהב ! האחד הוא אמיתי, הרבים הם שמות וצורות גרידא.

אך ההכרה אינה קיימת בניפרד מהעצמי, כלומר, אין לה קיום עצמאי. העצמי קיים ללא ההכרה, אך ההכרה אינה קיימת לעולם ללא העצמי.

שאלה : איך ניתן להתגבר על תשוקה , כעס ותכונות שליליות דומות ?

תשובה : על ידי מדיטציה. על ידי היאחזות במחשבה אחת תוך כדי דחיית כל שאר המחשבות.

שאלה : איך להגיע אל העצמי ?

תשובה : בלתי אפשרי "להגיע אל העצמי". אילו היה צורך להגיע אליו, היה פרושו של דבר שהעצמי אינו כאן ועכשיו וכי יש צורך להשיגו. מה שמושג בהכרח גם יאבד. פרושו שאינו תמידי. **לא שווה להתאמץ ולהשיג דבר מה שאינו תמידי.** כך שאומר אני, לא ניתן להשיג את העצמי. אתה הינך העצמי כבר עתה.

עובדה היא שאתה בור ביחס למצבך מלא הנועם. הבורות שולטת ומכסה את העצמי הטהור שהוא נועם עילאי. המאמצים מכוונים להסרת הכיסוי של הבורות, שאינו אלא מידע כוזב. הידע המוטעה הוא ההיזדהות השגויה של העצמי עם הגוף וההכרה. הכרחי להיפטר מהיזדהות שגויה זו ולאחר שנעשה כן נישאר העצמי לבדו.

לכן, מימוש העצמי מיועד לכולם. מימוש אינו " מפלה " בין השואפים להשיגו. עצם הספק בדבר יכולתך לממש את העצמי וההרגשה כי " עדיין לא מימשת " הם בפני עצמם מיכשולים. השתחרר גם ממיכשולים אלה !

שאלה : נאמר על ברהמן (אלוהים) שהוא סאט – צ'יט – אננדה. מה פירוש הדבר ?

תשובה : כן, זה נכון. זב שהווה הוא רק סאט. זה נקרא ברהמן. הזוהר של הסאט הוא צ'יט והטבע שלו - אננדה. אלו אינם ניפרדים מהסאט. כל השלושה יחדיו ידועים כסאט – צ'יט – אננדה.

שאלה : מכיון שהעצמי הוא קיומיות (סאט) ומודעות (צ'יט), מהי הסיבה לכך שמתארים אותו כשונה מהקיומיות והאי – קיומיות, בר החישה ושאינו בר – חישה ?

תשובה : למרות שהעצמי אמיתי, מכיון שהוא כולל את הכל, אין הוא מאפשר שאלות המערבות שניות (דואליות) בקשר למציאותי או לאי – מציאותי. לכן נאמר כי שונה מהאמיתי ומהלא – אמיתי. באופן דומה, אפילו שהוא מודעות, מכיון שאין דבר שאותו הוא יכול לדעת או לעשות עצמו ידוע אליו, נאמר שהוא שונה מבר החישה ומזה שאינו בר – חישה. נאמר שסאט – צ'יט – אננדה מצביע על כך שהעליון אינו א – סאט (שונה מההוויה), לא א – צ'יט (שונה מהמודעות), ולא אנ – אננדה (שונה מהאושר). משום שאנו בעולם התופעות אנו מדברים על העצמי כסאט – צ'יט – אננדה.

שאלה : באיזה מובן אושר או נועם (אננדה) הם טבענו האמיתי ?

תשובה : נועם מושלם הוא ברהמן. שלוה מושלמת היא השלוה שבמצמי. "זה" ורק "זה" קיים והוא מודעות. מה שנקרא אושר הוא בסך הכל הטבע של העצמי. העצמי אינו דבר אחר, אלא אושר מושלם. רק זה הנקרא אושר קיים באמת. בידועך עובדה זו ובהישארך בעצמי, אתה נהנה מנועם ניצחי.

אם אדם חושב שאושר נובע מסיבות חיצוניות ומרכושו, סביר יהיה להניח כי אושרו יגדל ככל שיתעצם רכושו ויפחת ככל שיקטן רכושו. לכן, אם אין לו רכוש כלל הוא אמור להיות בלתי-מאושר לחלוטין! האם כך הם פני הדברים? האם התנסות האדם עולה בקנה אחד עם השקפה זו ?

בשינה עמוקה אין לאדם רכוש, כולל גופו שלו. במקום שיהיה, אומלל הוא מאוד מאושר בזמן השינה. כולם רוצים לישון טוב. המסקנה היא שהאושר טבוע באדם ואינו נובע מסיבות חיצוניות. על אדם לממש את העצמי על מנת לפתוח את מאגר האושר הטהור.

שאלה : שרי באגאואן מדבר על הלב כמושב המודעות וכי הוא זהה לעצמי. מה בדיוק מסמל הלב?

תשובה : קרא לו בכל שם שתירצה – אלוהים, העצמי, מושב המודעות – כולם שמות נירדפים. הנקודה אותה יש להבין היא שהלב הוא עצם ההוויה של ישותו של האדם, המרכז שבלעדיו לא יכול להתקיים דבר.

הלב אינו כמובן הלב הפיזי אלא לב רוחני. הרידיאם שוה "הריט" פלוס "איאם". פרושו "זהו המרכז". זה הוא אשר ממנו עולות המחשבות, שעל בסיסו הן מתקימות ואשר לתוכו הן שוקעות ונעלמות. המחשבות הן התוכן של ההכרה והן מעצבות את היקום. הלב הוא המרכז של הכל. באופנישדות נאמר על זה שממנו ניבראו הישיות כי הוא ברהמן. זהו הלב. ברהמן (אלוהים) הוא הלב.

שאלה : איך לממש את הלב ?

תשובה : אין אף אחד, שאפילו לרגע אינו חווה את העצמי. משום שאין אף אחד שיאמר כי הוא שונה מעצמו. הוא העצמי. העצמי הוא הלב.

הלב הוא מרכז שמתוכו עולה הכל. משום שאתה רואה את העולם, את הגוף וכו', נאמר שלכל אלה יש מרכז שנקרא הלב. כאשר אתה בלב, יודע אתה שהלב אינו המרכז ואף אינו מה שמחוצה לו.

המודעות שהיא המציאות האמיתית ואשר אינה מוחצנת על מנת לדעת את אותם דברים הניפרדים מעצמי – היא ורק היא הלב. מכיון שהאמת של העצמי ידועה רק לאותה מודעות נטולת פעילות, מודעות המקושרת תמיד לעצמי, מודעות זו והיא בלבד זורחת תמיד כידע בהיר.

שאלה: איך יכול אני להשיג את מימוש העצמיות?

תשובה: מימוש עצמי אינו משהו חדש שיש להשיג. הוא כבר עתה שם. כל מה שנחוץ הוא להיפטר מהמחשבה "לא מימשת את העצמי".

דממה או שלוה היא מימוש. אין רגע בו העצמי איננו. כל עוד שיש ספק או שיטנה הרגשה של העדר מימוש, יש לעשות מאמץ להיפטר ממחשבות ותחושות אלה. הן מופיעות הודות להיזדהות של העצמי עם הלא עצמי. כאשר הלא – עצמי נעלם, נשאר רק העצמי. על מנת ליצור מקום בחדר, מספיק להוציא החוצה את הדברים שבתוכו. החלל שבו אינו מובא לתוכו ממקום אחר.

שאלה: מכיון שמימוש אינו אפשרי ללא ואסאנה – קשאיה (הרס הנטיות המנטליות), איך יש עלי לממש מצב זה שבו הנטיות הרוסות?

תשובה: אתה במצב זה כבר עתה.

שאלה: האם זה אומר שעל ידי היצמדות לעצמי יש להרוס את הואסאנות

(הרגלים מנטליים) כאשר הן מופיעות?

תשובה: הן תהרסנה מאליהן אם תישאר כפי שאתה.

שאלה: כמה זמן נחוץ על מנת להשיג מוקטי (שחרור ממעגל המוות והלידה)?

תשובה: מוקטי אינו דבר שיש להשיג בעתיד. הוא שם לנצח, הוא כאן ועכשיו.

שאלה: אני מסכים אך איני חווה זאת.

תשובה: ההתנסות היא כאן ועכשיו. אדם אינו יכול להכחיש את קיומו העצמי.

שאלה: זה אומר קיומיות ולא אושר.

תשובה: קיומיות זהה לאושר ואושר זהה להוויה. המילה "מוקטי" יוצרת חילוקי דעות. מדוע

שאדם יחפשה? אדם מאמין כי הוא משועבד ואז מחפש חירות. אך האמת היא שאין כלל

שיעבוד וכי יש רק חירות. מדוע לקרוא לחירות בשמה ואז לחפש אחריה?

שאלה: אמת – אך אנו בורים!

תשובה: רק הסר את הבורות. זה כל מה שנחוץ לעשות. כל השאלות המתחסות ל"מוקטי"

אינן לענין. "מוקטי" פרושו שחרור משעבוד אשר מעיד על מצב עכשיו של שעבוד. למעשה,

אין כלל שעבוד ולכן גם אין כלל "מוקטי".

שאלה : מהו טבע המימוש של אותם אנשים מהמערב שטוענים כי היו להם הבזקים של המודעות הקוסמית ?

תשובה החויה באה בהבזק ונעלמת באותו אופן. זה שיש לו התחלה, מוכרח שיהיה לו גם סוף. רק כאשר תמומש המודעות ההווה תמיד, תהיה חויית המימוש נצחית. אנו תמיד במודעות. כל אחד יודע כי " אני קיים ". אף אחד אינו יכול להכחיש את קיומו שלו עצמו. אדם הנימצא בשינה עמוקה אינו מודע, בעוד שכאשר הוא ער נידמה כי הוא מודע. אך זהו אותו אדם ! אין כל שינוי באותו אחד שישן ואשר עתה הוא ער. בשנתו העמוקה לא היה הוא מודע לגופו ולכן לא היתה מודעות לגוף. במצב העירות מודע הוא לגופו ולכן יש מודעות לגוף. לכן, ההבדל נימצא בהופעת מודעות – הגוף ולא בשינוי אמיתי שחל במודעות עצמה. הגוף והמודעות לו מופיעים יחדיו ונעלמים יחדיו. ניתן לסכם זאת בכך שנאמר כי אין כל מגבלות בשינה עמוקה בעוד שישנן מגבלות במצב העירות. מגבלות אלה הן הן השעבוד. ההרגשה " אני הגוף " היא השגיאה. יש על תחושה מוטעית זו של "אני" להעלם. ה " אני " האמיתי קיים תמיד. הוא כאן ועכשיו. הוא לעולם לא יופיע כדבר מה חדש ולעולם לא יעלם. זה שקיים באמת ממשיך להיות קיים לנצח. זה המופיע כדבר מה חדש סופו שיעלם כפי שהופיע. השווה את השינה העמוקה לעירות. הגוף מופיע במצב אחד אך לא בשני. לכן, סופו של הגוף להעלם. המודעות מהווה את הבסיס לקיומו של הגוף ולכן תמשיך להתקיים גם לאחר שהגוף יעלם.

אף אחד אינו אומר " אני קיים ". הסיבה של מצב הביש הנוכחי היא התפיסה המוטעית " אני הגוף ". יש להיפטר מהתחושה הכוזבת הזו. מימוש מופיע לאחר היעלמות תחושה מוטעית זו. מימוש אינו רכישה של משהו חדש ואף אינו כישור חדש שאדם רוכש. מימוש אינו אלא הסרה של תפיסה כוזבת.

האמת המוחלטת היא כה פשוטה ! היא אינה אלא הוויה במצב טהור. זה כל מה שיש לומר. **שאלה :** האם אדם קרוב יותר למודעות טהורה בשינה עמוקה מאשר במצב העירות ? **תשובה :** השינה, החלום והעירות הם תופעות גרידא, המופיעות בעצמי אשר הוא ניח לחלוטין. זהו גם מצב של מודעות פשוטה. האם ישנו משהו היכול להיות נפרד מהעצמי בזמן כלשהו? שאלה זו יכולה להתעורר רק בתנאי שהדבר אפשרי.

שאלה: האם לא נאמר לעיתים תכופות כי אדם קרוב יותר למודעות הטהורה בשינה עמוקה מאשר במצב העירות?

תשובה: השאלה עשויה באותה מידה להיות " האם אני קרוב יותר לעצמי בשנתי מאשר במצב עירתי ? "

העצמי הוא מודעות טהורה. אף אחד אינו יכול, לעולם, להיות נפרד מהעצמי. השאלה אפשרית רק אם ישנה שונות (דואליות) . אך אין כלל שונות במצב של המודעות הטהורה.

אותו אדם ישן, חולם ומתעורר. מצב העירות נחשב כמצב המלא בדברים יפהיפיים ומעניינים. העדרותה של חוויה זו גורמת לאדם לומר כי מצב השינה הוא משעמם. לפני שנמשיך הלאה הבה נבהיר נקודה זו. האין אתה מודה כי אתה קיים בשנתך ?

שאלה: כן מודה אני.

תשובה: אתה אותו אדם שעתה ער. האין זה כך ?

שאלה: כן .

תשובה: כך שיש המשכיות במצב השינה והעירות. מהי המשכיות זו ? זהו רק המצב של החוויה טהורה.

ישנו הבדל בין שני המצבים. מהו הבדל זה ? המאורעות, כלומר הגוף, העולם והאובייקטים שלו מופיעים במצב העירות אך נעלמים בשינה.

שאלה: אך איני מודע בשנתי.

תשובה: נכון, אין כל מודעות לגוף או לעולם. אך אתה מוכרח להתקיים בשנתך על מנת לומר: " לא הייתי מודע בשנתי " . מי אומר זאת עתה ? זהו האדם הער. הישן אינו יכול לומר זאת. כלומר, האינדוידואל המזהה עתה את העצמי עם הגוף אומר שמודעות שכזו לא הייתה קיימת בשינה.

משום שאתה מזדהה עם גופך, אתה רואה את העולם שסביבך ואומר כי מצב העירות מלא בדברים יפהיפיים ומעניינים. מצב השינה נחווה כמשעמם משום שלא היית שם כאינדוידואל ולכן דברים אלה אף הם לא היו שם. אך מהי העובדה ? ישנה המשכיות של קיומיות בכל שלושת המצבים, אך אין כל המשכיות בקיום האינדוידואלי ובקיום האובייקטים.

שאלה : כן.

תשובה : זה שקיים ברציפות הוא גם ניצחי, הוא תמידי. זה שאינו קיים ברציפות הינו חולף.

שאלה : כן.

תשובה : לכן מצב החוויה הוא תמידי והגוף הפיזי והעולם אינם תמידיים. הם תופעה זמנית החולפת על המסך של החוויה – מודעות, אשר הוא ניצחי ואינו נתון לשינוי.

שאלה : אם לדבר באופן יחסי, האין מצב השינה קרוב יותר למודעות הטהורה מאשר מצב העירות ?

תשובה : כן, במובן זה : בזמן המעבר משינה לעירות המחשבה " אני " (העצמי האינדוידואלי, האגו) מוכרחה להופיע וההכרה מוכרחה להתחיל לתפקד. אז, עולות מחשבות והגוף הפיזי מתחיל אף הוא לתפקד. כל אלה יחדיו גורמים לנו לומר כי אנו ערים. העדרה של דינמיקה זו היא המאפיינת את השינה ולכן השינה קרובה יותר למודעות הטהורה מאשר מצב העירות.

אך אין על אדם, לכן, לרצות להיות במצב השינה תמיד. ראשית, זה בלתי אפשרי. שנית, אין השינה יכולה להיות מצב הנועם שבו הניאני הווה, משום שמצבו שלו תמידי ואינו נתון לשינוי. יתרה מזאת, אנשים אינם מחשיבים את מצב השינה כמצב של מודעות, אך הצדיק (הניאני)

מודע תמיד. בזאת שונה השינה ממצב המודעות של הצדיק.

יתרה אף מזאת, מצב השינה נטול מחשבות וחופשי מהרשמים שהן יוצרות באינדוידואל. לא ניתן להחליף את מצב השינה למצב אחר באופן רצוני משום שבמצב השינה אין זה אפשרי לעשות מאמץ כלשהו מסוג כלשהו. על אף שהיא קרובה יותר למודעות הטהורה אינה ראויה למאמץ על מנת לממש את העצמי.

שאלה : כאשר אני שואל "מי אני?", עולה תשובה "אינני גוף בן אלמוות זה כי אם צ'ייטניה-אטמה (המודעות – עצמי)". ואז פתאום עולה שאלה אחרת "מדוע האטמה שקע לתוך המאיה (אשליה)?" או במילים אחרות "מדוע אלוהים יצר יקום זה?".

תשובה : המשמעות האמיתית של החקירה "מי אני?" הינה נסיון למצוא את מקור האגו או מקור המחשבה "אני". אין עלייך לחשוב מחשבות אחרות כגון "אינני הגוף הזה". חיפוש מקור ה "אני" משמעו אמצעי להיפטר מכל שאר המחשבות. אין עלינו לתת כר פעולה למחשבות אחרות כגון אלה שהזכרת, אלא למקד את תשומת ליבנו במציאת מקור המחשבה "אני" על ידי כך שנישאל, כל אימת שעולה מחשבה כלשהי "למי עלתה מחשבה זו?". אם התשובה היא "לי" עלינו להמשיך ולחקור "מהו אני זה ומה מקורו?".

שאלה : האין מימוש ההויה המוחלטת, כלומר ברהמה – ניאנה הינו דבר בלתי אפשרי להשגה עבור הדיוט כמוני?

תשובה : ברהמה - ניאנה אינה ידע שיש להשיגו כך שהאדם שהשיג אותה יהיה מאושר. על אדם לותר על נקודת המבט של הבורות. העצמי אותו מבקש אתה לדעת הוא אכן אתה עצמך. בורותך כביכול גורמת לך צער מיותר כמו צערם של עשרת הכסילים על אובדן העשירי שבהם אשר מעולם לא אבד.

עשרת הכסילים שבמשל, חצו נהר, וכשהגיעו לגדה השניה רצו לוודא שכולם אכן חצו את הנהר. אחד מהעשרה החל לספור, אך תוך שהוא סופר את האחרים שכח לספור את עצמו. "אני רואה רק תישעה מאיתנו. לבטח איבדנו חבר אחד, מי הוא זה שאבד?" אמר. "האם ספרת נכון?" שאל אחר ומיד לאחר מכן החל סופר בעצמו. אך גם הוא ספר תישעה בלבד. בזה אחר זה ספר כל אחד מעשרת הכסילים תישעה חברים בלבד, תוך שהוא שוכח לספור את עצמו. הסכימו לבסוף כולם "רק תישעה אנחנו", "אך מי חסר?" – שאלו את עצמם. כל מאמץ שעשו על מנת לגלות את זה ש"אבד" עלו בטימיון. "אחד מאיתנו טבע, איבדנו אותו" – אמר אחד מהם תוך שהוא פורץ בבכי ומיד לאחריו התייפחו כל השאר.

עובר אורח טוב לב שעבר בסביבה וראה אותם בוכים שאל לפשר אומללותם. הם סיפרו את שקרה ואמרו שאפילו לאחר שספרו את עצמם מספר פעמים התברר שוב ושוב כי הם תישעה בלבד. בשומעו את סיפורם ובראותו עשרה אנשים לפניו הבין מיד עובר האורח את שקרה. על מנת לגרום להם להבין כי עשרה הם וכי כולם שרדו את חציית הנהר פנה אליהם ואמר: "התפקדו בסדר עולה האחד לאחר רעהו ועל מנת שתהיו בטוחים כי ניכללתם בספירה

אכה כל אחד מכם ברגע היפקדו. אז ימצא זה שאבד". בשומעם זאת שמחו נוכח הסיכוי שימצא חברם ה"אבוד" ולכן הסכימו מיד.

כאשר היכה עובר האורח כל אחד לפי תורו – ספר זה שהוכה את עצמו בקול רם. "עשר" אמר האחרון לאחר שקיבל את המכה. תוך שהם מבולבלים הביטו עשרת הכסילים אחד ברעהו ואמרו בפה אחד "עשרה אנחנו" והודו לעובר האורח על שגאל אותם מצערם.

זהו המשל. מהיכן הופיע האיש העשירי? האם לא אבד כלל? בודעם כי לא אבד כלל האם למדו דבר מה חדש? הסיבה לצערם לא היתה אובדנו האמיתי של חברם אלא בורותם שלהם או הנחתם כי אחד מהם אבד.

המקרה שלך זהה. לאמיתו של דבר אין כל סיבה שתהיה אומלל ושרוי בצער. אתה עצמך הטלת מיגבלות על טיבעך האמיתי שהוא הוויה אנוסופית, ולאחר מכן מקונן אתה על כך כי אינך אלא יצור מוגבל. אז, מסגל אתה תירגול רוחני זה או אחר על מנת להתעלות אל מעבר למיגבלות האשליטיות שלך. אך אם התירגול הרוחני שלך מניח בעצמו קיום של מיגבלות, איך יכול הוא להביא אותך להתעלות אל מעבר להן?

לכן אני אומר: דע שאתה באמת ישות אינסופית וטהורה – העצמי. אתה תמיד אותו עצמי ורק הוא. לכן, אינך יכול לעולם להיות בור באמת ביחס לעצמי. הבורות שלך הינה פרי דמיוןך בלבד – כמו בורותם של עשרת הכסילים ביחס לאובדנו של אחד מהם. בורות זו היא אשר גרמה לצערם. **דע לכן, כי ידע אמיתי אינו יוצר הוויה חדשה עבורך, אלא רק מסיר את בורותך.** נועם אינו מוסף לטבעך, הוא רק מתגלה כמצבך הטבעי האמיתי, הניצחי, והבלתי חולף. הדרך היחידה להשתחרר מהסבל שלך היא לדעת את העצמי ולהיות העצמי. איך יתכן שמטרה זו תהיה בלתי ניתנת להשגה?

שאלה: בהפנמת ההכרה פנימה, האין אנו בכל זאת משתמשים בה?

תשובה: ודאי שאנו משתמשים בה. זה ידוע לכל ומקובל על הכל כי רק באמצעות עזרה של ההכרה ניתן לחסל את ההכרה. אך במקום לומר כי ישנה הכרה וכי אנו רוצים לחסלה, אנו מחפשים אחר מקורה ומגלים כי אינה אלא אשליה. ההכרה שהוחצנה מתמלאת במחשבות ואוביקטים. ההכרה שהופנמה הופכת להיות העצמי.

שאלה: למרות זאת, איני מבין. אתה אומר שה "אני" הוא ה "אני" הכוזב. איך לחסל את ה "אני" הכוזב?

תשובה: אין עלייך לחסל את ה "אני" הכוזב. איך יכול ה "אני" לחסל את עצמו? כל מה שעלייך לעשות הוא למצוא את מקורו ולהישאר שם. אפשרי לבצע מאמץ אישי רק עד לנקודה זו. לאחר מכן הדברים יתרחשו מאליהם. אתה חסר אונים במצב האמור. על כן שום מאמץ מצידך לא ישא פרי כאשר אתה במקורך.

שאלה: אף על פי שבאגואן מורה לנו את האמת לעיתים כה קרובות, בכל זאת איננו מסוגלים להבינה.

תשובה : אנשים אומרים שאינם מסוגלים לדעת את העצמי שהוא הווה בכל. מה אני יכול לעשות? אפילו ילד קטן אומר "אני קיים, אני עושה, זה שלי". מכאן שכולם, אפילו ילד קטן, מבינים כי ה"אני" קיים תמיד. רק כאשר "אני" זה נמצא שם, מזדהה אתה עם גופך, ומזדהה אתה את ונקה וראמאנה עם גופם באותו האופן. האם על מנת שידע אדם כי אותו אחד ההווה תמיד הוא העצמי שלו עליו לחפש בעזרת נר? לומר שאין אנו יודעים את האטמה-סוורופה (הטבע האמיתי של העצמי), שהוא העצמי של אדם, זה כמו לומר "איני יודע את עצמי".

שאלה : אך איך יש על אדם להגיע למצב זה ?

תשובה : אין כל מטרה שיש להגיע אליה. אין שום דבר שיש להשיגו. אתה העצמי. אתה קיים תמיד. אין לצפות לשום דבר מהעצמי מלבד קיומו. לחוות את אלוהים או העצמי פרושו להיות אתה עצמך. לחוות זה להיות. אתה, בהיותך העצמי, רוצה לדעת איך להשיג את העצמי. דומה הדבר לאדם הנימצא בראמאנאשראם ושואל כמה דרכים מובילות לראמאנאשראם ואיזו דרך היא הטובה ביותר. כל מה שנדרש ממך הוא לוותר על המחשבה כי אתה הגוף הפיזי ולוותר על כל המחשבות על דברים החיצוניים שהם הלא-עצמי.

שאלה : מהו האגו-עצמי? מה היחס בינו לבין העצמי האמיתי ?

תשובה : האגו-עצמי מופיע ונעלם והוא בר-חלוף, בעוד שהעצמי האמיתי ניצחי. למרות שלמעשה אתה העצמי האמיתי, אתה מזדהה בשוגג את העצמי האמיתי עם האגו-עצמי.

שאלה : איך נוצרת שגיאה זו?

תשובה : ראה אם אכן היא נוצרת !

שאלה : על אדם לזכך את האגו-עצמי עד שיהפוך להיות העצמי האמיתי ?

תשובה : האגו-עצמי למעשה אינו קיים כלל ועיקר !

שאלה : מדוע האגו מביא עלינו סבל?

תשובה : של מי הסבל? גם הסבל אינו אלא אשליה. סבל ועונג אמיתיים רק עבור האגו.

שאלה : מדוע העולם כה שקוע באי – ידיעת האמת?

תשובה : דאג לעצמך. הנח לעולם לדאוג לעצמו. ראה את עצמך. אם אתה תופס את עצמך כגוף פיזי אמיתי אזי גם העולם יהיה אמיתי עבורך. אם תופס אתה את עצמך כישות רוחנית אזי תתפוס את העולם וכל מה שבו כישות רוחנית.

שאלה : זה טוב עבור האינדוידואל אך מה בנוגע לכל השאר ?

תשובה : תחילה, עשה כפי שהונחיית ואז ראה אם מתעוררת שאלה זו.

שאלה : האם יש א-וידיה (בורות ביחס לאמת המוחלטת)?

תשובה : מי בור ביחס לאמת?

שאלה : האגו-עצמי.

תשובה : כן, האגו. סלק את האגו והבורות תעלם. אם תחפש את האגו הוא יעלם וישאר העצמי האמיתי. לא ניתן לראות את האגו שיוצר את הבורות. לאמיתו של דבר אין כלל בורות. מטרת כל הסטטורות (כתבי הקודש ההודיים) אינה אלא להראות שהבורות אינה אמיתית.

שאלה : איך הופיע האגו?

תשובה : האגו לא הופיע מעולם. אילו הוא קיים האם מודה אתה בקיומם של שני עצמיים? איך יכולה הבורות להתקיים ללא האגו? אם תתחיל לחקור תגלה שהבורות, אשר היא כבר עתה לא-אמיתית, אכן אינה אמיתית או שתאמר כי היא נעלמה.

בורות שייכת לאגו. מדוע חושב אתה על האגו וגם סובל? מהי הבורות? היא זה אשר הוא אשליה. אף על פי כן, החיים בעולם הזה דורשים להניח כי האשליה היא אמיתית. א-וידיה היא רק הבורות שלנו ותו לא. זוהי הבורות או השיכחה של העצמי. האם החושך יכול להתקיים בנוכחותו של אור השמש? באותו אופן, האם תיתכן בורות בנוכחותו של העצמי הברורו מאיליו והמאיר מכוחו הוא? אם תדע את העצמי לא יהיו עבורך חושך, בורות או סבל. זוהי ההכרה אשר חווה את הסבל והאומללות. חושך לעולם אינו בא או מסתלק. ראה את השמש ואז אין כלל חושך. באותו אופן, ראה את העצמי ותגלה כי הבורות אינה אלא אשליה.

שאלה : איך הופיע הלא-אמיתי? האם הלא-אמיתי יכול להופיע מתוך האמיתי?

תשובה : בדוק אם אכן הוא הופיע. לא קיים דבר מה "לא-אמיתי" מנקודת המבט המוחלטת. העצמי בלבד קיים. כאשר מנסה אתה לאתר את מקור האגו, שהוא הבסיס להתגלות העולם, מגלה אתה כי למעשה האגו אינו קיים כלל, וכי למעשה, לכל הבריאה כולה אין קיום אמיתי.

שאלה : זה אכזרי מצידו של אלוהים היוצר את האשליה של קיום העולם, לגרום לכך כי יהיה כה קשה להשיג ידע של העצמי.

תשובה : לדעת את העצמי זה להיות העצמי ולהיות פרושו קיום, קיומו של האדם עצמו. אף אחד אינו מכחיש את קיומו כפי שלא יכחיש את קיומן של עיניו אף שאינו יכול לראותן. הבעיה נעוצה בתשוקתך להפוך את העצמי לאוביקט, באותו אופן שבו תהפוך את עיניך לאוביקט על-ידי שתשים לפניך מראה. כה הורגלת לאוביקטיביות עד שאיבדת את הידיעה – העצמית שלך, וזאת משום שלא ניתן להפוך את העצמי לאוביקט. על מי לדעת את העצמי? האם הגוף חסר החיים יודע זאת? אינך מפסיק לדבר ולחשוב על ה"אני" שלך ובכל זאת, כאשר חוקרים אותך בנוגע אליו, מכחיש אתה כי אתה יודע מה הוא. אתה העצמי ובכל זאת שואל אתה הכיצד ניתן לדעת אותו. איפה אם כן האשליה שיוצר אלוהים ואכזריותו? בגלל שכך מתכחשים אנשים לעצמי, מדברים כתבי הקודש על "מאיה" (הכח האשליתי של הבורא), השעשוע הקוסמי וכו'.

שאלה : האם המימוש העצמי שלי יעזור לאחרים?

תשובה : כן, בודאי. זוהי העזרה הטובה ביותר שניתן לתת. אך אין כלל "אחרים" שלהם ניתן לעזור. כך הוא, משום שזה שמימש את העצמי רואה אך ורק את העצמי, בדיוק כפי שצורך המעריך את שווי הזהב בתכשיטים שונים רואה רק את הזהב. הצורות השונות קיימות

עבורך רק כאשר מזהה אתה את עצמך עם הגוף הפיזי שלך. אבל, כאשר מפסיק אתה עם הזדהות שגויה זו, מפסיק אתה לזהות את האחרים עם הגוף הפיזי שלהם.

שאלה : האם כך הדבר עם צמחים, עצים וכו'?

תשובה : כן, זה כמו הצגת קולנוע. ישנו אור על המסך והצללים המרקדים עליו יוצרים רושם על קהל הצופים. אם באותו מחזה, יופיע גם קהל הצופים על המסך כחלק מהסרט, הצופה והניצפה יהיו בו זמנית על המסך. השלך זאת לגביך. אתה העצמי שהוא המסך יצרת את האגו שהוא בעל מחשבות העולות מאיליהן ומוצגות כעולם – הלא הם העצים והצמחים שלגביהם מתיחסת שאלתך. לאמיתו של דבר, כל אלו אינם אלא העצמי. אילו היית חווה את העצמי, היית מגלה שהכל הוא העצמי תמיד ובכל מקום. **שום דבר אינו קיים מלבד העצמי.**

שאלה : כן, אני מבין זאת רק באופן תאורטי. אף על פי כן התשובות הן פשוטות, יפות ומשכנעות.

תשובה : אפילו המחשבה " עדיין לא מימשתי " היא מכשול. למעשה, רק העצמי הווה . הטבע האמיתי שלנו הוא מוקטי (חירות), אך למרות זאת אנחנו מדמיינים כי אנו כבולים וכי עושים אנו מאמצים להיות חופשיים. נבין זאת רק לאחר המימוש. אנו נופתע מכך שניסינו כל העת, מתוך התלהבות גדולה, להשיג משהו שכל הזמן היינו והננו. דוגמא תבהיר זאת : אדם הולך לישון, בחדר זה באשראם, וחולם כי יצא לטיול בעולם וכי הוא נודד על פני הרים ועמקים, יערות וארצות, מדבר וים, ולאחר שנים רבות של מסע מייגע חוזר לחדר זה אשר באשראם. בדיוק באותו רגע הוא מתעורר ומגלה כי למעשה לא זז אפילו סנטימטר אחד, אלא כל העת ישן בחדר. הוא לא חזר לאחר מסע מייגע לחדר זה אלא נישאר בו כל העת. זהו בדיוק הענין. אתה שואל : " מדוע על אף שאנו חופשיים אנו מדמיינים כי אנו כבולים ? " – ואני עונה : "מדוע כאשר היית בחדר דמיינת כי היית בהרפתקאה גדולה בעולם, כי חצית הר וגיא, מדבר וים ? – כל זה אינו אלא יצירה של ההכרה, אינו אלא מאיה (אשליה)".

שאלה : איך אם כן מופיע הבורות, לצערינו, אצל אלו שלא מימשו את עצמיותם?

תשובה : זה שאינו ניאני (מואר) רואה רק את ההכרה שהיא השתקפות גרידא של האור של המודעות הטהורה העולה מן הלב. הוא בור ביחס ללב עצמו. מדוע? משום שהכרתו מוחצנת ומעולם לא חיפשה את מקורה.

שאלה : מה מונע מהאור האינסופי והבלתי מפלה של המודעות העולה מן הלב לגלות את עצמו לזה שאינו ניאני?

תשובה : בדיוק כפי שהשמש העצומה משתקפת בתוך תחומי הקטנים של הכד, הואסאנות שהן ההרגלים והנטיות הטבועות בהכרתו של האינדוידואל, פועלות כתווך משקף ולכודות את האור ההווה בכל והאינסופי של המודעות העולה מן הלב. הצורה של השתקפות זו היא תופעה הנקראת הכרה. בראותו רק את השתקפות מולך זה שאינו מואר שולל וחושב כי הוא ישות מוגבלת כלומר הג'יוה או האגו.

שאלה : מהם המיכשולים המעכבים את מימוש העצמיות ?

תשובה : אלו הם הרגלי ההכרה (ואסאנות).

שאלה : איך להתגבר על ההרגלים המנטליים ?

תשובה : על ידי מימוש העצמיות.

שאלה : זהו מעגל מרושע.

תשובה : זהו האגו אשר מעלה קשיים כאלה, אשר יוצר את המיכשולים האלה, ואז הוא סובל בשל הסתירות המדומות. מצא מי חוקר ואז יתגלה העצמי.

שאלה : מדוע כבילה מנטלית זו היא כה עקשנית ?

תשובה : הכבילה נוצרת רק משום האסון שהוא הופעת המחשבה " אני אינני העצמי".

היות ואדם אינו יכול להיות שונה מהעצמי, דחה מחשבה זו כל אימת שהיא מופיעה.

שאלה : מדוע אינני זוכר אף פעם כי אני הוא העצמי ?

תשובה : אנשים מדברים על זיכרון ושיכחה של העצמי ומושלמותו. זיכרון ושיכחה אינן אלא צורות מחשבה. הן ישתנו כל עוד שישנן מחשבות. אך המציאות (=העצמי) נימצאת מעבר להן.

זיכרון או שיכחה מוכרחים להיות תלויים במשהו. משהו זה מוכרח להיות שונה מהעצמי שאם לא כן לא תיתכן כל שיכחה. זה שבו תלויים הזיכרון והשיכחה הוא הרעיון של העצמי

האינדוידואלי (=האגו). כאשר אדם חוקר אותו, מתברר כי "אני" אינדוידואלי זה אינו אמיתי

כלל. לכן, "אני" זה אינו אלא אשליה או בורות (מאיה-אוידיה או א-ניאנה). המטרה של כל

ההנחיות הרוחניות היא לדעת כי למעשה מעולם לא היתה כלל בורות. הבורות מוכרחה

להופיע אצל זה שהוא מודע. מודעות היא ניאנה. ניאנה היא ניצחית כמו גם טבעית ואילו הא-

ניאנה (בורות, אשליה) אינה טבעית ואינה אמיתית.

שאלה : לאחר שאדם שומע אמיתות אלה מדוע אינו בא על סיפוקו?

תשובה : משום שהסמסקרות (=הנטייות המנטליות) לא נהרסו. הספק והבילבול יעלמו רק אם יעלמו הסמסקרות. כל המאמצים הרוחניים נעשים עלה מנת לסלק את הספק והבילבול. על

מנת לעשות זאת, יש לעקור אותם מהשורש. השורש שלהם הן הסמסקרות. בעיקבות התירגול

הניתן על ידי המורה הרוחני (גורו) מאבדות הסמסקרות את כוחן. הגורו מטיל על השואף

הרוחני את העבודה הרוחנית כך שהאחרון יגלה שלמעשה אין כלל בורות. השלב הראשון הוא

שמיעה של האמת (סראואנה). אם השואף הרוחני אינו מפנים את האמת עליו לבצע

התבוננות באמת (מאנאנה) ועליו להגות בה ללא הפוגה (נידידיאסאנה). שני התירגולים הללו

שורפים את זרעי הסמסקרות וכך הן מאבדות את כוחן.

ישנם אנשים יוצאי דופן שעבורם די לשמוע את האמת פעם אחת על מנת להשיג הארה

(ניאנה). אלו הם שואפים רוחניים מתקדמים. למתחילים דרוש זמן רב על מנת להשיג ניאנה.

שאלה : איך נוצרה הבורות (א-וידיה) ?

תשובה : הבורות לעולם לא נוצרה !! אין לבורות קיום אמיתי. זה שקיים באמת הוא אך

ורק הוידיה (הארה, ידע של האמת).

שאלה : מדוע אם כן אינני מממש זאת ?

תשובה : בגלל הסמסקרות.אף על פי כן,עלייך למצוא מי אינו מממש את האמת,ומה אין הוא מממש.התשובה לכך תבוא בצורת מימוש העצמיות שלאחריו יהיה ברור כי הבורות אינה כלל אמיתית.

שאלה : האם " סוהם " (מנטרה שפרושה 'אני הוא') שקול לחקירה "מי אני ?" ?
תשובה : רק "אהם" (אני) משותף להם. "קו-אהם" פרושו "מי אני ?". מדוע עלינו לחזור על המנטרה "סוהם" ? על המתרגל למצוא את האני האמיתי שלו,העצמי.בשאלה "מי אני ?" - האני הוא האגו.אנו מנסים לאתר את האגו ולמצוא את מקורו ואז מתברר לנו כי אין לו קיום בפני עצמו וכי הוא ניטמע לתוך האני האמיתי.

אתה מבין את הקושי ? חקירה עצמית שונה ממדיטציה על "שיווהאם" (אני שיוה) או "סוהם" (אני הוא).אני מעדיף לשים דגש על ידיעה עצמית משום שקודם כל מעונין אתה לדעת את עצמך לפני שרוצה אתה לדעת מהו העולם ומיהו אלוהיו.המדיטציה על המנטרה "סוהם" או "אני ברהמן" היא, לאחור הכל,מחשבה.אך החיפוש אחר העצמי שעליו אני מדבר,הוא השיטה הישירה ושיטה זו עליונה ביחס לשיטות האחרות.אתה מתחיל לחפש את העצמי והולך עמוק יותר ויותר פנימה ושם בפנים ממתין לך העצמי האמיתי שלך להטמיע אותך (את האגו) בתוכו. כל מה שקורה, קורה מכוחו של העצמי ולך (לאגו) אין חלק בכך.בתהליך זה של הפנמה אינטנסיבית נישכחים כל הספקות והדיונים הפילוסופיים באופן אוטומטי בדיוק כשם שאדם ישן שוכח את דאגותיו.

שאלה : האין זה מוטעה להתחיל בתירגול רוחני מתוך מטרה להשיג דבר מה ?
תשובה : אם יש מטרה שיש להשיגה היא אינה יכולה להיות ניצחית.על המטרה להיות בעלת קיום תמידי.אנו שואפים להגיעה אל המטרה באמצעות האגו,אך המטרה מהווה את הבסיס לקיומו של האגו (= האגו אינו מסוגל להתקיים ללא המודעות).המטרה קודמת ללידתנו כלומר ללידתו של האגו.קיומו של האגו הוא פרי דמיונו.
 כאשר אנו מזהים את העצמי עם האגו אנו הופכים להיות האגו,אם נזהה אותו עם ההכרה נהפוך להיות ההכרה ואם נזהה אותו עם הגוף הפיזי הרי שאנו מזדהים עם הגוף הפיזי.המחשבות יוצרות כיסויים שונים בדרכים רבות.ההשתקפות על פני המים רועדת. האם מישהו יכול להפסיק זאת ? אם היא תפסיק לרעוד לא תשים לב למים אלא רק להשתקפות.באופן דומה,אל תשים לב לאגו ולפעילויותיו אלא ראה את האור שמאחוריו. האגו הוא המחשבה "אני".ה"אני" האמיתי הוא העצמי.

שאלה : אם זו רק שאלה של ויתור על רעיונות הרי שיש לעשות רק צעד אחד על מנת להשיג מימוש.

תשובה : המימוש כבר שם.המצב החופשי ממחשבות הוא המצב האמיתי היחידי.אין פעולה שכזו "מימוש".האם ישנו מישהו שאינו מממש את העצמי ?האם מישהו מכחיש את קיומו שלו? כאשר מדברים על מימוש רומזים על כך שיש שני עצמיים – זה שמממש וזה שיש לממשו.ברגע שמודים אנו בקיומו איך יתכן שאין אנו יודעים מי אנו ?

שאלה : בגלל המחשבות, בגלל ההכרה !

תשובה : אכן כן. זוהי ההכרה אשר מונעת מאושרנו מלהתגלות. איך אנו יודעים כי אנו קיימים? אם תאמר שאנו יודעים כי אנו קיימים בגלל העולם שסביבנו אז איך אתה יודע שאתה קיים בזמן שינה עמוקה ?

שאלה : איך להיפטר מההכרה ?

תשובה : האם זו ההכרה אשר רוצה לחסל את עצמה ? ההכרה אינה יכולה לחסל את עצמה. לכן עלייך למצוא האם היא אכן אמיתית. אז תגלה כי היא אינה אמיתית כלל. כאשר עושים חקירה עצמית ההכרה חדלה מלהתקיים. כאשר אדם נשאר בעצמי שלו מוסרת ממנו כל דאגה בקשר להכרה ולקיומה.

שאלה : האם מוקטי (חירות ממעגל המוות והלידה ומהבורות) זהה למימוש ?

תשובה : מוקטי או חירות הוא הטבע שלנו. זה שם אחר שלנו. רצוננו במוקטי מצחיק מאוד. דומה הדבר לאדם שנימצא בצל, עוזב באופן רצוני את המקום המוצל והולך למקום החשוף לאור השמש שם הוא מרגיש את החום העז, ואז עושה מאמצים גדולים על מנת לשוב לצל. לאחר שהוא עושה כן הוא אומר "כמה מתוק הוא הצל ! סוף סוף הגעתי למקום מוצל !". אנו עושים את אותו הדבר. איננו שונים מהעצמי. אנו מדמיינים כי אנו שונים מהעצמי על ידי שאנו יוצרים את ה"בהדה-בהווה" כלומר את התחושה שאנו שונים מהעצמי, ואז עושים אנו "סדהנה" (תירגול רוחני) מאומץ על מנת להיפטר מתחושה זו ולממש את האחדות. מדוע אנו יוצרים תחושה זו ואז הורסים אותה ?

שאלה : ניתן לממש זאת רק על ידי חסד המורה. כך כתוב ב"שרי בהגוטה". נאמר שם כי ניתן להשיג את הנועם האלוהי רק מאבק רגליו של המורה. אני מתפלל לחסד.

תשובה : מהו הנועם אם לא הווייתך שלך ? אינך שונה מההוויה שהיא הנועם. עכשיו חושב אתה כי הינך ההכרה והגוף אשר שניהם משתנים זמניים. אך אתה אינך נתון לשינוי, אתה ניצחי. זה מה שעלייך לדעת.

שאלה : יש חושך ואני בור.

תשובה : על הבורות להסתלק. שוב, מי אומר "אני בור" ? – הוא מוכרח להיות זה שעד לבורות. זה מה שאתה. סוקרטס אמר : "אני יודע כי איני יודע דבר". היכולה להיות זו בורות ? זו חכמה !

שאלה : מדוע אם כן איני מאושר כאשר אני רחוק ממך וחש שלווה כאשר אני בנוכחותך ?

תשובה : האם ההרגשה במקום הזה יכולה להיות נועם ? אתה אומר שאינך מאושר לאחר שאתה עוזב אותו. לכן, שלווה זו אינה תמידית והיא מעורבבת עם עצב שאותו חווה אתה במקום אחר. נועם אמיתי אינו מותנה במקומות מסוימים או זמנים מסוימים. על מנת שיהיה

ראוי להשגה עליו להיות תמידי. זוהי הווייתך שלך שהיא תמידית. היה העצמי – זהו הנועם האלוהי. **אתה תמיד זה.**

העצמי תמיד ממומש. אין זה הכרחי לנסות ולממש משהו שהוא כבר עתה, ותמיד, ממומש. אינך יכול להכחיש את קיומך. קיום זה הוא מודעות, העצמי. אתה יכול לשאול שאלות רק בתנאי שאתה קיים. כך שמוכרח אתה להודות בקיומך. קיום זה הוא העצמי. הוא כבר עתה ממומש. לכן, המאמץ לממש יסתיים בכך שתבין את טעותך – המחשבה שעדיין לא מימשת את עצמיותך.

שאלה : זה יקח כמה שנים.

תשובה : מדוע שנים? רעיון הזמן הוא רק בהכרה שלך. בעצמי אין זמן. הזמן אינו קיים עבור העצמי. לאחר שהאגו מופיע, הזמן מופיע כתפיסה. אך אתה העצמי הנימצא מעבר לחלל ולזמן. אתה קיים אפילו בהעדרם של הזמן והחלל.

אילו המחשבה שתממש את העצמי בעתיד היתה נכונה, הרי פרושו של דבר שעתה אין העצמי ממומש. אי קיומו של מימוש עתה עשוי לחזור על עצמו בכל רגע בעתיד היות והזמן הוא אינסופי, ולכן "מימוש" מסוג זה אינו כלל ועיקר אמיתי. אך אלו אינם פני הדברים. שגיאה היא לחשוב כי מימוש העצמיות אינו ניצחי, זהו המצב האמיתי והניצחי ולא ניתן לשנות זאת.

שאלה : אבין זאת במשך הזמן.

תשובה : אתה כבר עתה זה. לזמן ולחלל אין כל השפעה על העצמי. הם בך, כך, גם כל מה שאתה רואה סביבך נימצא בך. יש סיפור הממחיש זאת :

לגברת היתה מחרוזת יקרה סביב צווארה. פעם אחת בשל בילבול שכחה כי המחרוזת מונחת סביב צווארה וחשבה כי היא אבדה. היא נבהלה וחיפשה את המחרוזת בביתה אך לא מצאה אותה. היא שאלה את חבריה ושכניה אם ראו את המחרוזת. הם לא ידעו דבר. לבסוף פנתה פנים אל פנים לחברה טובה שלה אשר בו ברגע אמרה לה כי היא עונדת את המחרוזת לצווארה. הגברת שגילתה כי כל העת המחרוזת על צווארה שימחה גדולה. לאחר מכן שאלו אותה חבריה ושכניה אם אכן מצאה אותה והיא השיבה "אכן כן! מצאתי אותה". היא חשה כי השיבה לעצמה את התכשיט האבוד. כך הוא הדבר איתנו : אנו מדמיינים כי נממש את העצמי ביום מן הימים, בעוד שלעולם לא היינו דבר אחר מאשר העצמי.

שאלה : מוכרח להיות דבר מה שיכול אני לעשות על מנת לממש את העצמיות.

תשובה : המחשבה כי יש מטרה וכי יש דרך להשיגה היא טעות. אנו המטרה או השלווה תמיד. כל מה שיש לעשות הוא להיפטר מהתחושה כי איננו השלווה.

שאלה : כל הספרים אומרים כי הדרכתו של הגורו הכרחית.

תשובה : הגורו יאמר את מה שאני אומר עכשיו. הוא לא יתן לך משהו שאין לך עכשיו. זה לא אפשרי שמישהו יקבל משהו שאין לו עכשיו. אפילו אם יקבל דבר מה כזה – אותו דבר יאבד לו בדיוק כפי שהושג. כל דבר שאנו מקבלים דינו שיעלם בהמשך. רק מה שיש לנו **תמיד** ישאר לנצח. הגורו אינו יכול לתת לך משהו חדש שאין לך כבר עכשיו. כל מה שצריך לעשות הוא

לסלק את התחושה שעדיין לא מימשנו. **אנו תמיד העצמי רק שאיננו מודעים לכך.** אנו רצים לכאן ולשם בחיפושינו אחר העצמי באומרנו: " היכן העצמי? היכן הוא? " עד שלבסוף זורחת הניאנה-דרישתי (הארה) ואז אומרים אנו: " זהו העצמי! זהו אני! ". עלינו להשיג הארה זו. לאחר שנשיג הארה זו אושרנו יהיה בלתי תלוי לחלוטין בדברים החיצוניים אפילו אם לא נהיה נזירים ואפילו אם נבוא במגע בלתי פוסק עם העולם וכל מה שנלווה אליו. מהרגע בו נעלת נעליים רגלייך אינן חשות בכאב הנובע מהליכה על אבנים או קוצים. אז, הולך אתה ללא כל פחד או חשש אפילו אם עלייך לעבור בדרכך בדרך חתחתים. באותו האופן, דבר אינו מטריד את המואר. היש דבר מה השונה מהעצמי שלנו?

שאלה: ניתן לדעת את המצב הטבעי רק לאחר שכל הדמיונות הגשמיים נעלמו, אך איך הם יעלמו?

תשובה: אם ההכרה תעלם, יעלם כל העולם כפי שאנו תופסים אותו עתה. ההכרה היא הסיבה לאשליה. אם ההכרה תעלם, המצב הטבעי יתגלה מאליו. העצמי מבטא את עצמו תמיד כתחושה "אני-אני". הוא מאיר מכח עצמו. הוא כאן. כל זה הווה. אני הנני העצמי. הכל הוא העצמי. בהיותנו בעצמי מדוע עלינו לחפש אחריו? הקדמונים אמרו: " כאשר אדם גורם לאשליה להיטמע בתוך ההארה אדם רואה את העולם כהתגלות של אלוהים".

שאלה: מהו ההבדל בין הבדהה והמוקטה, מהו ההבדל בין האדם הכבול והאדם המואר?

תשובה: האדם הרגיל משתמש באינטלקט אך אינו מודע לקיומו בתוך הלב. הניאנה-סידהה (הניאני) מודע להיותו בלב. כאשר הוא נע בעולם ובא במגע עם אנשים ועם העולם יודע הוא כי מה שרואות עיניו אינו ניפרד או שונה מהאמת העליונה, האמת האחת והיחידה, שהיא האלוהים, ואשר אותה מימש בליבו, ואשר היא אינה אלא העצמי שלו.

שאלה: מה בדבר האדם הרגיל?

תשובה: רק הרגע אמרתי שהוא רואה את הדברים כאילו היו מחוץ לו. הוא חש שונה מהעולם, הוא בור ביחס לאמת הפנימית שלו עצמו, הוא בור ביחס לאמת המהווה את הבסיס לקיומו ואת הבסיס לקיום מה שרואות עיניו. האדם המואר, אשר מימש את האמת העילאית של קיומו, תופס אמת זו כאמת המוחלטת האחת והיחידה המהווה את הבסיס לקיומו ואת הבסיס לקיומו של העולם. למעשה הוא מודע לאחד שהוא אמיתי, לעצמי שבכל העצמיים, הניצחי, שאינו מושא לשינוי וההוה בכל הדברים ברי החלוף והמשתנים.

שאלה: מהו היחס בין המודעות הטהורה אותה מימש הניאני וה"אניות" המהווה את ההתנסות הבסיסית של כל אדם?

תשובה: המודעות השלמה והלא מחולקת של הווייה הטהורה היא הלב הניקרא גם " הרי-דאיאם " והיא היא מה שהינך באמת. מהלב צצה החווייה הבסיסית של האדם – תחושת

ה " אניות " . בפני עצמה תחושה זו הינה טהורה לחלוטין. ה " אני " כפי שהוא בא לידי ביטוי אצל הניאני, הינו " אניות " טהורה לחלוטין אשר אינה מוכתמת על ידי רג'ס או טאמאס (חוסר מנוחה וחוסר נכונות לעשות את אשר יש לעשותו).

שאלה: אצל הניאני האגו קיים בצורה טהורה ולכן נידמה כי הוא אמיתי. האם אני צודק ?

תשובה: קיומו של האגו בכל צורה שהיא, אם בניאני ואם אצל הא- ניאני אינו אלא התנסות. הא- ניאני מולך שולל וחושב כי מצב העירות אמיתי וכי העולם אמיתי וכי גם האגו אמיתי. מכיון שהוא רואה את הניאני פועל כפי שפועל כל אחד אחר הוא מניח כי האגו קיים גם אצל הניאני כפי שקיים אצל האחרים.

שאלה: איך ה"אהם וריטי" (המחשבה " אני", תחושת הקיום האינדוידואלי) מתבטאת אצל הניאני ?

תשובה: היא אינה באה לידי ביטוי כלל. הטבע האמיתי של הניאני הינו הלב עצמו, משום שהניאני זהה למודעות הטהורה, השלמה, והלא מחולקת שאותה מכנות האופנישדות " פרג'ננה " (מודעות מושלמת). פרג'ננה הינה ברהמן, המוחלט, ואין ברהמן אחר השונה מפרג'ננה.

שאלה: האם לניאני יש סנקלפות (תשוקות)?

תשובה: התכונות העיקריות של הכרה ממוצעת הינן רג'ס וטאמאס ולכן היא מלאה בתשוקות אנוכיות ובחולשות. הכרתו של הניאני היא סודה-סטוה (הרמוניה טהורה) ונטולת צורה והיא מתפקדת בויג'נאנאמאיקושה (המעטה הרוחני של הנשמה) אשר באמצעותו שומר הנאני על קשר עם העולם. לכן, תשוקותיו של הנאני הן טהורות.

שאלה: אני מנסה להבין את נקודת המבט של הניאני לגבי העולם. האם לאחר מימוש העצמיות עדיין העולם ניתפס ?

תשובה: מדוע אתה מדאיג את עצמך בקשר לעולם ובקשר למה שקורה לו לאחר המימוש ? קודם כל, ממש את העצמי. מה זה משנה אם העולם ניתפס או לא ? האם משיג אתה דבר מה היכול לסייע לך בחיפושך על ידי שאינך תופס את העולם בזמן שאתה ישן ? נהפוך הוא. מה תפסיד עתה על ידי שתיתפוס את קיום העולם? אין זה משנה כלל עבור הניאני או הא- ניאני אם הם מודעים לקיום העולם או שאינם מודעים. שניהם מודעים לו אך נקודות המבט שלהם שונות.

שאלה: אם הניאני והא – ניאני תופסים את העולם באותו אופן, מהו ההבדל ביניהם ?

תשובה: בראותו את העולם, רואה הניאני את העצמי המהווה בסיס לכל מה שנראה. הא – ניאני, בין אם רואה את העולם או שאינו רואה, בור הוא ביחס להוויתו האמיתית של העולם – העצמי.

שים לב לדוגמא של תמונות המיתחלפות על מסך הקולנוע. לפני שמתחיל הסרט, מה רואה אתה לפניך – את המסך בלבד. על מסך זה רואה אתה את הסרט ונידמה לך כי הדמויות

המופיעות עליו אמיתיות. אך, נסה לאחוז בהן! במה אוחז אתה אם לא במסך שעליו מופיעות הדמויות? לאחר תום הסרט והיעלמות הדמויות, מה נישאר? המסך בלבד. כך הדבר הוא עם העצמי. רק הוא קיים ואילו הדמויות מופיעות ונעלמות. אם תישאר בעצמי הדמויות לא יוליכו אותך שולל. אז, אין זה משנה כלל אם הדמויות מופיעות או נעלמות. הא – ניאני חושב שהעולם אמיתי תוך שהוא מתעלם מהעצמי בדיוק כפי שהוא מתעלם ממסך הקולנוע ואז חש כי לדמויות המופיעות עליו קיום עצמי בלתי תלוי במסך. אם יודע אדם כי ללא הצופה לא יתכן שום קיום של אוביקט חיצוני, בדיוק כפי שאין קיום לדמויות ללא המסך, הוא לא יולך שולל. הניאני יודע שהמסך והדמויות אינן אלא העצמי. הדמויות מסמלות את העצמי בצורתו הגלויה והעדרן מסמל את קיומו הניסתר של העצמי. אין זה משנה לניאני אם העצמי מופיע בצורה זו או אחרת. הוא תמיד העצמי. אך כאשר הא – ניאני רואה את הניאני מבצע כביכול פעולות שונות הוא מתבלבל.

שאלה: האם באגואון רואה את העולם כחלק בלתי ניפרד מעצמו? איך הוא רואה את העולם?

תשובה: רק העצמי קיים ושום דבר מלבדו. אף על פי כן הבורות גורמת לו להיראות כבעל שלוש פנים: מאותו סוג, מסוגים שונים, כחלקים בתוכו.

העולם אינו עצמי אחר הדומה לעצמי. הוא אינו שונה מהעצמי ואף אינו חלק ממנו.

שאלה: האין העולם משתקף בעצמי?

תשובה: על מנת שתהיה השתקפות מוכרח להיות אוביקט. אך בעצמי אין שניות כלומר אין צופה וניצפה.

שאלה: האם לניאני יש חלומות?

תשובה: כן, הוא חולם אך הוא יודע שהוא חולם באותו אופן שבו הוא יודע כי מצב העירות אינו אלא חלום גם כן. אתה עשוי לקרוא לשני המצבים הללו חלום מדרגה ראשונה וחלום מדרגה שנייה. הניאני מבוסס במצב הרביעי, טוריה, האמת העילאית והוא מודע, תוך כדי אי-היצמדות, לשלושת המצבים האחרים כלומר לשינה, לחלום ולמצב העירות. שלושת המצבים הללו הם כתמונות שעבורן מהווה המצב הרביעי מסך. המושג המכונה טוריה או המצב הרביעי, המצב של שינה-עירנית, אשר הוא מעבר לשלושת המצבים האחרים, הומצא עבור אלה שחווים רק את שלושת המצבים. אך מכיוון שהאמת המוחלטת הינה כי רק הטוריה בלבד קיימת, וכי שלושת המצבים האחרים אינם אלא אשליה בלבד, דע לבטח כי הטוריה הינה טוריאטיטה (המצב הנימצא מעבר למצב הרביעי).

שאלה: אם כן, עבור הניאני אין הבדל בין שלושת מצבי ההכרה?

תשובה: איך יכול להיות הבדל אם ההכרה התמוססה ואבדה בתוך האור של המודעות? עבור הניאני שלושת המצבים אינם אמיתיים באותה מידה. אך הא-ניאני אינו מסוגל לתפוס

זאת משום שעבורו אמת המידה היא מצב העירות, בעוד שעבור הניאני אמת המידה לאמת היא האמת עצמה. אמת זו של מודעות טהורה היא נצחית מעצם טבעה, ולכן קיימת באותה מידה במשך מה שאתה מכנה מצב העירות, השינה והחלימה. עבור זה שהוא אחד עם האמת, ההכרה ושלושת מצביה אינם קיימים ולכן אין משמעות לדבר על הפנמה או החצנה של ההכרה.

הניאני ער תמיד, משום שהוא ער לעצמי הנצחי. הוא תמיד במצב חלום – משום שעבורו העולם אינו אלא חלום המוצג באופן חוזר ונשנה. הניאני ישן תמיד – משום שלעולם אינו מודע לגופו.

שאלה: האם אין לניאני דהטמה – בודהי (מודעות לגוף)? אם, למשל, שרי באגואן יעקץ על ידי חרק, האם לא יחוש דבר?

תשובה: ישנה תחושה ויש גם מודעות לגוף. המודעות לגוף משותפת לניאני ולא-ניאני, אך ההבדל הוא שהא-ניאני חושב כי הוא רק הגוף, בעוד שהניאני יודע כי הכל הוא העצמי, הכל הוא אלוהים. הניאני שווה נפש ביחס לכאב. גם הכאב הוא חלק מהעצמי. העצמי הוא פורנה (מושלם).

לאחר שאדם מתעלה אל מעבר למודעות הגוף הוא הופך להיות ניאני. בהעדר מודעות הגוף לא תיתכן עשייה ולא יתכן עושה, לכן הניאני למעשה אינו עושה דבר. זוהי חוויתו הבסיסית שאם לא כן הוא לא היה ניאני. אף על פי כן הא-ניאני מזהה את הניאני עם גופו הפיזי של הניאני אולם הניאני אינו מזדהה עם גופו שלו.

שאלה: אני רואה אותך עושה דברים. איך יכול אתה לומר כי אינך עושה דבר לעולם?

תשובה: הרדיו משמיע צלילים ומדבר, אך אם תפתח אותו לא תמצא אף אחד בפנים. באופן דומה, החוויה שלי היא כמו החלל. על אף שהגוף הזה מדבר כמו רדיו, אין בפנים אף אחד שהוא ה"עושה".

שאלה: קשה לי להבין זאת. האם יכול אתה לפרט?

תשובה: דוגמאות שונות ניתנות בספרים על מנת לאפשר לנו להבין איך הניאני יכול לחיות ולפעול ללא ההכרה, על אף שעל מנת לחיות ולפעול דרושה הכרה. מכשיר העבודה של הקדר ממשיך להסתובב גם לאחר שהקדר הפסיק לסובב אותו משום שעשיית הכד נשלמה. באותו אופן, מאורר חשמלי ממשיך להסתובב מספר דקות לאחר שהפסקנו את זרם החשמל. הפררבהדה (הקרמה שניגזרה מראש) אשר יצרה את הגוף גורמת לגוף להמשיך לתפקד בכל סוג של פעולה שאותה נועד לבצע. אך הניאני חווה את כל הפעולות האלה ללא

הרגשה כי הוא המבצע שלהן. קשה להבין איך זה אפשרי. בדרך כלל מובאת הדוגמא כי הניאני מבצע פעולות כמו ילד שזה עתה הוער משנתו על מנת שיאכל אך אינו זוכר למחרת כי אכל. יש לזכור כי כל ההסברים הללו אינם מענייניו של הניאני. הוא יודע ואין לו ספקות. הוא יודע כי אינו הגוף וכי אינו עושה כל פעולה אפילו שגופו מבצע פעולות. הסבר זה מיועד למשקיפים מהצד החושבים על הניאני כעל אחד בעל גוף ואינם מסוגלים שלא לזהות אותו עם הגוף.

שאלה: נאמר כי ההלם של מימוש העצמי כה גדול, שהגוף אינו יכול לעמוד בפניו ולכן בא המוות.

תשובה: ישנן מחלוקות שונות ואסכולות שונות בקשר לאפשרות שהניאני ימשיך לחיות בגוף הפיזי שלו לאחר המימוש. ישנם הסבורים כי זה שמת אינו יכול להיות ניאני משום שגופו מוכרח להעלם לתוך החלל או משהו מיסטי מהסוג הזה. אילו אדם היה מוכרח מייד לאחר שמימש את העצמי לעזוב את גופו, תוהה אני איך יכול כלל ידע של העצמי או מצב המימוש לעבור מזה שמימש לאדם אחר. פרושו של דבר כי כל המוארים שחילקו עמנו את פירות המימוש העצמי שלהם, באמצעות ספרים, אינם יכולים להחשב כלל ניאנים משום שהם המשיכו לחיות גם לאחר המימוש ואם תתקבל הדיעה כי אדם אינו יכול להיות ניאני כל עוד הוא עושה פעולות בעולם בזכריו כי פעולה אינה אפשרית ללא קיום ההכרה אזי לא רק הצדיקים הגדולים שהמשיכו לעשות שרות לאנושות לאחר שהשיגו ניאנה מוכרחים להחשב א-ניאנים אלא אף ישויות במימדים גבוהים יותר ואלוהים בעצמו הממשיך לדאוג לקיום העולם. העובדה היא כי כל כמות של עבודה יכולה להתבצע על ידי הניאני היטב מבלי שיזהה את עצמו עם עושה העבודה בכל דרך שהיא ומבלי שידמיין כי הוא העושה. כח כל שהוא פועל דרך גופו ומשתמש בגופו על מנת לבצע את העבודה.

שאלה : האם הניאני מסוגל או צפוי לחטוא ?

תשובה : הא-ניאני חושב שאדם אחר הוא ניאני ואז מזהה אותו עם גופו. משום שאינו יודע את העצמי ומבלבל בין העצמי לבין הגוף, הוא כופה את אותה השגיאה על הניאני. לכן הוא רואה בניאני גוף פיזי.

מכיוון שהא-ניאני, למרות שאינו העושה, מדמיין כי הוא עושה ומחשיב את פעולות הגוף כאילו היו פעולותיו שלו, הוא מסיק באותו אופן כי הניאני פועל כאשר גופו הפיזי פועל. אך הניאני, יודע את האמת ואינו מושלה. הא-ניאני אינו יכול לקבוע את מהות מצבו של הניאני ולכן שאלה זו מתעוררת רק אצל הא-ניאני ואינה מתעוררת כלל אצל הניאני. אם הוא העושה הוא מוכרח לקבוע את טבען של הפעולות. העצמי אינו יכול היות העושה. **מצא מיהו העושה – והעצמי יתגלה.**

שאלה : כך שבסיכומו של דבר, לראות את הניאני אין פרושו להבין אותו. אתה רואה את גופו של הניאני ואיך רואה את הניאנה שלו. אדם מוכרח להיות ניאני על מנת לדעת ניאני.

תשובה : הניאני אינו רואה אף אחד כא – ניאני. כולם בעיניו ניאנים!. במצב הבורות אדם כופה את בורותו על הניאני וטועה לחשוב כי הניאני הוא העושה. במצב הניאנה, אין עבור הניאני דבר שהוא שונה או ניפרד מהעצמי. העצמי זורח בכל והוא ניאנה טהורה. כך שעבור הניאני אין כלל א – ניאנה. קיים משל הממחיש מצב זה של אשליה : שני חברים הלכו לישון האחד לצידו של האחר. אחד מהם חלם כי שניהם יצאו למסע ארוך וכי חוו חוויות מוזרות. לאחר שהתעורר שיחזר חוויות אלה באזני חברו ושאל אותו אם כך היה. חברו צחק ואמר לו כי זהו החלום שלו ואינו יכול ליחס אותו לאחרים.

שאלה : אמרת כי הניאני יכול להיות פעיל ולהיות במערכות יחסים עם אנשים ודברים. עתה אין לי ספק בכך. אך אומר אתה בו זמנית כי עבורו הכל הוא אחד. הוא תמיד מודע לאמת. אם כך איך הוא מתעמת עם אנשים ודברים שהם בהכרח ניפרדים ואחרים ממנו ?

תשובה : הוא רואה הבדלים אלה כהתגלויות בלבד, אין הוא רואה אותם כניבדלים מהאחד שהוא אמיתי, אותו אחד שעימו הוא זהה.

שאלה : נראה כי הניאני מבטא את עצמו במדויק יותר מאחרים וכי ההבדלים נהירים לו יותר מאשר לאדם פשוט. גם הניאני חש כי הסוכר מתוק והלענה מרה. למעשה הוא תופס את כל הצרות, הצלילים, הטעמים וכו', בדיוק כפי שאחרים תופסים אותם. אם כך איך ניתן לומר כי אלה התגלויות בלבד ? האין אלה מהווים חלק מחווית החיים שלו ?

תשובה : אמרתי כי ראייה שווה היא הסימן האמיתי של ניאנה. עצם המונח ראייה שווה מניח קיום של הבדלים. אני מכנה "ראייה שווה" את האחדות שאותה תופס הניאני בכל הדברים. אין פרושה של ראייה שווה בורות ביחס להבדלים. לאחר שתממש את העצמי תיוכח כי השונות בין הדברים בעולם הינה מאוד שיטחית, אינה ממשית, אינה תמידית וכי מהותן של ההתגלויות השונות היא האמת האחת והיחידה. לזה קורא אני אחדות. דיברת על צליל, טעם, צורה ריח וכו'. אמת, הניאני מבחין בהבדלים אולם הוא תמיד תופס וחווה את האחדות שבכל הדברים השונים. לכן, הוא שווה נפש ביחס לכל. בין אם הוא נע, מדבר או פועל הוא תמיד עושה זאת מתוך מודעות מלאה לאמת האחת והיחידה. אין עבורו דבר שאינו ניכלל באמת עילאית זו.

שאלה : אומרים שהניאני נוהג באופן שווה בכולם.

תשובה : כן. " ידידות, אדיבות אושר ורגשות נעלים אחרים שכאלה הופכים להיות טבעו של הניאני. אהבה של הטוב, אדיבות כלפי חסרי האונים, אושר מעשיית מעשים טובים, סלחנות כלפי הרשעים – כל אלה הינן תכונותיו הטבעיות של הניאני " (סוטרות היוגה של פטנג'לי פרק 1 פסוק 37).

אתה שואל על הניאנים: הם תמיד באותו הלך רוח, בכל מצב ובכל תנאי, כיוון שהם יודעים את האמת. בשיגרתם היום יומית של אכילה, הליכה ושאר פעילויות הם פועלים אך ורק מתוך שרות לאחרים. הם אינם עושים אפילו פעולה אחת למען תועלתם האישית. כבר אמרתי לך פעמים רבות כי בדיוק כפי שיש אנשים שמקצועם להתאבל על מותו של אדם זר בעבור שכר, כך גם הניאנים עושים עבור אחרים מבלי לפתח תלות בפירות העשייה ומבלי שיושפעו מהם. הניאני בוכה עם הבוכים, צוחק עם הצוחקים, משחק עם המשחקים ושר עם אלה ששרים. מה הוא מפסיד על ידי זאת? נוכחותו היא כמו מראה מבריקה המשקפת את הדמות המופיעה בתוכה באופן מדויק. הניאני אינו אלא מראה ואינו מושפע כלל מפעולות. איך יכולה מראה להיות מושפעת מההשתקפויות שבתוכה? שום דבר אינו משפיע על הניאנים מכיון שטבעם האמיתי הוא הבסיס לקיום הכל. מצד שני, אלה הפועלים בעולם, מבצעי הפעולות, הא – ניאנים מחליטים איזו פעולה היא לרווחתו של העולם, האם היא עולה בקנה אחת עם מה שמכתיבים כתבי הקודש והאם היא ניתנת לביצוע הלכה למעשה.

שאלה : נאמר שישנם סידהה – מוקטים (משוחררים ממעגל המוות והלידה בעודם בגוף הפיזי) ווידהה – מוקטים (משוחררים רק לאחר מות הגוף הפיזי).

תשובה : אין כלל שיחרור והיכן כל אותם המשוחררים?

שאלה : האין כתבי הקודש ההינדואיסטים מדברים על שיחרור ממעגל המוות והלידה?

תשובה : החירות והעצמי חד הן ג'יואן – מוקטי (משוחרר בהיותו עדיין בגופו) ווידהה – מוקטי קיימים רק עבור זה שהוא בור ביחס לאמת. עבור הניאני אין כלל חירות או כבילה. עבור הבורים נאמר כי יש חירות כבילה וסוגים שונים של חירות במטרה לסלק את הבורות. ישנה רק חירות ואין אמת בילתה.

שאלה : כל זה נכון מנקודת הראות של באגואן אך מה בקשר אלינו?

תשובה : ההבדלים של " הוא " ו " אני " הם הם המיכשולים להארה.

שאלה : פעם אמרת כי " האדם המשוחרר חופשי בפעול כפי שירצה וכאשר הוא עוזב את הגוף הוא משיג גאולה ואינו נולד מחדש, גאולה זו היא לאמיתו של דבר מוות ". מהצהרה זו

מתקבל הרושם שעל אף שהניאני אינו נולד מחדש במימד הזה, הוא עשוי להמשיך ולפעול במימדים גבוהים יותר לפי רצונו. האם נותרה בו תשוקה כלשהי שעל פיה הוא יכול לבחור?

תשובה : לא היתה זו כוונתי כלל.

שאלה: יתר על כן, פילוסוף הודי מפרש באחד מספריו את שנקרה ואומר כי אין כלל דבר שכזה וידהה- מוקטי, מכיוון שלאחר מותו, המוקטי לובש גוף של אור שבו הוא נשאר עד שכל האנושות משיגה חירות.

תשובה: לא יתכן כי זו השקפתו של שנקרה. בפסוק 556 בויקה – צ'ודמאני הוא אומר שלאחר התפרקות הגוף הפיזי, הנשמה המשוחררת הופכת להיות כמו "מים ששפכו אותם לתוך מים וכמו שמן ששפכו אותו לתוך שמן". במצב זה אין כבילה או חירות. כניסת הנשמה לגוף אחר פרושו הטלת מעטה עדין ככל שיהיה על המודעות, הווה אומר שזו כבילה. חירות היא מוחלטת ובלתי ניתנת לשינוי.

שאלה: איך אנו יכולים לומר שהניאני אינו מתפקד בשני מימדים? הוא פועל לצידנו בעולם ורואה את האובייקטים השונים שאותם אנו רואים. אין זה כאילו שאינו רואה אותם. הוא רואה את הדרך שבה הוא הולך. נניח שיש כיסא או שולחן באמצע הדרך. הוא רואה אותו והולך סביבו. כך, האין עלינו להודות שהוא רואה את העולם ואת האובייקטים שלו בעוד שבוודאי הוא רואה גם את העצמי?

תשובה: אתה אומר שהניאני רואה את הדרך שלפניו, נתקל במיכשולים, עוקף אותם וכו'. מי רואה כל זאת האם הניאני רואה זאת או אתה? הניאני רואה רק את העצמי וכי הכל נמצא בעצמי.

שאלה: האין הדוגמאות בספרי הקודש שלנו מסבירות את מצב השהאג'ה (הטבעי) באופן ברור?

תשובה : ישנן דוגמאות כאלה. למשל, אתה רואה את ההשתקפות במראה ואת המראה עצמה. אתה יודע כי המראה היא האמת ואילו ההשתקפות המופיעה בה אינה אמיתית. האם זה הכרחי שעל מנת לראות את המראה עלינו לחדול מלראות את ההשתקפות שבה ?

שאלה : מהם הקריטריונים הבסיסיים שבהם ניתן להשתמש על מנת לקבוע אם אדם נימצא ברמה רוחנית גבוהה? נאמר על חלק מהאנשים הרוחניים הגדולים כי הם מתנהגים כחולי - נפש.

תשובה : רק הניאני יודע כי הוא ניאני. אדם צריך להיות ניאני על מנת שיוכל להבין ניאני. אף על פי כן, השלווה השוררות בנוכחותו של המואר היא האמצעי היחידי שבאמצעותו יכול המחפש הרוחני לחוש את גדולתו ש/ל המואר.

אנשים שאינם מפותחים מבחינה רוחנית אינם מסוגלים להבין את גדולתו של המואר מתוך מילותיו, פעולותיו או הופעתו החיצונית, משום שאלו נמצאים מעבר ליכולת קליטתם.

שאלה : מדוע נאמר בכתבי הקודש כי המואר דומה לילד ?

תשובה : יש דמיון בין ילד לבין הניאני. ארועים מענינים את הילד רק כל עוד הם מתרחשים. הוא מפסיק לחשוב עליהם לאחר שחלפו. נראה כי לא השאירו על הילד כל רושם וכי הכרתו אינה מושפעת מהם. כך הוא עם הניאני.

שאלה : אתה באגואן, כך שבודאי יודע אתה מתי אהיה ניאני. אנא אמור לי מתי יקרה הדבר.

תשובה : אם אני באגואן, אין עבורי אף אחד מלבד העצמי ולכן אין כלל ניאני או א – ניאני. שאם לא כן הרי אני בדיוק כמוך ויודע בדיוק מה שאתה יודע. בכל אחת מהאפשרויות איני יכול לענות על שאלתך.

יש אנשים שבאים לכאן, לאשראם ואינם חוקרים אחר זהותם. הם שואלים : "האם המואר רואה את העולם ? האם מושפע הוא מקרמה ? מהי החירות לאחר מות הגוף הפיזי ? האם משוחרר המואר רק לאחר מות הגוף או יתכן שיהיה משוחרר בעוד הגוף חי ? האם גופו של הצדיק ניטמע לתוך האור או נעלם משדה הראייה באופן אחר ? האם הוא יכול להשתחרר על אף שהגוף נעזב מאחור כגוויה ?".

אין סוף לשאלותיהם אלו. מדוע הם כה מוטרדים משאלות כה רבות ? האם ידיעת דברים אלה תביאם להארה ?

לכן אומר אני להם "שיכחו מהחירות. האם יש כלל שיעבוד ? מיצאו זאת וזה יספיק. ראו בראש ובראשונה את העצמי שלכם".

שאלה : מהו טבע ההכרה ?

תשובה : ההכרה אינה אלא מחשבת – האני. ההכרה והגו זהים. הכישורים המנטליים האחרים כגון האינטלקט והזיכרון אינם אלא חלק מההכרה. ההכרה, האינטלקט, מאגר הנטיות

המנטליות, והאגו מהווים את ההכרה. דומה הדבר לאדם עם שמות שונים בהתאם לתיפקודיו השונים. הנשמה האינדוידואלית אינה אלא האגו.

שאלה : איך יכולים אנו לגלות את טבע ההכרה, כלומר את סיבתה הבראשיתית או הסיבה הניסטרית שההכרה היא התגלותה ?

תשובה : המחשבה " אני " הינה המחשבה הראשונה בחשיבותה. המחשבה כי ישנה אינדוידואליות היא הגזע שממנו יוצאות כל שאר המחשבות, מכיוון שכל מחשבה שייכת לזה החושב אותה ואין לה קיום עצמאי ללא האגו. לכן, האגו הוא הבסיס לפעילותן של המחשבות. הגופים השני והשלישי (אתה, הוא, זה) מופיעים לגוף הראשון " אני ". לכן הם מופיעים רק לאחר הופעת הגוף הראשון, אף כי נוצרת האשליה כי הם מופיעים ונעלמים בו זמנית עם הגוף הראשון. לכן, מצא את המקור של ה " אני " – תחושת הקיום האינדוידואלי. מהיכן עולה ה " אני " ? **חפש אותו בתוכך.** אז הוא יעלם. זוהי השאיפה לחכמה. כאשר ההכרה חוקרת ללא הפסק את טיבעה שלה, מתברר כי לאמיתו של דבר היא אינה אלא אשליה. זוהי הדרך הישירה לכולם. ההכרה אינה אלא המחשבות. מכל המחשבות, המחשבה המהווה את המקור לכל השאר היא מחשבת ה " אני ". לכן ההכרה אינה אלא מחשבת ה " אני ".

הלידה של מחשבת ה " אני " היא לידתו של אדם ומותה הוא מותו. לאחר ש מחשבת ה " אני " עלתה, עולה ההזדהות השגויה עם הגוף הפיזי. היפטר מ מחשבת ה " אני ". כל עוד שה " אני " קיים יהיה סבל. כאשר ה " אני " חדל מלהתקיים לא יתכן כלל קיום של סבל.

שאלה : כן, אולם כאשר אני מתבונן ב מחשבת ה " אני ", עולות מחשבות אחרות ומפריעות לי.

תשובה : ברר למי שייכות מחשבות אלה. אז הן יעלמו. השורש שלהן הוא מחשבת ה " אני ". התמקד בה והמחשבות האחרות יעלמו.

שאלה : איך עשויה חקירה כלשהי הנוצרת על ידי האגו להביא למצב בו האגו נעלם ?

תשובה : כאשר צוללים אל המקור שממנו עולה מחשבת ה " אני ", האגו נעלם.

שאלה : האין האהם – וריטי רק אחת משלושת הצורות שבאמצעותן מגלה האגו את עצמו ? היוגה – ושישטה וכתבי קודש עתיקים אחרים מתארים את האגו כבעל שלוש פנים.

תשובה : זה אכן כך. מתואר כי לאגו שלושה גופים, הגוף הפיזי, הגוף הניסטר והגוף הסיבתי – אך כל זאת רק למטרת הסבר אנליטי. אם שיטת החקירה היתה צריכה להניח שלאגו צורה זו או אחרת, היא היתה בלתי אפשרית משום שהאגו יש אינספור צורות. לכן, למטרת החקירה העצמית עלייך להניח כי לאגו יש רק צורה אחת כלומר זו של ה " אהם וריטי ".

שאלה : אך דבר זה עשוי להתגלות כבלתי הולם למימוש הניאנה.

תשובה : חקירה עצמית תוך שימוש ברמז של " אהם וריטי " דומה לכלב המאתר את אדונו לפי ריחו של האדון. אין ספק כי הכלב יאתר את אדונו באמצעות הריח. לבוש האדון, מבנה גופו

או קומתו לא יסייעו לכלב לאתר את אדונו. הכלב מתמקד בריח של אדונו בתשומת לב מלאה תוך כדי שהוא מחפשו ולבסוף הוא מאתרו.

שאלה : נישאלת עדיין השאלה מדוע יש להחשיב את החיפוש אחר המקור של האהם- וריטי כניבדל מוריטים אחרים כאמצעי הישיר למימוש העצמיות.

תשובה : למרות שתפיסת ה " אניות " או " אני קיים " ידועה כ " אהם וריטי " לאמיתו דשל דבר היא אינה וריטי כמו וריטים אחרים של ההכרה , משום שלא כמו הוריטים האחרים אשר אין להם זיקה בינם להין עצמם, ל " אהם וריטי " ישנה זיקה בסיסית לכל הוריטים של ההכרה. ללא ה" אהם וריטי " לא יתכנו כלל וריטים אחרים. מצד שני ה" אהם וריטי " יכולה להתקיים בזכות עצמה מבלי להיות תלויה בוריטי אחר. זהו ההבדל המהותי בינה לבין וריטים אחרים.

אם כן, החיפוש אחר המקור של ה" אהם וריטי " אינו חיפוש אחר צורה זו או אחרת של האגו אלא אחר המקור עצמו, המקור ממנו עולה תחושת ה " אניות ". במילים אחרות, החיפוש אחר המקור של האגו ומימוש מקור זה בצורת ה" אהם וריטי " פרושו בהכרח התעלות התעלות אל מעבר לכל צורה מצורתיו האפשריות של האגו.

שאלה : אם להודות בכך שאכן ה" אהם וריטי " מכיל בחובו את כל צורות האגו, מדוע ניבחר רק וריטי זה כאמצעי לחקירה העצמית ?

תשובה : משום שהוא הנתון הבסיסי והבלתי ניתן לתימצות של התנסותך ומשום שהחיפוש אחר מקורו הוא הדרך המעשית היחידה שבה יכול אתה ללכת על מנת לממש את העצמי. נאמר כי לאגו יש גוף סיבתי, אך איך אתה יכול לעשותו נושא לחקירה עצמית ? כאשר האגו לובש את הגוף הסיבתי שרוי אתה בשינה.

שאלה : אך אין האגו בצורתו העדינה והסיבתית אינו בלתי מוחשי מדי מכדי שניתן יהיה לבולמו באמצעות חקירה אחר המקור של " אהם וריטי " הנעשיית כאשר ההכרה עירנית ?

תשובה : לא. החקירה אחר מקורו של ה " אהם וריטי " נוגעת בעצם קיומו של האגו ולכן למידת הבלתי מוחשיות של צורת האגו אין כלל חשיבות.

שאלה : בעוד שהמטרה היחידה היא לממש את ההויה הטהורה והבלתי מותניית של העצמי, אשר אינו תלוי בשום דרך שהיא באגו, איך עשויה חקירה העוסקת באגו בצורת האהם – וריטי להיות לעזר ?

תשובה : מנקודת מבט תיפקודית, לאגו יש רק מאפין אחד ויחיד. האגו מקשר בין העצמי, שהוא מודעות טהורה ובין הגוף הפיזי שהוא דומם ונטול חיים. לכן ניקרא האגו " צ'יט – ג'דה – גרנטה " (הקשר בין המודעות לגוף חסר החיים). כאשר אתה מחפש את מקורה של האהם – וריטי, אתה מתיחס לאספקט הצ'יט (המודעות) הבסיסית של האגו. מסיבה זו מוליכה חקירה עצמית למימוש המודעות הטהורה של העצמי.

עליך לשים לב להבדל שבין ה " אני " הטהור ובין מחשבת ה " אני ". האחרונה, בהיותה מחשבה גרידא, מבחינה באוביקט וסוביקט, ישנה, מתעוררת, אוכלת וחושבת, מתה ונולדת

מחדש. מצד שני ה"אני" הטהור הוא חוויה טהורה, קיומיות ניצחית, הוא חופשי מבורות ומאשליה. אם תישאר כ"אני" בהוויתך, נטול מחשבות, מחשבת ה"אני" תעלם ואיתה תעלם לנצח האשליה. בקולנוע יכול אתה לראות את הסרט רק כאשר האורות באולם עמומים מאוד או כאשר יש חושך מוחלט, אולם כאשר מדליקים את האורות נעלם הסרט. באותו אופן, האור המסנוור של העצמי גורם לכל האוביקטים להעלם.

שאלה : זהו מצב של התעלות אל מעבר.

תשובה : לא. התעלות אל מעבר למה ועל ידי מי? אתה לבדך קיים.

שאלה : נאמר שהעצמי הוא מעבר להכרה אך למרות כך המימוש נעשה באמצעות ההכרה. "ההכרה אינה יכולה לחשוב אותו. לא ניתן לחשוב אותו באמצעות ההכרה ורק ההכרה לבדה יכולה לממש אותו". איך ניתן לישב סתירות אלה?

תשובה : ממומש באמצעות המרוטה מאנאס (ההכרה המתה), כלומר באמצעות הכרה נטולת מחשבות המופניית כלפי פנים. בהיותה מופניית פנימה רואה ההכרה את המקור שלה וניטמעת לתוך העצמי. אין זה דומה לסוביקט התופס אוביקט.

על מנת לראות את העצמים בחדר חשוך צריך שיהיה מקור אור ועיניים על מנת לראותם. על מנת לראות את השמש אין צורך במקור אור, די שתפנה עיניך אליה.

כך הוא עם ההכרה. על מנת לראות את האוביקטים, יש הכרח כי יוארו על ידי האור המוחזר מההכרה. על מנת לראות את הלב, די להפנות את המבט אליו. אז, ההכרה נאבדת והלב זוהר. המהות של ההכרה היא מודעות או עירנות ולא אחרת. כאשר האגו שולט בה היא מתפקדת כתבונה, חשיבה או כאמצעי חישה. ההכרה הקוסמית שאינה מוגבלת על ידי האגו מודעת ואין לה כלל תיפקודים אחרים, מכיון שאין משהו שאינו היא עצמה. לכך הכוונה בתנ"ך בפסוק "אהיה אשר אהיה".

לאחר שההכרה שוקעת ונעלמת לתוך המודעות העילאית של העצמי, הכוחות השונים, החל בכח המשיכה לעצמי החושים (כולל גם כח העשייה וכח הידיעה) נעלמים עימה, ותוך כדי כך מתברר כי אינם אלא אשליה המופיעה בשדה המודעות. ההכרה הלא טהורה המתפקדת כחשיבה ובורות, יוצרת את האשליה של מעגל המוות והלידה. האני האמיתי שבו אין כלל חשיבה ובורות, הוא ורק הוא חירות אמיתית. הוא נטול פראמאדה (בורות ביחס לעצמי) שהיא הסיבה לאשליית המוות והלידה.

שאלה : איך יש להרוס את האגו?

תשובה : התבונן באגו תחילה ואז שאל איך ניתן להורסו. מי שואל שאלה זו? - האגו. שאלה זו היא דרך בטוחה לקיים את האגו ולא להורסו. אם תחקור את האגו תגלה כי למעשה אינו קיים כלל. זוהי הדרך להורסו.

שאלה : איך ניתן לממש את העצמיות?

תשובה : מהעצמי האמיתי יוצא ניצוץ, כמו מאש. זהו האגו. במקרה של אדם שאינו מואר האגו מזהה את עצמו עם אוביקט כלשהו המופיע לפניו מיד עם הופעתו. הוא אינו יכול להימנע

מהיזדהות זו ולהישאר עצמאי. היזדהות או היתקשרות שכזו עם האוביקטים היא א-ניאנה ומטרת מאמצינו היא לחסלה. אם יחוסל הרגלו של האגו לחבור אל האוביקטים הוא יהיה טהור ויתמזג לתוך מקורו. ההיזדהות השגויה עם הגוף היא דהטמה – בודהי (ההרגשה "אני הגוף הפיזי"). חיסול היזדהות זו עם הגוף הפיזי יביא לתוצאה הרצויה.

ה "אני" בצורתו הטהורה נחוזה בפרק הזמן שבין שתי מחשבות עוקבות. האגו הוא כמו זחל העוזב עלה אחד רק לאחר שנאחז בעלה אחר. ניתן לגלות את טיבעו האמיתי של האגו רק כאשר הוא מנותק ממחשבות ומאוביקטים.

רוח הרפאים בדמות האגו נטול הצורה קמה לתחייה על ידי שהיא נאחזת בצורה כלשהי. היא נאחזת באוביקטים וכך שורדת. היא ניזונה מהצורות בהם היא נאחזת וכך הולכת וגדלה. בזונחה אוביקט אחד היא נאחזת באחר, אך כשאר חוקרים אותה היא נעלמת.

רק אם הגוף הראשון, האגו, בצורת "אני הגוף" קיים, מתקיימים הגופים השני והשלישי (אתה, הוא, הם וכו'). אם אדם חוקר לטיבעו של ה "אני" ותחושת הקיום האינדוידואלי שלו תהרס, תהרס עימה גם התחושה כי לאחרים יש קיום אינדוידואלי, ואז יזרח טיבעו האמיתי שהוא העצמי. המחשבה כ "אני גוף זה של בשר ודם" היא החוט שעליו מושחלות שאר המחשבות. לכן, אם ניפנה פנימה ונחקור: "היכן האני הזה?" – כל המחשבות, כולל המחשבה "אני" יעלמו ואז תתרחש הארה באופן ספונטני.

שאלה: כאשר קורא אני את יצירותיו של באגואן, מגלה אני כי נאמר בהן כי חקירה עצמית הינה השיטה היחידה למימוש העצמיות.

תשובה: כן, זוהי ויצ'רה (חקירה).

שאלה: איך יש לעשותה?

תשובה: על זה החוקר להודות בקיומו העצמי. מימוש הוא "אני קיים". חקירה היא להתבונן ב "אני" עד למימוש העצמיות. ויצ'רה ומימוש הן אחת.

שאלה: זה מבלבל. על מה בדיוק יש עלי למדוט?

תשובה: לשם מדיטציה דרוש אוביקט שעליו ניתן למדוט, בעוד שבחקירה ישנו רק הסוביקט ללא האוביקט. בזה שונה מדיטציה מחקירה.

שאלה: האם אין דיאנה (מדיטציה) אחד מהתירגולים היעילים למימוש העצמיות?

תשובה: דיאנה היא ריכוז על אוביקט. היא משמשת להרחקת מחשבות שונות ומיקוד ההכרה על מחשבה בודדת, אשר גם היא צריכה להעלם לבסוף על מנת שיתאפשר המימוש. אך מימוש אינו דבר מה חדש שיש להשיגו. הוא כבר עתה שם אך הוא מוסתר על ידי המחשבות. כל מאמצינו מכוונים לסילוק המחשבות. לאחר שהן תסולקנה יתרחש מימוש.

כאשר ניתנת הנחיה למחפשים אחר האמת למדוט, רבים מהם יסתפקו בשיטת

המדיטציה. אולם, אחדים מהם עשויים לשאול: "מי אני המודט על אוביקט המדיטציה?" יש לומר לאחד השואל כך לחפש את העצמי שלו. זהו השלב הסופי. זוהי חקירה עצמית.

שאלה: האם די בחקירה בלבד, ללא מדיטציה?

תשובה : חקירה היא התהליך והמטרה בו זמנית. " אני קיים " הוא המטרה והאמת המוחלטת. לאחוז באמת זו תוך כדי מאמץ הוא חקירה. כאשר אחיזה זו הופכת להיות טבעית וספונטנית זהו מימוש. **אין שום אמצעים אחרים יעילים להשקטת ההכרה מלבד חקירה עצמית שהיא התירגול הרוחני היעיל ביותר.** אם ההכרה תושקט באמצעים אחרים, היא תשאר רק לכאורה שקטה, אך בשלב מסוים תתעורר מחדש. **חקירה עצמית היא אמצעי בטוח, האמצעי הישיר היחיד לממש את הויתך האמיתית - ההויה המוחלטת שקיומה אינו תלוי בדבר.**

שאלה : מדוע רק חקירה עצמית נחשבת לאמצעי הישיר לניאנה ?

תשובה : משום שכל סוג של תירגול רוחני חוץ מאטמה – ויצ'רה (חקירה עצמית) מניח מראש את קיום ההכרה כמכשיר לביצוע התירגול וכי ללא הכרה לא ניתן לתרגל. האגו עשוי ללבוש צורות אחרות ומעודנות יותר בשלבים שונים של תירגולים אחרים אך הוא אינו נהרס לעולם.

כאשר ג'נקה אמר : " עתה גיליתי את הגנב ששדד אותי כל הזמן, הוא יטופל חיש קל " – הוא התייחס לאגו או להכרה.

שאלה : אך ניתן לעצור את הגנב באמצעות תירגולים אחרים גם כן.

תשובה : הניסיון להרוס את האגו או ההכרה באמצעות תירגולים שאינם חקירה עצמית דומה לגנב המתחפש לשוטר ומעמיד פנים כאילו הוא מנסה לתפוס את הגנב. רק חקירה עצמית יכולה לגלות את האמת כי האגו וההכרה אינם קיימים ובכך להביא אדם למימוש ההויה הטהורה של העצמי או המוחלט, שעבורה לא קיימת כלל שונות (דואליות). לאחר מימוש העצמי, לא נותר דבר שיש לדעת אותו, משום שהוא (העצמי) נועם מושלם משום שהוא הכל.

שאלה : אתה אומר כי אדם יכול לממש את העצמי על ידי כך שיחפש אותו. מה אופיו של חיפוש זה ?

תשובה : אתה ההכרה או למעשה מאמין אתה שהינך ההכרה. ההכרה אינה אלא אוסף של מחשבות. מאחורי כל המחשבות מסתתרת המחשבה השורשית " אני " – זה אתה. הבה נכנה את המחשבה " אני ", המחשבה הבסיסית. מקד את תשומת הלב שלך במחשבה " אני " וחקור אותה על מנת לגלות מהי. לאחר שחקירה זו תכה בך שורשים לא תוכל לחשוב כלל מחשבות אחרות.

שאלה : כאשר אני עושה כן וממקד את תשומת ליבי בעצמי, כלומר במחשבה " אני ", מחשבות אחרות עולות ונעלמות אולם אז אני חוקר " מי אני ? " ואיני מקבל לכך תשובה. התירגול הוא להיות במצב זה האין כך ?

תשובה : זו שגיאה נפוצה. מה שקורה כאשר אתה מבצע חקירה עצמית רצינית הוא שמשחבת ה " אני " נעלמת ומשהו אחר, מהמעמקים, משתלט עלייך וזה אינו ה " אני " אשר ביצע את החקירה.

שאלה : מה זה משהו אחר זה ?

תשובה : זהו העצמי האמיתי, המשמעות של " אני " .זה אינו האגו. זוהי הישות העילאית בכבודה ובעצמה.

שאלה : אמרת פעמים רבות כי על אדם לדחות מחשבות אחרות כאשר הוא מבצע חקירה עצמית, אולם מחשבות אחרות אינן פוסקות מלעלות. אם דוחים מחשבה אחת, מחשבה אחרת עולה ונידמה כי אין לכך סוף.

תשובה : איני אומר כי עלייך לדחות את המחשבות. היצמד לעצמך, כלומר למחשבת ה" אני " .כאשר יתעורר בך ענין מספיק גדול כך שתתמקד בעצמי שלך, מחשבות אחרות ידחו באופן אוטומטי ולבסוף יעלמו.

שאלה : אם כן , דחייה של מחשבות אינה הכרחית ?

תשובה : לא. היא נחוצה במשך פרק זמן מסוים. אתה מאמין כי אין סוף למחשבות לא משנה עד כמה דוחים אותן. זה אינו נכון. יש לכך סוף. אם תהיה עירני ותקפיד לדחות כל מחשבה כאשר היא עולה, עד מהרה תגלה, כי אתה צולל עמוק יותר ויותר לתוך העצמי הפנימי שלך. בדרגה זו של הפנמה, אין כלל צורך בביצוע מאמץ על מנת לדחות את המחשבות.

שאלה : אם כן ניתן להיות ללא מאמץ וללא מתח ?

תשובה : לא רק זאת, מעבר לנקודה מסוימת של התירגול, לא תוכל לעשות מאמץ אפילו אם תירצה בכך.

שאלה : ברצוני להבין זאת טוב יותר. האם אין עלי לעשות מאמץ כלל ?

תשובה : בשלב בו אתה נימצא אין באפשרותך שלא לבצע מאמץ. כאשר תלך פנימה עמוק יותר, לא יהיה באפשרותך לעשות מאמץ כלשהו.

אם ההכרה תופנם באמצעות חקירה אחר מקור האהם – וריטי, הואסאנות יוכחדו. האור של העצמי מאיר את הואסאנות ויוצר את תופעת ההשתקפות שאותה אנו מכנים " הכרה " . לאחר שהואסאנות ניכחדות, נעלמת גם ההכרה, תוך שהיא ניטמעת לתוך האור של האמת המוחלטת, הלב.

זהו סך הכל, והתמצית של כל מה שיש על השואף לאמת לדעת. מה שנחוץ מהשואף לאמת היא חקירה רצינית וממוקדת אחר המקור של האהם – וריטי.

שאלה : היוגים אומרים שעל השואף לאמת לותר על העולם הזה וללכת לג'ונגל מבודד אם ברצונו למצוא את האמת.

תשובה : אין צורך לותר על חיים פעילים. אם תמדוט במשך שעה או שעתיים בכל יום תוכל לבצע כראוי את חובותייך. אם תמדוט באופן נכון, הזרם שנוצר בהכרה ימשיך בזרימתו אפילו תוך כדי שאתה עובד. כאילו שישנן שתי דרכים לביטוי רעיון אחד. אותו הקו שאותו מאמץ בחקירה ימצא את ביטויו גם בעשיה.

שאלה : מה תהיה התוצאה של אסטרטגיה זו ?

תשובה : אם תינקוט בדרך זו, תגלה, כי יחסך לאנשים, מאורעות ועצמים חושיים משתניית בהדרגה. פעולותיך יתבצעו באופן טבעי, בהתאם למדיטציה שלך.

שאלה : כך שאין אתה מסכים עם היוגים ?

תשובה : על אדם להכניע את האנוכיות הכובלת אותו לעולם הזה. ויתור אמיתי הוא ויתור על האגו המתחזה לעצמי .

שאלה : איך אפשר להפוך להיות לבלתי אנוכי תוך כדי ניהול חיים גשמיים ?

תשובה : אין כלל סתירה בין עבודה לבין חכמה.

שאלה : האם אתה מתכוון כי אדם יכול להמשיך ולעשות את פעילויותיו במסגרת עבודתו ובעת ובעונה אחת לזכות בהארה ?

תשובה : למה לא ? אך במקרה זה אותו אדם לא יחשוב כי זו האישיות ה"ישנה" העושה את כל הפעולות, משום שרמת מודעותו תשתנה בהדרגה עד שתהיה ממוקדת בעצמי הנימצא מעבר לאגו הקטן.

שאלה : אם אדם עסוק בעבודה, נישאר לו רק מעט זמן למדוט.

תשובה : הקצאה של פרק זמן מסוים למדיטציה טובה רק עבור שואפים רוחניים שהם מתחילים מובהקים. אדם מתקדם יתחיל להנות מהאושר העמוק יותר בין אם הוא עובד או לא. בעוד שידי עסוקות בשרות החברה, הכרתו נימצאת בהתבודדות.

שאלה : אז איך מלמד את דרך היוגה ?

תשובה : היוגי מנסה להניע את הכרתו בכיוון המטרה כפי שאיכר מנסה לגרום לשור שלו לזוז על ידי שהוא חובט בו במקל, אך בדרך החקירה העצמית, המחפש מפתח כביכול את השור לזוז באמצעות עשב טעים.

שאלה : איך זה מתבצע ?

תשובה : עלייך לשאול את עצמך את השאלה " מי אני ? ". חקירה זו תוליך אותך לבסוף לגילוי של דבר מה בתוך עצמך הנימצא מעבר להכרה. פתור שאלה גדולה זו ובכך תיפתור את כל שאר הבעיות.

שאלה : כאשר אני מחפש את ה " אני ", איני רואה דבר.

תשובה : משום שרגיל אתה לזהות את עצמך עם גופך ואת הראיה עם עינייך, אומר אתה שאינך רואה דבר. מה ישנו שם שיש לראותו ? מי רואה ? איך לראות ? – ישנה רק מודעות אחת שמתגלה כמחשבה " אני ", מזהה את עצמה עם הגוף, מקרינה את עצמה דרך העיניים ורואה את האובייקטים שסביבה. הפרט מוגבל במצב העירות והוא רואה דברים שאותם הוא מחשיב כשונים מעצמו. הוא מסתמך על עדות החושים שלו. הוא אינו מבין כי הרואה, הניראה והראייה הם כולם התגלות של אותה המודעות כלומר " אני – אני ". חקירה עוזרת לאדם להתגבר על האשליה כי על העצמי להיות ניתן לראיה. למען האמת, אין כל דבר שהוא הניתן לראיה. איך מרגיש אתה את ה " אני " עכשיו ? האם אתה מחזיק ראי לפנייך ורואה את קיומך שלך ? המודעות היא ה " אני ". הגשם אמת זו.

שאלה : בחקירה אחר מקור המחשבות ישנה תפיסה של " אני ", אך אין זה מספק אותי.
תשובה : אכן, תפיסת ה " אני " מקושרת עם הגוף. העצמי הוא טהור ואינו מזוהה עם דבר. העצמי הינו האמת הטהורה והבלתי תלויה שבאורה ניתן קיום לגוף ולאגו. לאחר שמושקטות כל המחשבות נחשפת המודעות הטהורה.

ברגע ההתעוררות משינה ולפני הופעת העירנות לעולם אנו חווים את תחושת ה " אני – אני " הטהורה. אחוז בתחושה זו מבלי ליפול לתוך שינה ואף מבלי שתאפשר למחשבות ללכוד את תשומת ליבך. אם תחוה תחושה זו לעומקה, לא ישנה עבורך כלל אם העולם אמיתי או אשליה. הצופה נישאר בלתי מושפע מהאוביקט בו הוא צופה.
מהו האגו ? - חקור זאת. הגוף נטול חיים ואינו יכול לומר " אני ". העצמי הינו מודעות טהורה שאין בה דואליות. מודעות טהורה זו אינה יכולה לומר " אני ". אף אדם אינו אומר " אני " בשנתו. מהו אם כן האגו ? זהו משהו הנימצא בין הגוף הדומם ובין העצמי. אין לו " לוקוס סטנדי ". אם חוקרים אותו הוא נעלם כמו רוח רפאים. בלילה, נידמה לנו לעיתים כי לידנו עומדת רוח רפאים בגלל תעתועי הצללים. אולם, לאחר שאנו בודקים זאת מקרוב אנו מגיעים למסקנה כי " רוח הרפאים " אינה אלא עץ או עמוד. אם איננו בודקים את הדבר עשויה " רוח הרפאים " להפחידנו. כל מה שעלינו לעשות הוא לבדוק את הענין מקרוב וכך תעלם רוח הרפאים ועימה הפחד. רוח הרפאים מעולם לא היתה שם. כך הדבר הוא עם האגו. האגו הוא חוליה לא מוחשית בין הגוף לבין המודעות הטהורה. הוא אינו אלא אשליה. כל עוד שאדם אינו בודק אותו מקרוב, הוא ממשיך לאמלל אותו. אך כאשר האדם חוקר אותו הוא מגלה כי אינו אלא אשליה.

יש סיפור הממחיש זאת. החגיגות בנישואים הינדיים נימשכות לעיתים קרובות חמישה או שישה ימים. באחת מחגיגות אלא, החוגגים טעו לחשוב כי אדם זר מסוים הינו שושבין מצד הכלה ועל כן נהגו בו בכבוד מיוחד. בראות משפחת החתן כי אותו אורח זוכה לכבוד מיוחד ממשפחת הכלה אף הם הרעיפו עליו כבוד מיוחד. האורח נהנה מאוד מהיחס המיוחד אולם כל העת היה מודע לעובדה כי אינו אלא זר. באחד מימי החגיגות רצתה לפנות אליו משפחת החתן ועל כן שאלו את משפחת הכלה עליו. הזר חש מיד כי זהותו האמיתית עומדת להיחשף ועל כן נעלם חיש קל. אם לא היו מבררים את זהותו היה ממשיך לחגוג על חשבון המארחים. כך הדבר הוא עם האגו. אם חוקרים את מהותו הוא נעלם. אם לא, הוא ממשיך לאמלל.

שאלה : כאשר אני מנסה לחקור " מי אני ? " אני נירדם. מה עלי לעשות ?
תשובה : התמד בחקירה עצמית כל עוד אינך ישן. זה מספק. אם תמשיך לחקור עד הרגע בו אתה נירדם החקירה תימשך גם בשינה. ברגע שאתה מתעורר המשך בחקירה.
שאלה : איך אני יכול להשיג שלוה ? איני משיג אותה באמצעות חקירה.
תשובה : שלוה היא מצבך האמיתי. ההכרה מאפילה על מצב זה. אם אינך חווה שלוה פרושו של דבר כי החקירה שלך נעשתה רק בהכרה. חקור את מהות ההכרה והיא תעלם. לא קיימת

הכרה הניפרדת מהמחשבות. בכל זאת, בגלל עליית מחשבה, אתה מניח כי ישנו משהו שממנו היא נובעת ומכנה אותו " הכרה ". כאשר אתה בודק מהו משהו זה אתה מגלה כי ההכרה אינה אלא אשליה. כאשר ההכרה נעלמת מוגשמת השלווה הניצחית.

שאלה : כאשר אני חוקר את המקור ממנו עולה מחשבת ה " אני ", אני מגיע למצב של דממה אשר מעבר אליה איני מתקדם. במצב זה אין לי מחשבות כלל וישנה ריקנות. ישנו אור עדין ואני מרגיש כי הוא אני ללא גוף. אין לי תפיסה של הגוף , לא חזיון של הגוף ולא תפיסה או חזיון של כל צורה שהיא. חוויה זו נימשכת כחצי שעה והיא נעימה. האם נכון מצדי להסיק כי כל מה שנחוץ לעשות על מנת להשיג את האושר הניצחי, החירות או הגאולה, או בכל שם אחר שתיקרא, הוא להמשיך את התירגול עד שחוויה זו תימשך שעות, ימים וחודשים ?

תשובה : אין פרוש הדבר גאולה. מצב שכזה מכונה " מנולאיה " או דממה זמנית של המחשבה. מנולאיה פרושה ריכוז, עצירה זמנית של המחשבות. ברגע שריכוז זה פוסק, המחשבות, ישנות כמו גם חדשות פורצות פנימה כמו שהן עושות בדרך כלל, ואפילו אם הפוגה זמנית זו ממחשבות תימשך אלף שנים היא לא תוליך לעולם להרס מוחלט של המחשבות, כלומר למה שמכונה שיחרור ממעגל המוות והלידה. על המתרגל לעמוד על כן תמיד על המישמר ולחקור " מי חווה חוויה זו ? ", " מי חווה את הנועם ? ". ללא חקירה זו הוא יכנס לטראנס ארוך או לשינה עמוקה (" יוגה נידרה "). הודות להיעדר הדרכה נאותה בשלב זה של התירגול הרוחני, רבים הושלו ונפלו קורבן לתחושה כוזבת של חירות ורק מעטים הצליחו להגיע אל המטרה בביטחה.

הסיפור הבא מבהיר נקודה זו היטב. יוגי עשה סיגופים במשך מספר שנים על גדות נהר הגנגס. לאחר שהשיג דרכה גבוהה של כח ריכוז האמין כי שהייה במצב זה של ריכוז גבוה היא חירות ועל כן נישאר בו. יום אחד לפני שניכנס לטראנס של ריכוז עמוק חש צימאון וביקש מתלמידיו כי יביאו לו מים מנהר הגנגס. אך לפני שתלמידיו הספיקו להביא לו את המים ניכנס למצב של " יוגה נידרה " ונישאר במצב זה שנים רבות. כאשר התעורר ממצב זה הוא קרא מיד "מים , מים ! " אולם אף אחד מתלמידיו כבר לא היה שם על מנת להרוות את צימאונו. הדבר הראשון אותו ביקש לאחר יציאתו מהטראנס היו מים היות וזו המחשבה האחרונה שהיתה לו טרם כניסתו לריכוז עמוק. על ידי כח הריכוז הגדול שלו הצליח להפסיק את מחשבותיו לזמן רב אולם רק לזמן מוגבל. כאשר חזרה אליו מודעותו זינקה מחשבה זו להכרתו בעוצמה רבה כמו זרם אדיר של מים הפורץ סכר. אם כך המיקרה עם מחשבה שעלתה בהכרתו טרם ישב למדוט אין כל ספק כי מחשבות אחרות שהיו בהכרתו טרם לכן לא חדלו מלהתקיים. אם חיסול המחשבות הוא חירות, האם ניתן לומר כי השיג חירות ?

השואפים לאמת מבינים אך לעיתים רחוקות את ההבדל בין יצוב זמני של ההכרה (מנולאיה) והרס תמידי של המחשבות (מנונסה). במנולאיה ישנה שקיטה זמנית של המחשבות שעשויה להימשך תקופה ארוכה, אולם המחשבות ישובו ויעלו לאחר שהמנולאיה פוסקת. השואף

לאמת צריך אם כן לעמוד על המשמר. אין עליו ליפול בפך בשל פירקי זמן ארוכים אלה של עצירת המחשבות. ברגע בו הוא חווה מצב זה של עצירת המחשבה, עליו לחקור " מי הוא זה החווה את הדממה ? ". כאשר הוא דוחה את המחשבות אין עליו ליפול קורבן ליוגה נידרה או סוג אחר של היפנוזה עצמית. אמנם, זהו סימן להתקדמות בכיוון המטרה אך זו נקודת פיצול בין הדרך המוליכה לחירות ובין הדרך המוליכה ליוגה נידרה. החקירה העצמית היא הדרך הקלה, הישירה והקצרה ביותר להשגת חירות. על ידי החקירה תגרום לכח המחשבה להיות מופנם פנימה עד שיגיע למקורו ויתמזג עימו. לאחר שזה יקרה המחשבות יהרסו לנצח ואתה תנוח בפנים.

שאלה : מחשבת " אני " זו עולה מתוכי, אולם איני יודע את העצמי.

תשובה : אלה אינן אלא תפיסות מחשבתיות. אתה מזהה את עצמך עם ה " אני " השגוי שהוא מחשבת ה " אני ". מחשבה זו עולה ושוקעת בעוד שהמשמעות של " אני " היא מעבר לשניהם. אתה אינך יכול להפסיק מלהתקיים. האני בשנתך הוא אותו אני בעירותך. אינך סובל בשנתך העמוקה בעוד שאתה סובל עתה. מה קרה עתה שיש הבדל זה של אושר ? . הסיבה היא כי בשנתך העמוקה ה " אני " לא התקיים ואילו עתה הוא קיים. ה " אני " האמיתי ניסתר עתה ואילו ה " אני " השיקרי מציג את עצמו. ה " אני " השיקרי מהווה את המיכשול להארה. מצא מה מקורו. אם תחפש את מקורו הוא יעלם. אז תהיה כפי שאתה, כלומר, קיום מוחלט.

שאלה : איך לעשות זאת ? - לא הצלחתי עד עתה.

תשובה : חפש את מקור המחשבה " אני ". זה כל מה שנחוץ לעשות. העולם קיים משום שקיימת המחשבה " אני ". אם האגו יעלם גם הסבל יעלם. ה " אני " השיקרי יעלם רק אם תחפש את מקורו.

שוב, אנשים שואלים לעיתים קרובות איך ניתן לשלוט בהכרה. אז, אומר אני להם " הראו לי את ההכרה ואז תדעו איך לשלוט בה ". האמת היא כי ההכרה אינה אלא אוסף של מחשבות. איך ניתן לחסל את ההכרה על ידי מחשבה או על ידי תשוקה ? המחשבות והתשוקות שלך הינן חלק בלתי ניפרד מההכרה שלך. ההכרה הולכת וגדלה ככל שמיתוספות אליה מחשבות ועל כן יהיה זה טיפשי לנסות ולחסלה באמצעות מחשבות. הדרך היחידה לעשות זאת היא למצוא את מקור ההכרה ולהיצמד אליו. אז, ההכרה תיתפוגג מאליה. תורת היוגה מלמדת : " צ'יטה וריטי נירודהה " (שליטה בפעילויות ההכרה) , אך אני אומר : " אטמה ויצ'רה " (חקירה עצמית). זוהי הדרך המעשית. צ'יטה וריטי נירודהה באה בשינה, בחוסר הכרה או במצב של גויעה מרעב. ברגע בו הסיבה לה נעלמת, שבות ועולות המחשבות. מה אם כן התועלת בה ? במצב של קהות חושים ישנה שלווה ואין סבל, אך הסבל מופיע שוב כאשר מצב זה ניפסק. על כן נירודהה (שליטה) הינה חסרת ערך והתועלת שבה חולפת.

איך אם כן ניתן להביא להיפסקות ניצחית של המחשבות ? ניתן לעשות כן על ידי מציאת הסיבה לסבל. הסבל נובע מתפיסת האוביקטים. אם הם נעדרים, לא יתכן קיום מחשבות ועל כן

הסבל נעלם." איך יפסיקו האוביקטים להתקיים " היא השאלה הבאה. אם כן, הסרוטים (כתבי הקודש) והצדיקים אומרים כי האוביקטים הם יצירי ההכרה. הם אינם אמיתיים. חקור דבר זה והינך באמת שבאמירה זו. התוצאה של החקירה תהיה המסקנה כי העולם האוביקטיבי נימצא במודעות הסוביקטיבית. העצמי הוא לכן, האמת האחת והיחידה אשר העולם חדור בה ואשר היא עוטפת אותו. מכיון שאין כל דואליות באמת, שום מחשבות לא יופיעו ויפרו את שלוותך. זהו מימוש עצמי. העצמי הוא ניצחי וכך גם המימוש.

אביאסה (חיפוש אחר האמת) כולל נסיגה אל העצמי בכל פעם ששלוותך מופרעת על ידי מחשבות. אין זה ריכוז או הרס של ההכרה אלא נסיגה אל העצמי.

שאלה : מדוע אין הריכוז יעיל ?

תשובה : לצפות מההכרה לחסל את ההכרה הוא כמו להפוך את הגנב לשוטר. הוא ילך עימך ויעמיד פנים כאילו הוא מנסה לתפוס את הגנב, אך לעולם לא יעשה כן. כך שאתה מוכרח לפנות פנימה ולראות מהיכן עולה ההכרה ואז היא תעלם.

שאלה : אם " אני קיים " תמיד, כאן ועכשיו, מדוע איני מרגיש כך ?

תשובה : זה בדיוק הענין. מי אומר שאינו מרגיש ? האם ה " אני " האמיתי אומר זאת או ה " אני " הכוזב ? בדוק זאת. תגלה כי זהו ה " אני " הכוזב. האני הכוזב הוא המיכשול. יש לסלקו על מנת שהאני האמיתי יתגלה. התחושה " עדיין לא מימשתי " הינה מיכשול למימוש. לאמיתו של דבר העצמי כבר עתה ממומש ואין כל דבר שיש לממשו. אחרת, המימוש יהיה דבר חדש. אם לא היה קיים עד עתה, הרי שעליו להתקיים בעתיד. מה שנולד גם ימות. אם המימוש אינו ניצחי, לא משתלם להשיגו. לכן, מה שאנו מחפשים אינו דבר מה חדש. אנו מחפשים את הניצחי אך איננו יודעים אותו היות והוא מוסתר. זה מה שאנו מחפשים. כל מה שעלינו לעשות הוא לסלק את מה שמסתיר את הניצחי. הניצחי אינו מוכר ככזה בשל הבורות. הבורות היא מיכשול. התגבר על הבורות והכל יסתדר מאליו.

הבורות זהה ל " מחשבת האני ". מצא את מקורה והיא תעלם.

מחשבת האני דומה לרוח, שאף שאינה מוחשית היא מופיעה בו זמנית עם הופעת הגוף, משגשגת ונעלמת עימו. המודעות לגוף היא האני הכוזב. ותר על מודעות הגוף. ניתן לעשות כן באמצעות מציאת מקור ה " אני ". הגוף אינו אומר " אני קיים ". זה אתה שאומר " אני הגוף ". גלה מיהו " אני " זה. כאשר מחפשים אחר מקורו הוא נעלם.

שאלה : כמה זמן ניתן להשאיר את ההכרה בלב ?

תשובה : פרק הזמן מתארך על ידי תירגול.

שאלה : מה קורה בסוף פרק זמן זה ?

תשובה : ההכרה חוזרת למצב הנורמלי העכשוי. החוויה של אחדות בכל מתחלפת עם חוויה של דואליות. זה מכונה " הכרה מוחצנת ". ההכרה השקטה מכונה " הכרה מופנמת ".

התוצאה של תירגול יום – יומי של חקירה עצמית באופן שתואר היא שההכרה הופכת להיות כה טהורה הודות להסרת הפגמים שבה וכך התירגול הופך כה קל כך שההכרה הטהורה תיצלול לתוך הלב בו ברגע שמתחילה החקירה.

שאלה : האם אפשרי עבור אדם שהתנסה פעם אחת בסט – צ'יט – אננדה במדיטציה להיזדהות עם הגוף כאשר אינו במדיטציה ?

תשובה : כן , זה אפשרי אך הוא יאבד בהדרגה את ההיזדהות עם הגוף במהלך תירגולו. באורו של העצמי, חשכת האשליה נעלמת לנצח.

התנסות המושגת מבלי לסלק את הנטיות הטבועות בהכרה מימים ימימה הינה חולפת בלבד. יש הכרח לסלק אותן. לאחר מכן המימוש איתן. עלינו להיאבק כנגד נטיות מנטליות עתיקות יומין. הן כולן יסתלקו. הן מסתלקות במהרה אצל אלה שעשו תירגולים רוחניים בחייהם הקודמים ולאט יותר אצל אלה שלא עשו כן.

שאלה : האם נטיות אלה מסתלקות בהדרגה או שהן נעלמות לפתע פתאום ביום אחד ? אני שואל זאת משום שאף על פי שנישארתי כאן, באשראם, זמן רב, איני מודע לשינוי כלשהו שחל בי.

תשובה : כאשר השמש זורחת, החושך מסתלק בהדרגה או בבת אחת ?

שאלה : איך אוכל לדעת אם אני מתקדם בחקירה עצמית ?

תשובה : ככל שיש לך פחות מחשבות כך מתקדם אתה לעבר מימוש עצמי, אך מימוש העצמיות עצמו אינו מודע להתקדמות, הוא תמיד כפי שהוא. העצמי תמיד במימוש. המחשבות הן המיכשולים. ההתקדמות נימדדת על ידי דרגת הסרת המיכשולים בדרך להבנה כי העצמי תמיד ממומש. על כן, יש לעצור את המחשבות באמצעות החקירה " למי הן עולות ? ". באופן זה הולך אתה למקורן, שם אין הן עולות.

שאלה : תמיד עולים בי ספקות ולכן אני מציג שאלות אלה.

תשובה : ספק עולה ומסולק. ספק שני עולה וגם הוא מסולק, ולאחריו שלישי וכן הלאה. כך שאין אפשרות לסלק את כל הספקות. ראה למי עולים ספקות אלה. לך למקורם והישאר בו. אז, הם יפסיקו לעלות. בדרך זו יש לסלק את הספקות.

שאלה : האם עלי להמשיך ולשאול " מי אני ? " מבלי לענות על השאלה ? מי שואל את מי ? איזו גישה צריכה להיות להכרה בזמן חקירתה זו ? מיהו ה " אני " – האגו או העצמי ?

תשובה : בחקירה " מי אני ? " , " אני " הוא האגו. המשמעות האמיתית של החקירה היא " מהו המקור של האגו ? ". אין צורך בגישה מסוימת כלשהי בהכרה. מה שנחוץ הוא כי תוותר על התפיסה כי אתה הגוף הפיזי, שעונה לתאור הזה והוא, ששמו הינו זה או אחר וכו'. אין צורך בגישה כלשהי לטבעך האמיתי. הוא קיים כפי שהוא קיים תמיד. הוא אמיתי ואינו תפיסה כלשהי.

שאלה : אך האין זה מצחיק שעל ה " אני " לחפש את ה " אני " ? האם החקירה " מי אני ? "

תהפוך לבסוף לנוסחה ריקה ? או שמא עליי להציג לעצמי את השאלה אינספור פעמים בחוזרי עליה כאילו היתה מנטרה ?

תשובה : חקירה עצמית, ללא כל ספק, אינה נוסחה ריקה והיא יעילה יותר מחזרה על כל מנטרה שהיא. אילו החקירה " מי אני ?" היתה חקירה מנטלית גרידא, לא היה לה ערך רב. המטרה של החקירה העצמית היא למקד את ההכרה כולה במקורה. אין זה לכן מקרה של " אני " אחד המחפש " אני " אחר. בודאי שאינה נוסחה ריקה משום שהיא מצריכה פעילות אינטנסיבית של ההכרה כולה על מנת לשמור על הכרה מאוזנת לחלוטין במודעות העצמית הטהורה.

שאלה : האם לא די כי אבלה פרק זמן כלשהו בבוקר ובערב בחקירה עצמית ? או שמא עלי לעשותה תמיד, אפילו כאשר אני כותב או הולך ?

תשובה : מהו טבעך האמיתי ? האם הוא כתיבה, הליכה או קיומיות ? האמת היחידה שאינה משתניית היא הקיומיות, ההוויה. עד שלא תממש את המצב של הוויה טהורה, עלייך להמשיך בחקירה עצמית. ברגע שתתבסס בחקירה עצמית, לא תוטרד יותר מדבר.

אף אחד אינו חוקר אחר מקור המחשבות אלא אם כן הן עולות. כל עוד שאתה חושב " אני הולך " או " אני כותב", עלייך לחקור מי עושה פעולות אלה.

שאלה : אם אמשיך לדחות מחשבות, האם אוכל לקרוא לכך חקירה עצמית ?

תשובה : זהו קרש קפיצה בלבד. אך למעשה חקירה (ויצ'רה) מתחילה כאשר אתה ניצמד לעצמי האמיתי שלך וכאשר אתה כבר מעבר לפעילות מנטלית ומעבר לגלי המחשבה.

שאלה : כך שויצ'רה (חקירה עצמית) אינה אקט אינטלקטואלי ?

תשובה : לא, היא " אנטרה – ויצ'רה " – חיפוש פנימי.

מומלץ למתחיל לרסן את ההכרה ולחקור אותה. אך מהי ההכרה אחרי הכל ? היא הקרנה של העצמי. ראה למי היא מופיעה ומהיכן היא עולה. תגלה כי מחשבת ה "אני" היא הסיבה השורשית להופעת ההכרה. לך אפילו עמוק יותר. אז, מחשבת ה "אני" תעלם ותופיע במקומה **מודעות – אני** נירחבת לאין שעור, אינסופית.

שאלה : שאלתי את ה – Mother באשראם של שרי אורובינדו את השאלה הבאה : " אני שומר על הכרה ריקה ממחשבות, כך שאלוהים יתגלה בהוויתו האמיתית, אבל, אני מגלה אותו " . היא השיבה לי : " הגישה נכונה. הכח ירד מטה מלמעלה. זוהי התנסות בלתי אמצעית". האם עלי לעשות משהו מעבר לכך ?

תשובה : היה מה שאתה. אין דבר מה שלעיו לרדת למטה או להתגלות. כל מה שנחוץ הוא לאבד את האגו. זה שקיים, קיים שם תמיד. אפילו ברגע זה אתה " זה ". אינך שונה ממנו. הריקנות נראית על ירך. אתה נימצא שם, ורואה את הריקנות. למה אתה מחכה ? המחשבה " לא ראיתי " , הציפיה לראות והתשוקה להשיג משהו הן כולן פעולותיו של האגו. נפלת למלכודת האגו. האגו אומר דברים אלה ולא אתה. היה אתה עצמך ושום דבר מעבר

לכך !

משהו נוצר ואז אתה משיג אותו. אם אתה משיג אותו הכרחי כי בשלב מסוים גם תאבד אותו. לכן, זנח גיבוב מילים זה. היה כפי שאתה. ראה מי אתה והישאר כעצמי, חופשי מלידה, הליכה השגה ואובדן.

שאלה : איך יכול אדם לדעת את העצמי ?

תשובה : לדעת את העצמי פרושו להיות העצמי. האם יכול אתה לומר כי אינך יודע את העצמי ? למרות שאינך יכול לראות את עינייך ואף שאין בידך מראה כך שתוכל לראותן האם מכחיש אתה את קיומן ? באותו אופן, מודע אתה לעצמי למרות שהעצמי אינו אוביקט. האם מכחיש אתה את העצמי שלך למרות שאינו אוביקט ? כאשר אתה אומר : " איני יכול לדעת את העצמי " פרושו של דבר אי ידיעתו במונחים של ידע יחסי ומשום שכה הורגלת לידע יחסי מזהה אתה את עצמך עם אותו ידע יחסי. זהות שגויה שכזו עיצבה את הקושי של אי ידיעת העצמי הברור מאליו משום שלא ניתן לעשותו לאוביקט. ואז אתה שואל : " איך יכול אדם לדעת את העצמי ? "

שאלה : אתה מדבר על הוויה. להיות מה ?

תשובה : חובתך היא פשוט " להיות " ולא להיות דבר זה או אחר. " אהיה אשר אהיה " (I am that I am) מתמצת את האמת כולה. ניתן לתמצת את השיטה בשתי מילים : " היה שקט ". מה פרושו של " שקט "? פרושו הרוס את האגו שלך. כל סוג של היזדהות היא סיבה לסבל. ותר על הרעיונות " אני כך וכך ". כל מה שנחוץ על מנת לממש את העצמי הוא להיות שלו. מה יכול להיות קל מזה ? מכאן שאטמה – וידיה (ידיעה – עצמית) היא הדבר הקל ביותר להשגה. רק האמת של העצמי שוה חקירה וידיעה. בסגלו אותה כמטרה של תשומת ליבו, על האדם לחוות אמת זו בלהיטות בליבו פנימה. ידע זה על טיבעו האמיתי של האדם יתגלה רק בהכרה השקטה, הבהירה והמשוחררת מפעילויות וטרדות. דע כי המודעות הזורחת תמיד בלב כעצמי נטול הצורה, " אני ", והניתנת לידיעה על ידי שלוה של ההכרה ללא חשיבה על דבר כלשהו כקיים או לא קיים, היא האמת המושלמת, היא ואין אחרת.

שאלה : אני מתחיל לשאול את עצמי " מי אני ? ", מנפה את הגוף כ " לא אני ", את הנשימה כ " לא אני " ואיני מסוגל להמשיך הלאה.

תשובה : ובכן, זוהי הנקודה המקסימלית שאליה יכול האינטלקט להגיע. התהליך שאתה מבצע הינו אינטלקטואלי בלבד. אכן, כל כתבי הקודש מזכירים תהליך זה רק על מנת להנחות את המחפש אל האמת. לא ניתן להצביע ישירות על האמת. לכן ניתן תהליך אינטלקטואלי זה. אתה מבין, האחד אשר מנפה את ה " לא אני " אינו יכול לנפות את ה "אני". על מנת לומר "אינני זה" או "אני זה" מוכרח להיות "אני". "אני" זה אינו אלא האגו או המחשבה "אני". לאחר שמופיעה מחשבת "אני" זו, מופיעות כל שאר המחשבות. לכן המחשבה "אני" היא המחשבה השורשית. אם יעקר השורש, יעקר בו זמנית גם העץ כולו. לכן, חפש את

השורש "אני", חקור את עצמך "מי אני?". גלה את המקור ואז כל שאר הרעיונות הללו יעלמו וישאר העצמי הטהור.

שאלה : איך לעשות זאת ?

תשובה : ה "אני" תמיד שם – בשינה עמוקה, בחלום ובעירות. האחד שבשינה הוא אותו אחד שמדבר עכשיו. התחושה "אני" קיימת תמיד. שאם לא כן, האם מכחיש אתה את קיומך ? אינך מכחיש אותו. אתה אומר "אני קיים". מצא מי קיים.

שאלה : אני מודט "נטי – נטי" (לא זה, לא ההוא).

תשובה : זו אינה מדיטציה אמיתית. מצא את המקור. אתה מוכרח להגיע אל המקור ועשות זאת בהצלחה. ה "אני" השיקרי יעלם וה "אני" האמיתי ימומש. הראשון אינו יכול להתקיים ללא האחרון. עתה אתה מזדהה בשוגג עם הגוף, החושים וכו'. אתה פוסל את אלה כלא אמיתיים וזהו "נטי". ניתן לעשות כן רק תוך כדי קיומו של אותו אחד שאותו לא ניתן לפסול. זהו "איטי" (זה שקיים).

שאלה : האם עלי להמשיך ולחזור על "מי אני" ? כמו שחוזרים על מנטרה ?

תשובה : לא. "מי אני" אינה מנטרה. פרושה שעליך למצוא מהיכן עולה המחשה "אני" שהיא המקור לכל שאר המחשבות.

שאלה : האם עלי למדוט על "אני ברהמן" (אהם ברהמה אסמי)?

תשובה : אין כוונת הכתוב שתחשוב "אני ברהמן". אהם (אני) ידוע לכל אחד. ברהמן שוכן כאהם בכל אחד. מצא את ה "אני". ה "אני" הינו כבר עתה ברהמן. אין צורך שתחשוב כך. פשוט מצא את ה "אני".

שאלה : האין פסילה של הכיסויים המיסטיים של העצמי מוזכרת בסטורות (כתבי הקודש)?

תשובה : לאחר עליית המחשבה "אני" ישנה הזדהות מוטעיית של האני עם

הגוף, החושים, ההכרה וכו'. האני מקושר עימם בטעות והקשר עם האני

האמיתי, העצמי, אבד. פסילה זו מוזכרת על מנת להפריד את האני הטהור (עצמי) מן האני

הלא-טהור (אגו). אך למעשה אין פרושה פסילת הלא-עצמי אלא מציאת העצמי. העצמי הינו

ה "אני" האינסופי. "אני" אינסופי זה הוא שלמות. הוא ניצחי. אין לו מקור ואין לו סוף. ה "אני"

האחר נולד ואף ימות. הוא אינו ניצחי. מצא למי שייכות המחשבות המשתנות תדיר. יתגלה לך

כי הן עולות תמיד לאחר עליית המחשבה "אני". החזק במחשבה "אני" והן תישקוטנה. אתר

את מקור המחשבה "אני". לכשתעשה כן, העצמי לבדו יוותר.

שאלה : קשה לי להבין זאת. אני מבין את התאוריה, אך איך לתרגל ?

תשובה : השיטות האחרות מיועדות לאלה שאינם מסוגלים לבצע חקירה עצמית. אפילו על

מנת לחזור שוב ושוב על המנטרה " אהם ברהמה אסמי " או למדוט על המשמעות שבה יש

להניח את קיומו של החושב או זה שחוזר על המנטרה. מיהו ? זהו "אני". היה "אני" זה. זהו

השיטה הישירה. השיטות האחרות מוליכות בסופו של דבר לחקירה עצמית.

שאלה : אני מודע ל "אני". אף על פי כן אני עדיין לא מאושר.

תשובה : מחשבת ה "אני" שלך אינה טהורה. היא מזוהמת משום שהיא מזדהה עם הגוף ועם החושים. גלה מי אינו מאושר. אי האושר תלוי במחשבה "אני". היצמד אליה. אז, המחשבות האחרות יעלמו.

שאלה : כן. אך איך לעשות זאת ? זוהי הבעיה.

תשובה : חשוב " אני – אני" והיצמד למחשבה בודדת זו תוך שאתה מתעלם מכל שאר המחשבות.

שאלה : האין הכרזה בדבר קיומו של אלוהים יעילה יותר מהחיפוש "מי אני?". ההכרזה הינה על דרך החיוב בעוד שחקירה "מי אני?" הינה על דרך השלילה. יתרה מזאת, החקירה מצביעה על היעדר אחדות.

תשובה : הנחייה זו למציאת העצמי תקפה כל עוד אתה מנסה לממשו. החיפוש שלך אחר שיטה פרושו של דבר שאינך מכיר באחדותך עם העצמי.

שאלה : האם לא טוב יותר לומר "אני הישות העילאית" מאשר לחקור "מי אני?"

תשובה : מי אומר דברים אלה ? מצא את זה שאומר אותם.

שאלה : האין מדיטציה טובה יותר מחקירה עצמית ?

תשובה : מדיטציה כרוכה ביצירת מחשבות המדיטציה בעוד שחקירה עצמית מכוונת ישירות לאמת. הראשונה אוביקטיבית והשנייה סוביקטיבית.

שאלה : מוכרחה להיות גישה מדעית לנושא זה.

תשובה : להתרחק מהאשליה ולחקור אחר האמת – זה מדעי.

שאלה : אני מתכוון שמוכרח להיות ניפוי הדרגתי, תחילה של ההכרה, אחר כך של האינטלקט ולבסוף של האגו.

תשובה : רק העצמי אמיתי. כל השאר אינם אלא אשליה. ההכרה והאינטלקט אינם אלא חלק בלתי ניפרד מהעצמי שלך. בתנ"ך כתוב : "היה שלו ודע כי אני אלוהים" שלוה היא הדבר היחידי שנחוץ על מנת לממש את העצמי כאלוהים.

שאלה : איזה ביטחון יש לי כי דבר מה נימצא בתוך תוכי על מנת לקבל את פני ?

תשובה : נשמה מפותחת דיה מאמינה בכך באופן טיבעי.

שאלה : איך אפשר להתפתח לדרגה זו ?

תשובה : ישנן תשובות שונות לשאלה זו. בכל מקרה, תהיה רמת ההתפתחות שלך אשר תהיה, חקירה עצמית מאיצה אותה.

שאלה : זהו טיעון מעגלי. אני מפותח ולכן אני מסוגל לחקירה עצמית אולם החקירה עצמה מביאה להתפתחותי.

תשובה : קושי זה תמיד מופיע בהכרה. היא זקוקה לתאוריה מסוימת על מנת לבוא על סיפוקה. למעשה, לא נחוצה כל תאוריה לאדם המשתוקק ברצינות להתקרב לאלוהים או לממש את היותו האמיתי.

שאלה : אין ספק שהשיטה אותה מלמד באגאואן ישירה, אך היא קשה מאוד. איננו יודעים איך להתחיל בה. אנו ממשיכים לשאול "מי אני, מי אני?" כמו ג'פה (חזרה על מנטרה) – זה הופך להיות משעמם. בשיטות אחרות ישנו תירגול מקדים שאיתו ניתן להתחיל ולהתקדם צעד אחר צעד. אך בשיטתו של באגאואן אין דבר שכזה וקשה לחפש אחר העצמי באופן מידי וישר.

תשובה : אתה עצמך מודה כי זו השיטה הישירה. זוהי השיטה הישירה והקלה. אם כל כך קל לנו לרדוף אחר דברים הזרים לנו הכיזד יהיה לנו קשה לרדוף אחר העצמי שלנו? אתה מדבר על "איך להתחיל". למעשה אין כל התחלה או סוף. אתה עצמך נימצא בהתחלה ובסוף. אילו היית כאן והעצמי היה במקום מרוחק והיה עלייך להגיע אליו ניתן היה לדבר על התחלת החיפוש ובאיזו דרך לבצעו. נניח שאתה, הנימצא עתה בראמאנאשראם תאמר "ברצוני ללכת עתה לראמאנאשראם, איך עלי להתחיל ובאיזו דרך עלי ללכת?" – מה יש עלי לומר? חיפוש של אדם אחר העצמי שלו דומה לזאת. הוא תמיד העצמי ורק העצמי. אתה

אומר שהחקירה "מי אני?" הופכת להיות ג'פה. **אין הכוונה שתחזור על השאלה**

"מי אני?" כאילו היתה מנטרה - אילו תעשה כן המחשבות לא ימותו כה

בקלות. בשיטה הישירה כפי שאתה מכנה אותה, כאשר שואל אתה את עצמך "מי אני?"

עלייך להתרכז ולגלות מהיכן עולה המחשבה "אני" שהיא שורש כל המחשבות האחרות.

מכיון שהעצמי אינו מחוץ לך אלא בתוכך, אתה מודרך לצלול פנימה במקום לרוץ החוצה. מה יכול להיות קל יותר מאשר ללכת אל עצמך? למרות כך נישארת בעינה העובדה כי לאנשים מסוימים נראית שיטה זו קשה ולא מפתה. לכן, לימדו שיטות כה רבות ומגוונות. כל אחת מהן קוסמת לחלק מהמחפשים כשיטה הקלה והטובה ביותר. זה בהתאם לדרגת ההתפתחות שלהם. לחלק אחר, לא קוסמת שום שיטה אחרת מלבד הויצ'רה – מרגה (דרך החקירה). הם שואלים: "אתה רוצה שאדע או אראה דבר כזה או אחר. אך מיהו היודע? מיהו

הרואה?" "בכל שיטה אחרת יהיה קיים ה "מתרגל". לא ניתן לחמוק מכך. על המתרגל למצוא מי מתרגל. עד שהדבר ימצא, התירגול הרוחני אינו בא לקיצו. כך שבסופו של דבר על כולם יהיה למצוא "מי אני?". אתה מתלונן על כך שאין תירגול מקדים או פוזיטיבי שאיתו ניתן להתחיל. יש לך את ה "אני" כנקודת פתיחה. אתה יודע שאתה קיים תמיד, בעוד שהגוף אינו קיים תמיד, למשל בזמן השינה. השינה מראה כי אתה קיים גם ללא הגוף. אנו מזהים את האני שלנו עם הגוף, אנו מחשיבים את העצמי כבעל גוף ובעל גבולות וכאן מקור הסבל שלנו. כל מה שעלינו לעשות הוא לוותר על הזיהוי של העצמי עם הגוף, עם צורות וגבולות ואז נדע את עצמנו כאותו עצמי שאנו תמיד.

שאלה : האם עלי לחשוב "מי אני?" ?

תשובה : אתה מודע לכך שהמחשבה "אני" עולה. היצמד אליה ומצא את מקורה.

שאלה : האם יכול אני לדעת את הדרך?

תשובה : עשה כפי שנאמר לך עתה וראה.

שאלה : איני מבין מה עלי לעשות.

תשובה : אילו הדרך היתה אוביקטיבית ניתן היה להצביע עליה. אך היא סוביקטיבית.

שאלה : אך איני מבין.

תשובה : מה! האם אינך מבין שאתה קיים?

שאלה : אנא, גלה לי את הדרך.

תשובה : האם הכרחי להראות לך את הדרך בתוך ביתך שלך? זה בתוכך.

שאלה : אמרת כי הלב הוא מרכז העצמי.

תשובה : כן, זהו המרכז האחד העליון של העצמי. לא צריך להיות לך ספק בכך. העצמי נימצא בלב מאחורי הנשמה האינדוידואלית, מאחורי האגו.

שאלה : אנא אמור לי היכן מרכז זה בגוף.

תשובה : אתה אינך יכול לדעת אותו באמצעות ההכרה. אינך יכול לממש אותו על ידי דימיון, כשאני אומר לך שכאן הוא המרכז (באומרו כך הצביע שרי ראמאנה על הצד הימני של החזה). הדרך היחידה והישירה לממש את העצמי היא להפסיק וליצור מחשבות דמיוניות ולהיות אתה כפי שאתה באמת. לאחר שתממש תרגיש באופן אוטומטי כי המרכז שם. זהו המרכז, הלב, המוזכר בכתבי הקודש כהריטגוה (חלל הלב), ארוול (חסד), אולם (הלב).
שאלה : לא מצאתי בשום ספר הצהרה כי הוא שם.

תשובה : זמן רב לאחר שהגעתי לכאן, ניתקלתי במקרה בפסוק בגירסה המאלאית של "אשנטגהרידיאם" הלקוחה מהאיור – ודה (הרפואה ההודית העתיקה), שבה נאמר כי האוג'ס – שטנה (מקור החיוניות של הגוף) ממוקם בחלק הימני של החזה וניקרא מושב המודעות (סאמויט), אם כי עלי לומר כי איני מכיר ספר אחר המציין זאת.

שאלה : האם אני יכול להיות בטוח כי אבות אבותינו התכוונו למרכז זה במונח "לב"?

תשובה : כן, זה אכן כך. אך עליך לנסות לחוות את העצמי ולא למקם אותו. אדם אינו צריך למצוא היכן ממוקמות עיניו כאשר הוא רוצה לראות. הלב תמיד פתוח בפניך אם רק תירצה להיכנס לתוכו. הוא תמיד מהווה את הבסיס לכל פעולותיך גם אם אינך מודע לכך. מדויק יותר לומר כי העצמי הוא הלב עצמו מאשר לומר כי הוא בתוך הלב. למעשה, העצמי הוא המרכז עצמו. הוא בכל מקום, מודע לעצמו כ"לב", - המודעות העצמית.

שאלה : אם כן, איך ניתן כלל למקמו בחלק כלשהו של הגוף? למקמו פרושו להטיל מיגבלה אנטומית על זה שנימצא מעבר לחלל ולזמן.

תשובה : אכן כן, אולם האיש שמציג את השאלה בדבר קיומו של הלב מחשיב את עצמו כקיים בתוך גוף או כבעל גוף. כאשר אתה מציג עתה את השאלה, האם אתה אומר כי גופך לבדו כאן אך אתה מדבר ממקום אחר? – לא, אתה מקבל את קיומך הגופני. ההתייחסות לגוף הפיזי נובעת מנקודת מבט זו.

לאמיתו של דבר, המודעות הטהורה אינה ניתנת לחלוקה, היא שלמה. אין לה צורה או תבנית, אין בעבורה " בחוץ " או " בפנים ". אין עבורה " ימין " או " שמאל ". מודעות טהורה, שהיא

הלב, כוללת בתוכה את הכל ואין משהו הנימצא מחוץ לה או המתקיים בניפרד ממנה. זוהי האמת המוחלטת.

מנקודת ראות מוחלטת זו, לא יכול להיות מיקום פיזי ללב, לעצמי או למודעות. מהי הסיבה? הגוף עצמו אינו אלא הקרנה של ההכרה וההכרה אינה אלא השתקפות עלובה של הלב הזוהר. איך יכול זה, שבו כלול הכל, להיות מוגבל לחלק קטן בגוף הפיזי אשר אינו אלא התגלות זעירה של המציאות?

אך אנשים אינם מבינים זאת. הם אינם יכולים שלא לחשוב במונחים של הגוף הפיזי והעולם. למשל, אתה אומר "באתי לאשראם זה כל הדרך מארצי הרחוקה אשר מעבר להרי ההימלאיה". אך אין זה נכון. איך תיתכן "הגעה" ו "עזיבה" או תנועה אחרת כלשהי עבור הרוח האחת והיחידה ההווה בכל, הרוח שהינך באמת? . אתה היכן שהיית תמיד. זהו גופך אשר זז או הועבר ממקום אחד לשני עד שהגיע לאשראם. זוהי אמת פשוטה, אך עבור אדם המחשיב עצמו כפרט החי בעולם אוביקטיבי אמת זו אינה אמת כלל!

מדובר על מיקום פיזי של הלב רק על מנת לרדת לרמת ההבנה הפשוטה ביותר.

שאלה : איך אם כן עלי להבין את הצהרתו של שרי באגואן כי אנו חווים את מרכז הלב במקום מסוים בחזה?

תשובה: ברגע בו תבין כי מנקודת המבט של האמת המוחלטת הלב כמודעות טהורה הינו מעבר לחלל ולזמן, תבין ללא קושי את שאר הדברים בפרספקטיבה הנכונה.

שאלה : נאמר כי הלב ממוקם בצד ימין, באמצע או בצד שמאל. נוכח הדעות השונות בדבר מיקומו, איך עלינו למדוט עליו?

תשובה: אתה קיים וזוהי עובדה. ההתבוננות היא באמצעותך, ממך ובתוכך. היא מתבצעת היכן שאתה נימצא. היא אינה חיצונית לך. כך שאתה מרכז ההתבוננות וזהו ה " לב " .

רק כאשר אתה מזהה את הלב עם משהו מוחשי, עם משהו פיזי, רק אז מתעוררים בך ספקות. הלב אינו מושא לתפיסה ואינו אוביקט להתבוננות. הוא מישכן ההתבוננות. אתה רואה את הגוף בתוך הלב, ואת העולם בתוך הלב. אין דבר העומד בניפרד מהלב. לכן, כל המאמצים הרוחניים ממוקמים למעשה בתוך הלב, בעצמי.

שאלה : אתה אומר כי מחשבת ה"אני" עולה ממרכז הלב. האם עלינו לחפש את מקורה שם?

תשובה: למען האמת אין זה מדויק כלל לומר כי האני עולה מהלב ושוקע לתוכו בצד הימני של החזה. הלב הינו שם אחר לאמת המוחלטת ואינו נימצא בתוך הגוף ואף אינו נימצא מחוצה לו. לא יכולים להיות "פנים" או "חוץ" עבור הלב היות ומנקודת המבט של ההארה אין דבר מלבדו.

שאלה : האם עלי למדוט על החלק הימני של החזה על מנת למדוט על הלב?

תשובה : הלב אינו פיזי. מדיטציה אינה צריכה להיות בצד ימין או בצד שמאל. מדיטציה צריכה להיות על העצמי. כולם מודעים לקיומו של האני שלהם. מיהו אני זה!? הוא אינו פנימי ואינו חיצוני הוא אינו בצד ימין ואינו בצד שמאל. "אני קיים" וזה הכל. שכח את הרעיונות בדבר ימין

ושמאל, הם שייכים לגוף. הלב הוא העצמי. ממש אותו ואז תיווכח בעצמך. אין צורך לדעת היכן ממוקם הלב ומהו. אתה תתמסר לחיפוש אחר העצמי והעצמי כבר יוביל אותך אליו.

שאלה : אינני מצליח להביא את ההכרה שלי למצב של מדיטציה.

תשובה : כאשר הפיל חופשי הוא מזיז את החדק שלו לכל הכיוונים מתוך חוסר מנוחה. אם נותנים לו שרשרת הוא מחזיק בה ואינו חסר מנוחה כמיקודם. באותו אופן ההכרה חסרת מנוחה כאשר אין בפניה מטרה, כאשר מוצבת בפניה מטרה היא נירגעת. ריכוז מושלם הינו בלתי אפשרי כל עוד שישנם רשמים בהכרה, כלומר תשוקות מחשבות וכו'. אותם רשמים מהווים מיכשול למסירות למטרה של השגת העצמי. תירגול של התבוננות ופיתוח של אי – תשוקה הינם הכרחיים להשגת הארה. אי – תשוקה היא למעשה היעדר של מחשבות מפוזרות, תירגול הינו ריכוז על מחשבה אחת בלבד. יש הכרח אבסולוטי בהתמדה ונחישות בתירגול. כן, ההכרות שלנו חלשות ואנו זקוקים לחסד ולא נוכל להשיג את המטרה בהיעדרו. למשל, שירות לא אנוכי של הגורו, המורה הרוחני, נועד לעורר זרימה של חסד מהמורה לתלמיד. בנוכחות של נשמה בעלת הכרה חזקה, הגורו, ההכרה החלשה של התלמיד קלה יותר לשליטה. החסד אינו אלא " זה שהינו זה " ואין דבר מלבדו.

שאלה : מהי הדרך הטובה ביותר להיפטר מהמחשבות ?

תשובה : האם ההכרה היא זו המנסה לחסל את עצמה ? איך יכול גנב לתפוס את עצמו ? זה בלתי אפשרי. לכן, הדרך הטובה ביותר הינה לנסות ולהיות מודע לטבע האמיתי שלך, מה שהינך באמת. במצב בו אנו רואים רק את העצמי שלנו, אין מחשבות שיש להיפטר מהן.

שאלה : איך להיפטר מפחד ?

תשובה : מהו פחד ? הוא אינו אלא מחשבה. כאשר אדם מודע רק לעצמי אין סיבה לפחד. מי מודע לפחד ? האגו מופיע תחילה ואז מופיע הפחד. אם האגו אינו קיים, העצמי לבדו קיים ואין פחד. קיום הדברים החיצוניים תלוי במקורם הפנימי. כאשר נימצא את המקור שלהם, ילעמו כל הפחדים והמחשבות המרוכזים סביב האגו עם היעלמות האגו עצמו. חולשה או עוצמה הינן בהכרה בלבד. העצמי נימצא מעבר להכרה.

שאלה : מהי המטרה של כל הסבל והרוע בעולם ?

תשובה : השאלה שלך בעצמה הינה תולדה של סבל. הסבל גורם לאדם לחשוב על אלוהים. אילולא הסבל, האם היית מציג שאלה זו שזה עתה שאלת ? חוץ מאלה שכבר זכו להארה, לכל האנשים כולם, ללא יוצא מהכלל, מהמלך ועד האיכר יש מידה מסוימת של סבל. אפילו לגבי אנשים שנידמה כי אינם סובלים כלל, היעדר הסבל הוא זמני בלבד וסופם לסבול במוקדם או במאוחר. אדם עשוי שלא לחפש אחר אלוהים לאחר המהלומה הראשונה שיספוג אך סביר שהוא יעשה כן לאחר מספר מהלומות. לקחנו את כלי הרכב הזה, את הגוף, על מנת להיתודע אל טיבענו האמיתי.

שאלה : אני רופא. באיזו גישה עלי לרפא ?

תשובה : התרופה לכל המחלות הינה הארה. על החולה לממש את האמת בעצמו. אם הוא בשל להארה הוא יזכה לה. ללא הארה, הוא מושלה לחשוב שמחלה אחת נירפאת ואחרת באה במקומה.

שאלה : האם תכנית הבריאה מושלמת ?

תשובה : היא אכן מושלמת. הטעות היא שלנו. כאשר אנו מתקנים טעות זו אנו מבינים כי התכנית מושלמת.

שאלה : איך לסלק את הסבל בעולם ?

תשובה : כל מה שעליך לעשות הוא לממש את העצמי.

שאלה : העולם הינו חומרני. מה הפיתרון לכך ?

תשובה : חומרני או רוחני, בהתאם לנקודת השקפתך. סגל לעצמך את נקודת ההשקפה הנכונה. הבורא יודע איך לדאוג לבריאתו.

שאלה : איך יכול אני לעזור לאחרים ?

תשובה : אילו אחרים יש שיכול אתה לעזור להם ? מיהו אותו " אני " שעליו לעזור לאחרים ? הבהר לעצמך תחילה נקודה זו ולאחר מכן הכל יהיה ברור מאליו.

שאלה : ישנם אסונות נוראים בעולם. מהי הסיבה לכך ?

תשובה : מי מודע לאסונות אלה ? כאשר ישנת לא היית מודע לעולם ולסיבלו. אתה מודע לכך רק במצב העירות שלך. הבא את עצמך במודע למצב בו לא היית מודע לעולם ולסיבלו כלומר להארה. כאשר אתה נישאר בעצמי, כמו בשינה עמוקה, העולם וסיבלו אינו מטרידים אותך. לכן, התבונן פנימה. חפש את העצמי. לכשתימצא אותו יבוא הקץ לעולם ולסיבלו.

שאלה : בכל זאת, איך אני יכול לעזור לאחר עם בעיותיו וצרותיו ?

תשובה : מהו הדיבור הזה על " אחר " ? ישנו רק אחד. נסה להיכח שאין אני, אין אתה ואין הוא – קיים רק העצמי האחד אשר הינו הכל. אם אתה מאמין בבעיה של האחר, אתה מאמין במשהו שנימצא מחוץ לעצמי. אתה תעזור בדרך הטובה ביותר לאחר על ידי כך שתממש את האחדות שבכל מאשר על ידי פעולות חיצוניות.

שאלה : לאיזה לב הכוונה בפסוק של " אופדשה – סאראם " האומר : " להישאר בלב זו הקרמה, היוגה, הבהקטי והניאנה הטובות ביותר " ?

תשובה : ללב שהוא המקור של הכל, זה שבו חי הכל וזה שלתוכו הכל מתמוסס.

שאלה : מדוע עלינו להאמין בדבר כלשהו ?

תשובה : מדוע עליך להאמין בדבר כלשהו ? עליך רק לראות מהיכן עולה ה "אני". זה שממנו כל המחשבות של הישיות בעלות הגופים עולות ניקרא הלב. כל התאורים שלו אינם אלה תפיסות מנטליות.

שאלה : נאמר שיש שישה איברים בעלי צבעים שונים בחזה שהלב מרוחק מהם מרחק שתי אצבעות. אך גם הלב חסר צורה. האם עלינו לדמיין כי יש לו צורה ולמדוט עליה ?

תשובה : לא. רק החקירה " מי אני ? " הכרחית. מה שנישאר לאורך מצב השינה העמוקה ומצב העירות הוא קבוע. אך במצב העירות שינוי סבל וישנו נסיון לסלקו. כאשר אתה נישאל "מי מתעורר מהשינה ? ", אתה עונה "אני". עתה נאמר לך לאחוז בחוזקה ב" אני " זה. אם תעשה כן, השיות הניצחית תגלה את עצמה. המטרה היא חקירה של ה " אני " ולא מדיטציה על מרכז הלב. אין "בפנים" או "בחוץ". מנקודת המבט המוחלטת שני אלה זהים או שאינם קיימים כלל.

כמובן שישנו גם תירגול של מדיטציה על מרכז הלב. זהו רק תירגול של ריכוז ולא חקירה עצמית. רק זה שמודט על הלב יכול להישאר מודע כאשר ההכרה מפסיקה להיות פעילה ונישאר שקטה, בעוד שאלה שמודטים על מרכזים אחרים אינם יכולים להיות כה מודעים אלא רק להסיק כי ההכרה היתה דוממת רק לאחר שהפכה שוב פעילה. אדם עשוי לדמיין כי העצמי שוכן במקום ספציפי בגוף. הלב הוא המקור שממנו עולה ואליו שוקע ה " אני ". דע כי על אף שנאמר כי הלב קיים הן בפנים והן בחוץ, האמת המוחלטת היא כי אינו קיים בפנים ובחוץ מפני שהגוף המהווה את נקודת היחוס ל "בפנים" ו "בחוץ" אינו אלא אשליה שיוצרת ההכרה. הלב, המקור, הוא ההתחלה האמצע והסוף של הכל. הוא נטול צורה, הוא אור האמת.

שאלה : מהי כניעה בלתי מותניית ?

תשובה : אם אדם ניכנע באמת לא יהיה עבורו אף אחד שאותו הוא יכול לשאול שאלות או לחשוב עליו. ניתן לחסל את המחשבות על ידי היצמדות למחשבה הבסיסית " אני " או על ידי כניעה עצמית בלתי מותניית לכח העליון. אלו הן שתי הדרכים היחידות למימוש עצמי.

שאלה : האין כניעה מוחלטת או מושלמת מצריכה אפילו התנערות מהתשוקה לחרות או התשוקה לאלוהים ?

תשובה : על מנת להשיג כניעה מוחלטת הכרחי שלא תהיה לך אפילו תשוקה אנוכית אחת ויחידה. עלייך להסתפק בכל מה שאלוהים נותן לך ופרושו של דבר שלא יהיו לך תשוקות משל עצמך.

שאלה : איך אוכל להשיג כניעה ?

תשובה : ישנן שתי דרכים. האחת היא לבדוק את מקור מחשבת ה "אני" ולהתמזג לתוכו. הדרך השניה היא סיגול התחושה כי " אני חסר אונים לבדי, אלוהים לבדו הוא הכל יכול ומלבד כניעתי השלמה לפניו אין כל דרך בטוחה עבורי ". על ידי שיטה זו מפתח החותר אחר האמת שיכנוע כי רק אלוהים קיים וכי האגו אינו אלא אשליה. שתי השיטות מוליכות לאותה מטרה. כניעה מושלמת היא שם אחר לניאנה או חירות.

שאלה : עבורי כניעה קלה יותר. ברצוני לאמץ דרך זו.

תשובה : תלך בכל דרך אשר תלך, יהיה עלייך לאבד את עצמך באחד. כניעה היא מושלמת רק כאשר מגיע אתה לשלב של " אתה הינך הכל" ו "רצונך יעשה". מצב זה אינו שונה מהמצב הניאנה, ההארה. במנטרה "סוהם", "אני הוא" ישנה דוייטה, דואליות. בכניעה יש א-

דוייטה כלומר אחדות. לאמיתו של דבר אין דוייטה או א-דוייטה אלא רק "זה שקיים". נידמה לאנשים כי כניעה קלה יותר משום שהם חושבים כי כאשר הם אומרים "אני ניכנע" הם מטילים את האחריות לחייהם על אלוהים ולכן הם חופשיים לעשות ככל העולה על רוחם. אך בכניעה אמיתית אין משיכות או דחיות. **על רצונך להפוך להיות אפס גמור ועל רצון האלוהים לבוא במקומו.** התוצאה של כניעה זו היא מותו של האגו וזהו מצב הניאנה, ההארה. על כן, באיזו דרך שלא תיבחר סופך להגיע לניאנה או אחדות.

שאלה : מהי הדרך הטובה ביותר להרוג את האגו ?

תשובה : עבור כל אדם, הדרך הטובה ביותר היא זו הניראית כקלה ביותר או הקוסמת ביותר. כל הדרכים טובות באותה מידה משום שהן מוליכות לאותה מטרה שהיא מיזוג של האגו עם העצמי. מה שהשואף לאמת ההולך בדרך הדבקות מכנה "כניעה" השואף לאמת ההולך בדרך החקירה עצמית מכנה "ניאנה". שניהם מנסים להחזיר את האגו למקור ממנו עלה ולגרום לו להתמזג למקור זה.

שאלה : האין חסד יכול לזרז השגת כישור זה אצל המחפש ?

תשובה : השאר זאת לאלוהים. היכנע ללא סייג. הכרחי לעשות אחד משני דברים. להיכנע משום שאתה מכיר בחוסר האונים שלך להשיג את המטרה וכי זקוק אתה לעזרתו של הכח העליון או לחקור את הסיבה לסבל על ידי חקירת המקור ממנו הוא עולה והיתמזגות עם העצמי. בכל אחת מהדרכים תשיג שיחרור מהסבל. אלוהים לעולם אינו זונח את זה אשר ניכנע.

שאלה : מהי מגמת ההכרה לאחר הכניעה ?

תשובה : האם ההכרה שניכנעה מעלה שאלה זו ?

שאלה : על ידי השתוקקות בלתי פוסקת להיכנע אני מקווה כי אזכה ביותר חסד.

תשובה : היכנע אחת ולתמיד והיפטר מהתשוקה. כל עוד שתחושת העשייה שלך קיימת ישנה תשוקה. גם התשוקה להיכנע היא אגו. אם הוא יעלם יתגלה כי העצמי זוהר בטוהרו. התחושה "אני עושה" היא הכובלת, לא המעשים עצמם.

"היה שליו ודע כי אני אלוהים". כאן, שלווה פרושה כניעה מוחלטת ללא אגו. השלווה תישלט ולא יהיה חוסר מנוחה של ההכרה. חוסר המנוחה של ההכרה הוא הסיבה לתשוקות, לתחושת העשייה ולתחושת הקיום האישי. אם חוסר מנוחה זה יעלם ישתרר שקט. אז, "ידיעת האמת" פרושה "להיות האמת". ידע של ההארה אינו ידע יחסי הכולל ידיעה יודע וידוע.

שאלה : האם יש תועלת במחשבה "אני אלוהים" או במחשבה "אני הישות העילאית" ?

תשובה : "אני מה שאני", "אני קיים" – זה אלוהים ולא החשיבה "אני אלוהים". ממש את "אני קיים" אבל אל תחשוב "אני קיים". נאמר "דע כי אני אלוהים" ולא "חשוב כי אני אלוהים". הדיבורים על כניעה דומים לטקס בו נוטלים סוכר חום מדמות של האל

גנשה, העשויה סוכר חום ומגישים אותה כמינחה לאל גנשה עצמו. אתה אומר שאתה מוותר על נישמתך, גופך ורכושך ומוסרם לאלוהים. האם הם שלך כך שיכול אתה למוסרם ? לכל

היותר יכול אתה לומר : " עד עכשיו דמיינתי כי כל אלה שלי הם, עתה מבין אני כי הם שלך, אלוהים, ולא אפעל עוד כאילו הם שלי ". חויית - ידיעה זו כי הדבר היחידי הקיים באמת הוא העצמי או אלוהים וכי " אני " ו " שלי " אינם אלא אשליה, נקראת גיאנה, הארה.

שאלה : מכיון שאנו אנשים חומרניים, אנו סובלים בשל דבר זה או אחר ואיננו יודעים כיצד להתגבר על סבל זה. אנו מתפללים לאלוהים ובכל זאת אין לנו ישועה. מה יכולים אנו לעשות ?

תשובה : ביטחו באלוהים.

שאלה : אנו ניכנעים אך בכל זאת איננו זוכים לחמלה.

תשובה : אילו ניכנעתם באמת, הייתם מקבלים את רצון אלוהים ולא מתלוננים על מה שאינו מוצא חן בעיניכם. דברים אינם כפי שהם ניראים על פניהם. מצוקה מוליכה את האדם לעיתים קרובות לאמונה באלוהים.

שאלה : אך אנו אנשים גשמיים, יש לנו נשים, ילדים, חברים וקרובים. איננו יכולים להתעלם מקיומם ולהיכנע בפני רצון האלוהים מבלי להשאיר מעט מאישיותנו.

תשובה : זה אומר שאינכם ניכנעים, בניגוד לטענתכם כי אתם עושים כן. כל מה שעליכם לעשות הוא לבטוח באלוהים. היכנעו לאלוהים וקבלו את רצונו בין אם הוא גלוי או ניסתר. חנו לנועם שבו. אם תבקשו ממנו כי יעשה את רצונכם, אין זו כניעה כי אם ניסיון מצידכם להכתיב לאלוהים את רצונותיכם. אינכם יכולים לצפות כי יציית לכם ובעת ובעונה אחת להשלות את עצמכם כאילו ניכנעתם בפניו. אלוהים יודע מה הכי טוב בשבילכם ואיך ומתי לעשות זאת. הניחו לו לעשות את הכל. האחריות מוטלת על כתפיו ולכם לא צריכות להיות כל דאגות. כל דאגותיכם שלו הן. זוהי כניעה. זוהי דבקות אמיתית. דרך אחרת שיכולים אתם לאמץ היא החקירה " למי עולות שאלות אלה ? " ציללו עמוק לתוך הלב והישארו בעצמי. שתי הדרכים הללו פתוחות בפני המחפש אחר האמת.

שאלה : זה בלתי אפשרי להיכנע.

תשובה : כן. כניעה מוחלטת אינה אפשרית בשלב ראשון. כניעה חלקית הינה אפשרית, ללא ספק, עבור כולם. במשך הזמן הכניעה החלקית תתפתח לכניעה מושלמת. ההכרה חסרת מנוחה ואנו חסרי אונים בלהשיג שלוה. ובכן, מה יכולים אנו לעשות ? - נוכל להשיגה רק על ידי כניעה.

שאלה : האם כניעה די בה בכדי להגיע אל העצמי ?

תשובה : די בכך שפלוני יכניע את עצמו. כניעה פרושה לוותר על האגו שלך לטובת תכלית קיומך. אל תשלה את עצמך בכך שתדמיין כי מקור קיומך הינו אלוהים כלשהו הנימצא מחוץ לך. מקורך נימצא בתוכך. וותר על האגו שלך למענו. פרושו של דבר שעליך לחפש את המקור ולהתמזג לתוכו.

שאלה (ניתנה לשרי ראמאנה בצורת פתק) : אומרים כי האדם יכול להשיג כל דבר אם הוא מוצא מיפלט גמור באלוהים ובו בלבד. האם פרושו של דבר לשבת בשקט במקום אחד ולהגות רק באלוהים כל הזמן תוך סילוק כל המחשבות, אפילו מחשבות על מזון שהוא חיוני לקיום הגוף ? האם פרושו של דבר שכאשר פלוני חולה אין עליו ליטול תרופות אלא להפקיד את בריאותו בידי אלוהים בלבד ? האם עלינו להקדיש את עצמנו רק לחיפוש האלוהים ולקבל אוכל ומים רק כאשר הם ניתנים באמצעות חסדו מבלי לעשות מאמץ להשיגם ? או שמא עלינו לעשות מעט מאמץ ? באגואן, אנא הסבר לנו את סודה של הכניעה הנכונה !

תשובה (לאחר שקרא את הפתק פנה לכל הנוכחים בחדר) : ללא ספק, כניעה מושלמת פרושה להיתנתק מהתלות במחשבות, אך האם פרושו של דבר לא לחשוב גם על מזון ומים שהם הכרחיים לקיום הגוף ? הוא שואל : " האם עלי לאכול רק כאשר אהי מקבל את המזון מאלוהים, מבלי לעשות מאמץ להשיגו ? או האם עלי לעשות מעט מאמץ ?". בסדר גמור. הבה נניח כי מה שעלינו לאכול בא מאליו אפילו אז, מי אוכל את המזון ? נניח שמישהו ישים את המזון בפינו האם עלינו לפחות לבלוע אותו ? האין בליעה סוג של מאמץ ? הוא שואל : " אילו הייתי חולה האם עלי ליטול תרופה או שמא עלי להשאיר את בריאותי בידי אלוהים ?" בספר " סהדנה פנצ'קאם " שניכתב על ידי שנקרה כתוב כי על מנת לטפל ב "מחלה " הקרויה רעב על האדם לאכול מזון הניתן לו כצדקה. אך אפילו אז עליו לכל הפחות ללכת ולקבץ מזון זה. אילו כל האנשים היו סוגרים את עיניהם, " יושבים בשקט" באומרם כי אם יונח מזון בפיהם הם יאכלוהו איך היה ממשיך העולם להתנהל ? מכאן נובע, כי על האדם להיתנהג בעינינים אלה כפי שחונך אולם עליו להיות משוחרר מהתחושה כי הוא עושה את הדברים. ההרגשה " אני עושה " היא היא הכובלת אותנו. לכן, הכרחי למצוא שיטה המשחררת אותנו מתחושה זו במקום לשאול האם ליטול תרופה או האם לאכול. שאלות מעין אלה ממשיכות לעלות ואין להם סוף. אפילו שאלות כגון "האם עלי להיאנח כאשר אני חש כאב ?" יעלו. קיראו לזה "אלוהים" או "גורל". כח עליון כלשהו יביא גורל זה או אחר על האינדוידואל בהתאם לרמת התפתחותו הרוחנית של אותו אדם. אם נטיל את האחריות למתרחש על כח עליון זה, הדברים יתרחשו מאליהם. אנו הולכים על האדמה הזו, אך האם אנו שוקלים כל צעד וצעד והאם להרים רגל אחת לאחר השניה או האם לעצור בשלב מסוים ? האין ההליכה נעשית באופן אוטומטי ? האין אותו הדבר עם הנשימה ? איננו עושים מאמץ מיוחד על מנת לנשום. כך הוא הדבר גם עם החיים עצמם. דברים רבים המתרחשים בחיים נעשים באופן אוטומטי מבלי שנהיה מודעים להם. כניעה מושלמת לאלוהים פרושה לותר על כל המחשבות ולמקד את ההכרה באלוהים. אם נצליח להתמקד בו המחשבות האחרות יעזבונו. אם פעולות ההכרה, הדיבור והגוף יתמזגו עם אלוהים, כל נטל ונטל של חיינו יהיה עליו.

שאלה : אך האם אלוהים הוא באמת זה העושה את כל הפעולות שאני מבצע ?

תשובה : הבעיה היא שהאדם מזהה את עצמו עם זה שעושה את הפעולות. זוהי טעות. הכח העליון עושה את הכל והאדם אינו אלא כלי. אם האדם יתעורר לאמת זו הרי שישתחרר

מסיבלותיו ואם לא הרי שהוא מביא את סיבלותיו על עצמו. ראה לדוגמה את הדמות המפוסלת בבסיסו של מגדל המיקדש "גופוראם", אותה דמות היוצרת את הרושם כאילו היא נושאת את המיגדל על כתפיה. תנוחתו והבעת פניו של הפסל יוצרים את רושם זה. כמובן שלאמיתו של דבר המיגדל ניתמך על ידי האדמה וניתמך על ידי היסודות עליהם הוא בנוי. הדמות המפוסלת היא חלק מהמיגדל ולמרות זאת יוצרת את הרושם כאילו היא נושאת אותו. האין זה מצחיק?! - דומה הדבר עם האדם המדמיין כי הוא העושה והמבצע.

שאלה : סוואמי, טוב לאהוב את אלוהים, האין זאת? אז מדוע לא ללכת בדרך האהבה?

תשובה : מי אמר שאינך יכול ללכת בדרך האהבה? אתה רשאי לעשות כן. אך כאשר מדבר אתה על אהבה ישנה דואליות, כלומר האוהב שהוא האדם והנאהב שהוא אלוהים. האינדוידואל אינו שונה במהותו מאלוהים. לכן פרושו של דבר שהאדם אוהב את העצמי שלו עצמו.

שאלה : זוהי הסיבה לכך שאני שואל אותך אם ניתן לסגוד לאלוהים בדרך האהבה.

תשובה : זה בדיוק מה שאמרתי, האהבה היא צורתו האמיתית של אלוהים. ישנו תירגול בו המתרגל מודט באופן הבא: "אינני אוהב את א', אינני אוהב את ב' " וכן הלאה. לאחר דחייה מנטלית של כל הדברים באופן הזה, נישאר המתרגל עם "סוורופה" כלומר עם העצמי הטהור. העצמי הוא נועם טהור. קרא לזה נועם טהור, עצמי, אלוהים או בכל שם אחר בו תחפוץ. להישאר בעצמי זוהי מסירות מושלמת, זהו מימוש עצמי וזה הכל - ואין דבר בילתו. אם תידחה באופן זה את כל המחשבות, מה שישאר הוא העצמי. זוהי אהבה אמיתית. זה שיודע את סוד האהבה האמיתית רואה שכל העולם מלא באהבה אוניברסלית.

רק מודעות בלתי פוסקת למודעות הטהורה היא מסירות מושלמת והיא אינה אלא אהבה ניצחית, משום שהידע האמיתי של העצמי הזוהר בנועם העילאי והשלם זורם בצורת אהבה. ההיזדהות עם חיים מסובכים אלו תיפסק רק אם המחפש אחר האמת ידע את אמת האהבה, שהיא טיבעו האמיתי של העצמי. רק אם האדם ישיג את פיסגת האהבה הוא יזכה לשיחרור מהסבל והאשליה. זהו עיקרן של כל הדתות. זה שחוה את העצמי מרגיש אהבה בלבד, טועם אהבה בלבד, מריח אהבה בלבד, אהבה שהיא נועם עילאי.

שאלה : אני משתוקק לפתח בהקטי, מסירות לאלוהים. אני רוצה שתשוקתי זו תתעצם. איני מעונין אפילו במימוש עצמי. אני משתוקק לרצון עז למסירות.

תשובה : אם התשוקה לכך אמיתית, יכפה עליך מימוש עצמי אפילו אם לא תירצה בו. השתוקק לו באינטנסיביות כך שההכרה תיתמוסס בתוך המסירות. לאחר שהקמפור נישרף, שום שארית אינה נישארת. ההכרה היא הקמפור. כאשר היא מתמוססת לתוך העצמי מבלי להשאיר אפילו עקבות קלים שבקלים הרי שזהו מימוש העצמי.

שאלה : אני מאמין במדיטציה על אלוהים בעל צורה מוחשית, האם זה יעזור לי להשיג ניאנה?

תשובה : בודאי שכן.מדיטציה מסייעת לריכוז ההכרה.לאחר שההכרה ממוקדת היא חופשית ממחשבות מפריעות.אז,ההכרה ניבלעת באוביקט המדיטציה וזה גורם לה להיות טהורה. עליון לחקור מי מודט.התשובה תבוא כהארה כלומר חווית העצמי או ה"אני" הטהור.באופן זה מושג העצמי.

סגידה לאמת נטולת הצורה באמצעות מחשבה מופשטת הינה הסגידה הטובה ביותר.אך עבור שואף לאמת שאינו בשל לסגידה שכזו לאלוהים,מתאימה סגידה באמצעות צורה ספציפית.סגידה מופשטת אפשרית רק עבור מחפשים אחר האמת שאינם רואים באגו צורה ספציפית.עליון להבין כי סגידה הנעשיית על ידי אנשים התופסים את האגו כבעל צורה ספציפית היא סגידה לצורה ולה בלבד. המצב הטהור של הקיומיות,המצב מלא החסד בו אין תלות בדבר,הוא ורק הוא המצב בו מתקיימת שלווה מושלמת.דע כי סגידה אמיתית לאלוהים היא להישאר לנצח בשלווה זו,לאחר שחווים אותה כמות שהיא.סגידה אמיתית לאלוהים,טבעית ורציפה,שבה מתבססת ההכרה שניכנעה לעצמי,תוך זיכרון מתמיד של האלוהים בלב,היא השלווה האמיתית והיא הטובה שבין צורות הסגידה.אין חרות אחרת מאשר זו שבה קיימת שלווה נטולת אגו.אי מסירות היא השיכחה הניפסדת של העצמי אשר גורמת לפלוני לאבד את השלווה.דע כי הישארות בשלווה זו,תוך היבלעות ההכרה לתוך העצמי היא האמת של שיוה – בהקטי,המסירות לאלוהים.לאחר שהמחפש אחר האמת הכניעה עצמו לחלוטין לרגלי הבורא על ידי שחזר להיות מה שהינו באמת,זוכה הוא בשלווה האינסופית שבה אין מחשבות כלל,השלווה שהיא המסירות המושלמת לאלוהים.כך הופך האדם למשרתו של האלוהים מבלי שיהיה לו אפילו את האגו ש " אני משרתו של אלוהים".זוהי הישארות בעצמי וזוהי הארה והידע העילאי.

שאלה : האם מחפשים רוחניים יכולים להשיג מטרה זו בחייהם אם ינדדו בעולם תוך שהם שרים את שבחי אלוהים ? או שעליהם להישאר במקום אחד מבלי לנדוד ?

תשובה : רצוי למקד את ההכרה במחשבה אחת ולהחזיר את מיקודה זה כל אימת שהיא נודדת.מה התועלת להשאיר את הגוף במקום אחד ובו בזמן לאפשר להכרה לנדוד ?

שאלה : האם תיתכן מסירות ללא מניע לאלוהים?

תשובה : כן,היא אפשרית.סגידה לאלוהים על מנת להשיג דבר מה חומרי אינה אלא סגידה לאותו דבר חומרי.ההיפסקות המוחלטת של כל המחשבות בדבר אוביקטים נחשקים היא התנאי המוקדם הבסיסי להשגת הארה.

שאלה : על מה יש למדוט ?

תשובה : על כל דבר שנוח לך.אבל,עליון להיות ממוקד באותו דבר ובו בלבד.התבוננות,מדיטציה,פרושה מאבק.ברגע בו אתה מתחיל למדוט עולות מחשבות אחרות,עליון לאזור כח ולנסות להיאחז במחשבה האחת בה בחרת כאוביקט המדיטציה

שלך. על אותה מחשבה להתחזק על ידי תירגול חוזר ונישנה. במדיטציה תמיד מתחולל מאבק מסוג זה. שלווה הנפש מושגת על ידי התבוננות, על ידי היעדרן של מחשבות. כאשר המדיטציה חזקה ויציבה היא לא תעלם. היא תמשיך באופן אוטומטי אפילו אם תהיה עסוק בעבודות שונות, במשחק ואפילו כאשר תישן. עליה להיות מושרשת באופן כה עמוק עד שתהיה טיבעית לחלוטין.

שאלה : האם זה לא מזיק לעשן?

תשובה : לא, משום שטבק הוא רעל. עדיף לוותר עליו. אנשים משועבדים על ידי הטבק ואינם יכולים לחיות בלעדיו. הטבק מספק גירוי זמני להכרה והתגובה לכך היא השתוקקות לעוד. בנוסף לכך הטבק מפריע לתירגול של מדיטציה.

שאלה : האם אתה ממליץ לוותר על אכילת בשר ושתיית משקאות אלכוהוליים ?

תשובה : כן, מומלץ לוותר עליהם משום שהינזרות מהם מועילה למחפש המתחיל אחר האמת. הקושי שבגמילה מהם אינו נובע משום שהם הכרחיים אלא משום כוחו של ההרגל.

שאלה : נאמר שעל היוגי לשבת על עור של צבי לשם מדיטציה, הודות לכך שהדבר שומר על השדה המגנטי סביב המודט.

תשובה : זה לא הכרחי. האדמה לא תיגזול ממך את תוצאות המדיטציה שלך רק מפני שאינך יושב על עור של צבי....

שאלה : איך להתגבר על פחד ?

תשובה : כל הפחדים אינם אלא מחשבות בלבד. עבור מי שחוה את האחד והיחיד אין כל "שני" המהווה סיבה לפחד. הסיבה לפחד היא שאנו חושבים שיש משהו שאינו העצמי. אבל, אם נהיה מבוססים באמת לא יתקוף אותנו כל פחד או ספק או תכונות לא – רצויות משום שכל אלו מרוכזים סביב האגו.

שאלה : שרי באגאואן מתאר דרך באמצעותה ניתן למצוא את קרישנה בלב על ידי השתחוות לכל וראיית הכל כאלוהים. האם דרך זו מוליכה למימוש עצמי ? האין זה קל יותר לסגוד לבאגאואן באמצעות מה שעולה על הדעת מאשר לחפש את העל – מנטלי באמצעות החקירה המנטלית 'מי אני' ?

תשובה : כן, כאשר רואה אתה את אלוהים בכל, האם חושב אתה על אלוהים או לא ? – אתה בודאי חושב על אלוהים אם ברצונך לראותו בכל. זיכרון של אלוהים באופן זה הופך למדיטציה המהווה שלב אחד לפני מימוש עצמי. מימוש יכול להיות רק בעצמי וממנו. הוא לעולם אינו ניפרד מהעצמי. מדיטציה מוכרחה לבוא לפני מימוש ואין זה משנה אם אתה מודט על אלוהים או על העצמי מכיוון שהמטרה זהה. אינך יכול בשום פנים ואופן לחמוק מהעצמי. אתה רוצה לראות את אלוהים בכל אך לא בתוכך ? אם הכל אלוהים האין אתה כלול ב"כל" ? בהיותך אלוהים, האם מפליא הוא כי הכל אלוהים ? זוהי השיטה שעליה ממליץ שרי באגאואן ומורים אחרים במקומות אחרים. אך אפילו לשם תירגול זה מוכרח להיות שם הצופה או החושב.

מי הוא ?

שאלה : איך ניתן לראות את אלוהים שהוא הווה בכל ?

תשובה : לראות את אלוהים הוא להיות אלוהים. אין דבר הניפרד מאלוהים כך שאלוהים יכול לשכון בו. הוא לבדו קיים.

שאלה : לדבק באלוהים נחוץ אלוהים שבו הוא יכול להיות דבק. האם יש ללמדו כי ישנו רק עצמי אחד וכי אין סוגד וניסגד ?

תשובה : כמובן, לשם תירגול רוחני דרוש אלוהים אך מטרת התירגול הרוחני אפילו בדרך הדבקות מושגת רק לאחר כניעה מושלמת. מה פרוש הדבר אם לא שהתוצאה של מחיקת האגו היא הוויתו של העצמי כפי שהיה תמיד ? תהיה הדרך שבה ניבחר אשר תהיה, לא ניתן לחמוק מ " אני " זה, אותו אני שעושה פעולות ללא מניע, אותו אני המשתוקק להתמזג עם אלוהים והמרגיש שהופרד ממנו, אותו אני המרגיש כי אבד לו טיבעו האמיתי. נחוץ למצוא את המקור של " אני " זה. אז כל השאלות יענו.

שאלה : אם גם ה " אני " אשליה, מה יכול אם כך לגרש את האשליה ?

תשובה : ה " אני " מסלק את אשליה ה " אני " ומרות זאת נישאר כ " אני ". זהו הפרדוקס של המימוש העצמי. זה שמימש אינו רואה כל סתירה בכך. קח כדוגמא את הדבק ההולך בדרך המסירות לאלוהים. הוא מתפלל לאלוהים בעל צורה ספציפית כי יטמיע אותו לתוכו ואז מכניע עצמו לפניו עם אמונה ומתמקד בו. מה התוצאה ? הכניעה המושלמת גורמת ל " אני " המקורי להיעלם לתוך האלוהות. זוהי הצורה הגבוהה ביותר של מסירות לאלוהים ופיסגת ה "ויירגיה" (אי תשוקה).

אתה מוותר על "זה שלי" ועל "ההוא שלי". אם תוותר במקום זאת על " אני " ו " שלי " הרי שאתה מוותר על הכל ב'מכה אחת'. הזרע של תחושת הקנין היא התשוקה. באופן זה היצר הרע ניקטל בעודו באיבו. אי התשוקה מוכרחה להיות מאוד חזקה על מנת לוותר על " אני " ו- " שלי". ההשתוקקות ליותר זה צריכה להיות שווה בעוצמתה לרצונו של אדם שראשו נימצא מתחת למים לנשום.

שאלה : מהו חסד הגורו ואיך הוא מוביל למימוש העצמי ?

תשובה : הגורו הוא העצמי. בתחילה האדם מתפלל לאלוהים על מנת שימלא את תשוקותיו. תפילה זו מטהרת את הכרתו עד שהוא משתוקק לדעת את אלוהים ולזכות בחסדו יותר מאשר משתוקק הוא לספק את תשוקותיו החומריות. אז מתחיל להתגלות חסד אלוהים. אלוהים לובש צורה של גורו ומיתגלה בפני השואף הרוחני, מלמד אותו את האמת ומטהר את הכרתו מעצם נוכחותו. כך צוברת הכרתו של המחפש אחר האמת כח כך שהיא מסוגלת להתבונן פנימה. על ידי התבוננות זו היא מיטהרת עוד ועוד עד שהיא נישארת שלווה ללא הפרעה ולו הקלה ביותר. שלווה זו היא העצמי.

הגורו הוא גם פנימי וגם חיצוני. מבחוץ הוא נותן דחיפה להכרה כך שתפנה פנימה. מבפנים הוא מושך אותה לכיוון העצמי ומשקיט אותה. זהו חסד הגורו. אלוהים, גורו והעצמי הם מונחים נירדפים.

שאלה : בחברה התאוסופית מודטים על מנת למצוא מורים רוחניים שינחו אותם.

תשובה : המורה נימצא בפנים. מטרת המדיטציה היא לסלק את הבורות כי המורה הוא חיצוני. אם המורה הוא אדם זר שלו אתה מחכה, הוא מוכרח להעלם כפי שהופיע. מהי התועלת בישות חולפת שכזו? אבל, כל עוד שקיימת אצלך תחושת הקיום האינדוידואלי וההרגשה כי אתה הגוף, מורה חיצוני הוא הכרחי והוא יופיע כבעל גוף. כאשר ההיזדהות השגויה שלך עם גופך תיפסק, יתברר לך כי המורה אינו אלא העצמי.

שאלה : האם הגורו יעזור לנו לדעת את העצמי באמצעות חניכה?

תשובה : האם הגורו אוחז בידך ולוחש באזנך? אתה מדמיין אותו כפי שאתה מדמיין את עצמך. מכיון שחושב אתה כי אתה ישות גופנית, חושב אתה כי הגורו הינו ישות גופנית וכי הוא יעשה בעבורך משהו מוחשי. עבודתו נעשיית מבפנים במישור הרוחני.

שאלה : איך מוצאים את הגורו?

תשובה : אלוהים, שהוא פנימי, בחמלתו הרבה מרחם על השואף הרוחני האוהב ומגלה עצמו לפניו בהתאם לדרגת התפתחותו של אותו חותר אחר האמת. השואף לאמת חושה כי הגורו הינו אדם ומצפה למערכת יחסים כמו בין שני אנשים. אך הגורו, שהוא התגלמות של אלוהים או העצמי עובד מבפנים, עוזר לאדם לראות את שגיאותיו ומנחה אותו בדרך הנכונה עד שהוא מממש את העצמי הפנימי.

שאלה : מהם הסימנים של מורה אמיתי (סאט – גורו)?

תשובה : הישארות בעצמי בכל המצבים, ראייה שוה של הכל, אומץ לב מוחלט בכל הזמנים, בכל הנסיבות ובכל המקומות.

שאלה : ישנם מספר מורים רוחניים המלמדים דרכים שונות. את מי יש לבחור כגורו?

תשובה : בחר בזה שבנוכחותו אתה חש שלוה (שנטי).

שאלה : האם אין עלינו לשקול גם את תורתו?

תשובה : זה המורה למחפש נילהב אחר האמת לעשות דבר זה או דבר אחר אינו מורה אמיתי. המחפש כבר עייף מפעולותיו ומחפש אחר המנוחה והנחלה. במילים אחרות, או רוצה להפסיק את פעולותיו. אם המורה אומר לו לעשות דבר מה בנוסף לכך, או במקום פעולותיו האחרות, היכולה להיות זו עזרה אמיתית?

פעילות היא בריאה. פעילות מתוך תשוקה אנוכית היא הרס אושרו הטבעי של האדם. אם הגורו ממליץ על פעילות מסוג זה הוא אינו מורה אלא רוצח. בנסיבות אלה ניתן לומר כי הבורא (ברהמה) והמוות (יאמה) באו בתחפושת של מורה. אדם שכזה אינו יכול לשחרר את השואף הרוחני אלא רק לחזק את כבליו.

שאלה : איך יכול אני למצוא את הגורו שלי?

תשובה : על ידי מדיטציה אינטנסיבית.

שאלה : אם זה נכון כי הגורו הוא העצמי של פלוני, מהו העיקרון בבסיסה של הדוקטרינה האומרת כי יהיה התלמיד מלומד ככל שיהיה או בעל כוחות מיסטיים גדולים ככל שיהיו הוא אינו יכול להשיג מימוש עצמי ללא חסד הגורו ?

תשובה : למרות שהאמת המוחלטת היא שהגורו הוא העצמי, קשה מאוד לעצמי אשר הפך להיות האינדוידואל בגלל הבורות, לממש את מצבו או טיבעו האמיתי ללא חסד הגורו.

שאלה : מהם הסימנים לחסדו של הגורו ?

תשובה : זה מעבר למילים או מחשבות.

שאלה : אם כך הוא, איך זה שנאמר כי התלמיד מממש את טיבעו האמיתי באמצעות חסד הגורו ?

תשובה : זה כמו פיל המתעורר משום שראה בחלומו אריה. באותו אופן שהפיל מתעורר למראה האריה כך יש ביטחון כי התלמיד יתעורר משנת הבורות שלו לתוך העירנות של הידע האמיתי באמצעות מבטו הנדיב ומלא החסד של הגורו.

שאלה : מהי המשמעות באמירה כי הטבע של הגורו האמיתי הוא הטבע של אלוהים ?

תשובה : ראשית, הנשמה האינדוידואלית החפצה להשיג את מצב האלוהות או את מצב הידע האמיתי מתרגלת דבקות בלתי פוסקת. לאחר שהדבקות של האינדוידואל הגיעה לשלמות, אלוהים, שהוא זה המודע לנשמה אינדוידואלית זו וזהה לה, מתגלה. באמצעות שלושת מאפייניו הטבעיים - סאט, צ'יט, אננדה (ידע, נועם וקיום מוחלטים) – מתגלה ברוב חסדו לפני השואף הרוחני תוך שהוא לובש שם וצורה. כך, מברך הוא את התלמיד ולבסוף מטמיע אותו לתוכו. בהתאם לדוקטרינה זו, ניתן באמת לקרוא לגורו אלוהים.

שאלה : איך אם כן, אנשים מוארים מסוימים, הגיעו להארה ללא עזרת גורו ?

תשובה : עבור קומץ שואפים רוחניים בדרגת התפתחות רוחנית גבוהה, מתגלה אלוהים באור נטול הצורה של ידע האמת ומעניק להם מודעות לאמת.

שאלה : איך אמור פלוני להחליט אם אדם הוא גורו אמיתי או לא ? מהי הסוורופה (הטבע או הצורה האמיתית) של הגורו ?

תשובה : גורו אמיתי הוא זה שאליו מכוונת הכרתך. אם אתה שואל " איך להחליט מיהו גורו ומהי הסוורופה שלו ?" אז התשובה היא כי עליו להיות שליו, סבלני, סלחני ובעל תכונות נוספות אחרות. גורו אמיתי מסוגל למשוך אליו שואפים רוחניים באמצעות המבט בלבד, בדיוק כפי שמגנט מושך חתיכה של ברזל. עליו להתייחס לכולם באופן שווה. זה שניחן במעלות אלה הוא גורו אמיתי, אך אם פלוני רוצה לדעת את הסוורופה של הגורו עליו לדעת תחילה את הסוורופה שלו עצמו. איך יכול פלוני לדעת את הטבע האמיתי של הגורו אם אינו יודע את טיבעו האמיתי שלו עצמו תחילה ? אם רוצה אתה לדעת את הטבע האמיתי או הצורה האמיתית של הגורו, עליך ללמוד תחילה להסתכל על היקום כולו כעל התגלמות של הגורו. על השואף לאמת לראות את הגורו בכל היצורים החיים. דומה הדבר הוא עם אלוהים. עליך להסתכל על כל הדברים החיצוניים כולם כאילו היו התגלמות שונות של אלוהים. איך יכול זה

שאינו יודע את העצמי שלו עצמו לתפוס את הצורה האמיתית של אלוהים או את צורתו האמיתית של הגורו? איך יכול הוא לקבוע משהו ביחס אליהם? לכן, ראשית כל, דע את טבעך וצורתך האמיתיים.

שאלה: האין גורו הכרחי על מנת לדעת אפילו את זה?

תשובה: כן. קבל כגורו את זה שבחברתו הכרתך ממוקדת. זה שבו אתה מאמין הוא הגורו שלך.

שאלה: מהי החשיבות של חסד הגורו בהשגת חירות?

תשובה: החירות אינה נימצאת במקום כלשהו מחוץ לך. היא בתוכך. אם אדם משתוקק לגאולה, הגורו הפנימי מושך אותו פנימה והגורו החיצוני דוחף אותו לתוך העצמי. זהו חסד הגורו.

שאלה: אנשים מסוימים אמרו כי אמרת שאין צורך בגורו. אחרים טענו להיפך. מה אומר המהרישי?

תשובה: מעולם לא אמרתי שאין צורך בגורו.

שאלה: שרי אורובינדו ואחרים אומרים עלייך שלא היה לך גורו.

תשובה: הכל תלוי במה שאתה מכנה "גורו". הוא אינו צריך להיות בעל צורה אנושית דווקא. לדאטאטרייה היו עשרים וארבעה גורויים בכללם חמשת היסודות: מים, אויר וכו'. כל אוביקט ואוביקט בעולם היה הגורו שלו.

הגורו הכרחי לחלוטין. האופנישדות אומרות כי רק הגורו יכול להוציא את האדם אל מחוץ לג'ונגל של האינטלקט והתפיסות החושיות. לכן, מוכרח להיות גורו.

שאלה: אני מתכוון לגורו אנושי, למהרישי לא היה למיטב ידיעתי אחד כזה.

תשובה: יתכן שהיה לי גורו אנושי בזמן זה או אחר, אך האם לא שרתי תהילות לארונצ'אלה? מהו גורו? גורו הוא אלוהים או העצמי. תחילה מתפלל אדם לאלוהים על מנת שישפק את תשוקותיו. בבוא הזמן הוא אינו מתפלל עוד לסיפוק תשוקות גשמיות אלא לחזיון של אלוהים בעצמו. אז ניגלה אליו אלוהים בצורה זו או אחרת, אנושית או לא אנושית, על מנת להדריכו בדרך לעצמו כמענה לתפילותיו ובהתאם לצרכיו.

שאלה: כאשר פלוני נאמן למורה אחד האם הוא יכול לכבד גם מורים אחרים?

תשובה: הגורו הוא אחד ויחיד. הוא אינו ישות פיזית. כל עוד שישנה חולשה יש צורך בכח מחזק.

שאלה: קרישנמורטי אומר כי אין צורך בגורו.

תשובה: איך הוא יודע זאת? פלוני יכול לומר דבר כזה רק לאחר הארה אך לא לפני כן.

שאלה: האם שרי באגואן יכול לעזור לנו לממש את האמת?

תשובה: העזרה תמיד נימצאת שם.

שאלה: כך שאין צורך לשאול שאלות. איני מרגיש בעזרה הקיימת תמיד.

תשובה: היכנע ותגלה אותה.

שאלה : אני תמיד לרגלייך. האם באגאואן יתן לנו תורה כך שנוכל לישמה ? אחרת, איך נוכל לקבל עזרה כשאנו חיים שש מאות מייל מכאן ?

תשובה : הסאט גורו נימצא בפנים.

שאלה : הכרחי שסאט גורו (גורו של אמת) ינחה אותי להבין זאת.

תשובה : הסאט גורו נימצא בפנים.

שאלה : אני רוצה גורו ניראה.

תשובה : הגורו הניראה הזה אומר שהוא בפנים.

שאלה : האין תלויה ההצלחה בחסד הגורו?

תשובה : כן. האין תירגולך עצמו נעשה הודות לחסד של הגורו ? הפירות הם תוצאה של התירגול והם באים אחריו באופן אוטומטי. ישנו בית ב" קייוליה " שבו נאמר : "הוא גורו, היית תמיד איתי, התבוננת בי לאורך מספר גילגולי חיים וניתבת את דרכי עד ששוחררתי". העצמי מתגלה באופן חיצוני כגורו כאשר הרגע המתאים בא, עם זאת, הוא תמיד בפנים ועושה את מה שנחוץ.

שאלה : מספר תלמידים של שירדי סאיי באבא סוגדים לתמונה שלו ואומרים כי הוא הגורו שלהם. איך זה יתכן ? הם עשויים לסגוד לה כאלוהים, אך איזו תועלת הם ישיגו מכך שיסגודו לה כגורו שלהם ?

תשובה : באופן זה הם מפתחים את כח הריכוז.

שאלה : אני מסכים. עד גבול מסוים זה יכול להיחשב כתרגיל ריכוז. אך האין הגורו דרוש לשם ריכוז זה ?

תשובה : בודאי, אך אחרי הכל, "גורו" פרושו רק "גורי"(ריכוז).

שאלה : איך יכולה תמונה נטולת חיים לסייע בפיתוח של ריכוז עמוק ? דרוש גורו חי שילמד זאת כתירגול. אולי עבור באגאואן היה זה אפשרי להשיג שלמות ללא גורו חי אולם האין זה בלתי אפשרי עבור אנשים כמוני ?

תשובה : זה נכון, למרות זאת, סגידה לתמונה נטולת חיים גורמת להכרה להיות מרוכזת עד למידה מסוימת. ריכוז זה לא ישאר קבוע אלא אם כן ידע האדם את העצמי שלו באמצעות חקירה עצמית. לשם חקירה זו נחוצה עזרת הגורו.

שאלה : נאמר כי הגורו יכול לגרום לתלמיד לממש את העצמי על ידי שהוא מעביר אליו חלק מכוחו. האם זה נכון ?

תשובה : כן. הגורו אינו מביא מימוש עצמי, הוא פשוט מסיר את המיכשולים העומדים בפני מימוש זה. העצמי תמיד ממומש.

שאלה : האם אפשרי להשיג מימוש עצמי ללא עזרת גורו ?

תשובה : הגורו הכרחי כל עוד שאתה מחפש אחר מימוש עצמי. הגורו הוא העצמי. הבן כי הגורו הוא העצמי האמיתי שלך וכי העצמי שלך כפי שאתה תופס אותו כעת אינו אלא האגו שלך. היעלמות תחושת השניות, הדואליות, פרושה קיצה של הבורות. כל עוד שאתה חווה את

השניות, הגורו הכרחי. משום שאתה מזהה את עצמך עם גופך הפיזי, מזהה אתה את הגורו עם גוף מסוים. אתה אינך הגוף ואף הגורו אינו גוף. ידע זה מושג על ידי , כפי שאתה קורא לכך - מימוש עצמי.

שאלה : איך יכול פלוני לדעת אם אדם מסוים ראוי להיות גורו ?

תשובה : על ידי השלווה שאתה חש בנוכחותו ועל ידי תחושת הכבוד שיש לך כלפיו.

שאלה : מה נופל בחלקו של תלמיד רוחני ההולך אחר גורו כוזב ?

תשובה : כל אחד מקבל את המגיע לו, בהתאם למעשיו בעבר.

שאלה : האם יכול אני לזכות בחסד הגורו ?

תשובה : החסד תמיד שם.

שאלה : אך איני מרגיש אותו.

תשובה : כניעה מביאה את האדם להיכנס בחסד.

שאלה : ניכנעתי בכל ליבי. אני השופט הטוב ביותר של ליבי. אך עדיין, איני מרגיש את החסד.

תשובה : אילו היית ניכנע באמת, שאלות אלה לא היו עולות.

שאלה : ניכנעתי. בכל זאת, השאלות מתעוררות.

תשובה : החסד תמיד. השיפוט שלך נתון לשינוי. האין שיפוטך הלקוי אשם בכך שאינך מודע לחסד ?

שאלה : האם זה בסדר שלאדם יהיה יותר מאשר מורה רוחני אחד ?

תשובה : מיהו המורה ? אחרי הכל, הוא אינו אלא העצמי. כאשר הכרתו של השואף הרוחני בשלה, מתגלה העצמי כמורה חיצוני. המורה הקדום דאטאטריאה אמר שהיו לו יותר מעשרים וארבעה גורויים. מורה הוא זה שממנו לומד פלוני דבר מה כלשהו.

הגורו, כמו במיקרה של דאטאטריאה, עשוי להיות גם משהו דומם. אלוהים, הגורו והעצמי זהים. אדם בעל הכרה רוחנית חושב על אלוהים כהווה בכל ובוחר באלוהים להיות הגורו שלו. בהמשך, אלוהים מפגיש אותו עם גורו אישי והמחפש אחר האמת רואה באותו מורה כהכל בכל. לבסוף, חסד המורה גורם לאותו אדם להיכנס כי העצמי שלו הוא זה ההווה בכל, הוא ורק הוא. כך הוא מגלה כי המורה האמיתי אינו אלא העצמי.

שאלה : נאמר בשרימד-בהגוד-גיטה :

" ממש את העצמי באמצעות אינטלקט טהור, באמצעות שרות של הגורו ובאמצעות

חקירה ". איך ניתן לשלב בין אלה ?

תשובה : " אישווארו גורורטמטי " - אלוהים, הגורו והעצמי זהים. כל עוד שתחושת השניות (דואליות) קיימת אצלך אתה מחפש את הגורו מכיון שאתה חושב כי הוא שונה ממך. אף על פי כן, הוא מראה לך את הדרך לאמת עד שאתה משיג הארה.

זה המעניק את הידע העליון של העצמי לנשמה על ידי שהוא גורם לה לפנות כלפי

העצמי, הוא ורק הוא, הגורו של כל הגורויים, אשר אותו מהללים המוארים

כאלוהים, כעצמי. היצמד אל הגורו - עצמי. על ידי שהייה במחיצתו של הגורו האישי ושירות

נאמן לו ובאמצעות חסדו, מבין השואף הרוחני את הסיבה להיולדו ולסיבלו. כאשר הוא מבין כי הסיבה לסיבלו וללידותיו האינסופיות הינה התרחקותו מהעצמי שלו, הוא מסיק כי על מנת להיות מאושר עליו להישאר בעצמי.

למרות שאלה ההולכים בנחישות בדרך ההארה עשויים לעיתים לסטות מהדרך שמתווים כתבי הקודש, הוודות, אם מתוך שיכחה ואם מסיבות אחרות, הם יודעים, שבשום מיקרה אין עליהם לפעול בניגוד להנחיות הגורו. הנחיות הגורויים מקנות ביטחון כי אפילו אם האדם מבצע חטא כנגד המקום יכול הגורו לתקנו, אך אם השואף הרוחני עושה עוול לגורו אפילו אלוהים אינו יכול לתקנו.

אדם האוהב באינטנסיביות את הגורו ואשר יש לו אמונה מוחלטת בו, לא ידע צער בעולם הזה ויחיה כמו ינדרה מלך האלים.

שלוה, הדבר היחיד אותו רוצים כולנו, לא ניתנת להשגה בשום דרך על ידי אף אחד, בשום זמן שהוא או מקום כלשהו, אלא אם כן מושגת דממה מוחלטת של ההכרה באמצעות החסד של הגורו. לכן חפש תמיד את חסד הגורו תוך מיקוד של ההכרה.

שאלה : יש תלמידים של באגואן שזכו בחסדו ומימשו את העצמי ללא קושי מיוחד. גם אני חפצה בחסד זה. אני גרה מאוד רחוק מכאן ואיני יכולה לבוא בחברתו הקדושה של המהרישי זמן רב ככל שארצה ולעיתים תכופות ככל שארצה. יתכן שלא אוכל לחזור לאשראם. אני מבקשת את חסדו של באגואן. ברצוני לזכור את באגואן כאשר אהיה בבית. אני מבקשת מבאגואן כי יועיל בטובו למלא את משאלתי.

תשובה : להיכן את הולכת? - אינך הולכת לשום מקום. אפילו אם נניח שאת הגוף, האם בא גופך מלוקנאו לטירוואנאמלאי? את פשוט ישבת באוטו שנסע בין שני המקומות. אף על פי כן את אומרת כי באת משם לכאן. האמת היא שאינך הגוף. העצמי אינו נע ממקום למקום. העולם נע בתוך העצמי. את כפי שהינך. לא חלים בך שינויים. כך שאפילו לאחר מה שניראה כפרידה ממקום זה, את כאן ושם ולמעשה את נימצאת בכל מקום. הסצינות האלה רק מתחלפות. בנוגע לחסד, הוא בתוכך. אילו החסד היה חיצוני הוא היה חסר תועלת.

חסד הוא העצמי. לעולם אינך נימצאת מחוץ לתחום פעולתו. החסד תמיד כאן.

שאלה : אני מתכוונת כי כאשר דמותך מופיעה לנגד עיני הכרתי אמורה להפוך חזקה יותר וכן כי אמורה אז להופיע תגובה מצידך. אין לזנוח אותי עם מאמצי האישיים בלבד שהם, אחרי הכל כמעט לא יעילים לחלוטין.

תשובה : חסד הוא העצמי. כבר אמרתי כי אם את חושבת על באגואן את נדחפת לעשות כן על ידי העצמי. האין החסד כבר שם? האם ישנו רגע בו החסד אינו פועל בך? זכירתך את הגורו היא סימן לחסד. זוהי התגובה, זהו הכח המניע זהו העצמי וזהו החסד. אין לך כל סיבה לדאוג.

שאלה : האם אני יכול לוותר על עזרה חיצונית ולהשיג הארה באמצעות מאמצי האישי בלבד?

תשובה : עצם העובדה שאתה מחפש אחר העצמי היא התגלות החסד האלוהי. העצמי הוא הישות הפנימית והוא זורח בלב. הוא מושך אותך מבפנים. עלייך לנסות ולהשיג מבחוץ. מאמצך הוא החיפוש הרציני, התנועה הפנימית העמוקה היא החסד. זוהי הסיבה שאני אומר כי לא יתכן חיפוש אמיתי ללא חסד וכי החסד אינו נחלתו של זה שאינו מחפש את העצמי. שניהם נחוצים.

שאלה : עד איזה שלב הגורו הכרחי על מנת להשיג מימוש עצמי ?

תשובה : כל עוד שישנה בורות הגורו הכרחי. מקור הבורות הינה ההגבלה העצמית המוטעיית שהוטלה על העצמי. כאשר סוגדים לאלוהים הוא מעניק יציבות של המסירות אליו וזו מוליכה לכניעה. כאשר המחפש אחריו ניכנע, אלוהים, ברוב רחמיו מתגלה כגורו אישי. הגורו, שאינו אלא אלוהים מדריך את המחפש הרוחני ואומר לו כי אלוהים נימצא בתוכו וכי אלוהים זהה לעצמי. זה מוליך להפנמה של ההכרה ולבסוף למימוש העצמיות.

שאלה : אם החסד כה חשוב, מה תפקידו של מאמץ אישי ?

תשובה : מאמץ אישי הכרחי עד למצב המימוש העצמי. עד שמושג מצב ספונטני זה של הארה סופית מוכרח להיתבצע מאמץ בצורה זו או אחרת. ישנו מצב הנימצא מעבר למאמצינו או היעדרם. עד שמצב זה מושג המאמץ הכרחי. אפילו אם אדם טעם מהנועם העילאי הזה אפילו פעם אחת, הוא ינסה לשוב ולחוות אותו פעם אחר פעם. אף אדם אשר התנסה ולו פעם אחת בנועם השלווה אינו רוצה להיות מחוץ לו או לעסוק בפעילות אחרת שאינה קשורה להשגתו מחדש.

שאלה : האם החסד האלוהי נחוץ להשגת מימוש או שדי במאמצים האישיים הכנים של

פלוגי על מנת להשיג את המצב שממנו אין חזרה לגלגל המוות והלידה ?

תשובה : חסד אלוהי חיוני למימוש עצמי. הוא מוליך את האדם למימוש אלוהים. אך בחסד שכזה זוכה רק דבק אמיתי או יוגי אמיתי. הוא ניתן רק לאלה אשר התאמצו מאוד וללא הפסק להשיג חירות.

שאלה : האם למרחק פיזי יש השפעה כלשהי על החסד ?

תשובה : הזמן והחלל הם בתוכנו. אתה נימצא תמיד בעצמי שלך. איך יכולים הזמן והחלל להשפיע על העצמי ?

שאלה : המאזינים לרדיו הקרובים אליו שומעים אותו לפני אלה הרחוקים ממנו. אתה הודי, אנחנו אמריקאים. האם זה משנה.

תשובה : לא.

שאלה : אפילו מחשבות ניקראות על ידי אחרים.

תשובה : זה מראה שכולם אחד.

שאלה : האם באגואן אוהב אותנו ומברך אותנו בחסדו ?

תשובה : אתם שקועים במים עד הצוואר ובכל זאת זועקים אתם למים ! - זה כמו לומר שאדם השקוע במים עד צווארו צמא או כי הדג במים צמא או כי המים עצמם צמאים...

החסד קיים תמיד." ללא חסד הגורו לא ניתן להשיג אי תשוקה, לא מימוש של האמת ולא הישארות בעצמי."

אך נחוץ גם תירגול. שמירת ההכרה בעצמי מבלי לתת לה לרוץ החוצה היא כמו למנוע משור בלתי ממושמע לברוח מהרפת על ידי פיתויו בעשב טעים.

שאלה : לא מזמן קראתי שיר בשפת הטאמיל בו מקונן המשורר כי הוא אינו כמו גור קופים עקשן הניצמד לגופה של אימו מבלי ליפול וכי הוא דומה יותר לגור חתולים הנישא על ידי אימו תוך שהיא תופסת את צווארו בשיניה. לכן מתפלל המשורר לרחמי אלוהים. המיקרה שלי זהה לחלוטין. עלייך לרחם עלי באגואן. החזק בצווארי ודאג שלא אפול ואפצע.

תשובה : זה בלתי אפשרי! הכרחי כי תתאמץ וכי הגורו יעזור לך.

שאלה : כמה זמן לוקח לזכות בחסדו של הגורו ?

תשובה : מדוע אתה רוצה לדעת ?

שאלה : על מנת לקבל תקווה.

תשובה : אפילו תשוקה שכזו היא מיכשול. העצמי נימצא שם תמיד, אין דבר שאינו מכיל אותו. היה העצמי והתשוקות והספקות יעלמו.

החסד הוא ההתחלה, האמצע והסוף. החסד הוא העצמי. משום ההיזדהות המוטעיית עם הגוף, הגורו ניתפס כגוף. אך מנקודת ראותו של הגורו, הגורו אינו אלא העצמי. העצמי הוא אחד ויחיד והגורו שלפנייך אומר לך כי רק העצמי קיים באמת. אם כן, האין העצמי הגורו שלך ? מהיכן אם לא מהעצמי יבוא החסד ? מקור החסד בעצמי ורק בו. התגלות העצמי היא התגלות החסד ולהיפך. כל הספקות שאתה מציג עולים בגלל נקודת הראות השגויה והציפיה הנובעת ממנה לדברים שהם חיצוניים לך. שום דבר אינו חיצוני ביחס לעצמי.

שאלה : מדוע באגואן אינו מטיף את האמת לעולם כולו ?

תשובה : איך אתה יודע שאיני עושה זאת ? האם הטפה פרושה עלייה לבמה ציבורית ונשיאת נאום לאנשים שמסביב ? הטפה היא פשוט העברה של ידע. ניתן לעשותה באופן יעיל רק באמצעות דממה.

מה אתה חושב על אדם שהקשיב לדרשה במשך שעה ולאחר מכן הולך לביתו מבלי שחל שינוי בחייו ? השווה אותו לאדם אחר, היושב בחברת אדם מואר והולך לביתו לאחר זמן מה כשהשקפתו על החיים שונה לחלוטין. מה עדיף, להטיף בקול רם מבלי להשפיע כלל או לשבת בשקט ולהקרין החוצה את כח השקט הפנימי ?

שוב, איך מופיע הדיבור ? תחילה קיים הידע. מתוך כך עולה האגו, אשר גורם להופעת המחשבה וזו גורמת להופעת המילה המדוברת. כך שהמילה היא הנין של המקור. אם המילה יכולה ליצור אפקט כלשהו, קבע בעצמך עד כמה גדול יותר מוכרח להיות האפקט הנוצר באמצעות הטפה בשתיקה.

שאלה : איך זה שהשתיקה כה רבת עוצמה ?

תשובה : אדם שמימש את העצמי מקרין החוצה גלים של השפעה רוחנית המושכים אליו אנשים רבים. בכל זאת, יתכן שהוא יושב במערה ומתבודד תוך שתיקה מוחלטת. אנו עשויים להאזין להרצאות שלמות על האמת ולקבל רק מושג קלוש שלה, אולם, אם נבוא במגע עם אחד שמימש את העצמי, אפילו אם אינו מדבר כלל, נקבל מושג טוב בהרבה של האמת. המואר אינו צריך כלל לחיות בין אנשים על מנת להשפיע. אם נחוץ הדבר, הוא עשוי להשתמש באחרים ככלים להפצת האמת .

הגורו הוא מעניק השלווה הפנימית הנחוצה להתגלות העצמי הזורח כאמת טהורה. כאשר עיני הגורו פוגשות בעיני התלמיד, המילים המדוברות הופכות מיותרות.

שאלה : האם באגואן נותן דיקשה (חניכה) ?

תשובה : מאונה (שתיקה) היא החניכה הטובה ביותר ורבת העוצמה ביותר. דקשנמורטי תירגל אותה. חניכה באמצעות מגע, מבט וכו' נחותות יותר. חניכה על ידי שתיקה משנה את ליבות הכל.

דקשנמורטי שמר על שתיקה כאשר התלמידים באו אליו. זוהי צורת החניכה הגבוהה ביותר. היא כוללת בתוכה את שאר הצורות. בחניכות האחרות מוכרחה להיות מערכת יחסים של אוביקט - סוביקט. תחילה יש על הסוביקט להופיע ואחר כך מופיע האוביקט. אלא אם כן שני אלה שם, איך יכול אחד לברך במבטו את האחר או לגעת באחר ? חניכה שבשתיקה היא המושלמת ביותר וכוללת מבט, מגע ולימוד. היא מטרת את הכרתו של התלמיד בכל המובנים ולבסוף גורמת לו להיתבסס באמת המוחלטת.

שאלה : סוואמי ויוקנדה אומר כי הגורו יכול להעביר רוחניות לתלמיד.

תשובה : האם ישנו חומר שניתן להעביר ? העברה פרושה סילוק התחושה האשליתית כי פלוני הוא תלמיד. המורה עושה זאת. זה לא נכון לומר כי האדם היה דבר מה מסוים לפני החניכה ודבר מה אחר לאחריה.

שאלה : האין חסד מתנת הגורו ?

תשובה : אלוהים, חסד והגורו הם זהים, ניצחיים ופנימיים. האין העצמי כבר עכשיו בפנים ? האם על הגורו להעניק אותו על ידי מבט ? אם הגורו חושב שהוא יכול להעניק את העצמי על ידי מבט הרי שאינו ראוי להיקרא גורו.

ספרי הקודש אומרים כי ישנם סוגים רבים של חניכה : באמצעות היד, על ידי מגע, באמצעות מבט וכו'. כתוב בהם כי הגורו עושה טקסים עם אש, מים, ג'פה או מנטרות וקוראים להצגות פנטסטיות שכאלה " דיקשות " (חניכות), כאילו שהתלמיד הופך כביכול בשל רק לאחר תהליכים אלה שאותם מנהל הגורו.

אם חוקרים אחר טיבעו של האינדוידואל מתברר כי אין כלל קיום אינדוידואלי. כזה הוא הגורו. כזה היה דקשנמורטי. מה הוא עשה ? הוא שמר על שתיקה כאשר התלמידים באו להיות בחברתו. הוא שמר על שתיקה - והכח המטהר שהקרין גרם לחיסול הספקות של

תלמידיו וסייע להם לאבד את תחושת הקיום האינדוידואלית שלהם כלומר להגשים את העצמי. זוהי ניאנה אמיתית ולא גיבוב המילים המקושר אליה בדרך כלל. שתיקה היא צורת העבודה היעילה ביותר. יהיו כתבי הקודש מקיפים ונחרצים ככל שיהיו הם ניכשלים בהשגת המטרה. הגורו שקט ושלווה חודרת את כל מה שסביבו. שתיקתו מקפת יותר ונחרצת יותר מכל כתבי הקודש יחדיו. שאלות אלה מתעוררות בגלל ההרגשה כי למרות שהיית פה זמן רב, שמעת כה הרבה, התאמצת כל כך ואף על פי כן לא השגת דבר. העבודה הנעשיית בפנים היא ניסתרת. לאמיתו של דבר הגורו תמיד בתוך.

שאלה : האם יכולה הדממה של הגורו להביא למצבים מתקדמים של מודעות רוחנית בתלמיד ?

תשובה : ישנו סיפור עתיק הממחיש את כוחה של דממת הגורו : טאטואראיה הלחין "בהרני" - סוג של שירה בשפת הטאמיל, לכבוד הגורו שלו, סוורופנדה וכינס אסיפה של חכמים מלומדים על מנת שישמעו את יצירתו ויעריכוה. החכמים התנגדו באומרם כי "בהרני" מלחינים רק עבור גיבורים המסוגלים להרוג אלף פילים בשדה הקרב וכי אין זה מקובל להלחין שירה שכזו עבור נזיר. למשמע דברים אלה אמר טאטואראיה : "הבה נלך לגורו שלי ונישב ענין זה אצלו". הם הלכו אל הגורו ולאחר שישבו במקומותיהם הסביר טאטואראיה לגורו שלו את מטרת ביקורם. הגורו לא אמר דבר וכל השאר שתקו אף הם. כך עבר כל היום, רד הלילה וכך עברו עוד מספר ימים ולילות ולמרות זאת המשיכו לשבת בשתיקה תוך ששום מחשבה אינה מתעוררת אצל אף אחד מהם ותוך שאף אחד אינו חושב או שואל מדוע בכלל הגיעו לשם. לאחר מספר ימים עורר הגורו מספר מחשבות בהכרתו והפעילות המחשבתית של האנשים שבה אליהם מיד. אז, הם הכריזו פה אחד :

" הריגה של אלף פילים אינה ולא כלום לעומת יכולתו של גורו זה להרוג את פילי- האגו של כולנו בו זמנית. כך שאין ספק כי ראוי הוא שתולחן 'בהרני' לכבודו !".

שאלה : איך פועל כח הדממה הזו ?

תשובה : שפה היא רק אמצעי תיקשורת בין מחשבותיו של אדם אחד למחשבותיו של אדם אחר. משתמשים בה רק לאחר שהמחשבות כבר התעוררו. מחשבות אחרות עולות רק לאחר עליית המחשבה "אני" כך שמחשבה זו הינה שורשה של כל המחשבות. כאשר פלוני הופך נטול מחשבות הוא מבין את רעהו באמצעות השפה האוניברסלית של הדממה. הדממה מדברת ללא הפסק. היא זרימה ניצחית של שפה, שפה הניקטעת על ידי הדיבור. מילים אלה שאותן אומר אני עתה מפריעות לשפה זו. למשל, חשוב על חשמל הזורם בחוט. כאשר נוצרת התנגדות לזרימתו הוא הופך להיות אור המנורה או סיבוב המאוורר. בחוט הוא נישאר כאנרגיה חשמלית. באופן דומה, דממה היא הזרימה הניצחית של שפה המופרעת על ידי הדיבור.

מה שאדם אינו יכול לדעת לאחר שנים רבות של שיחות, ניתן לידיעה באופן מיידי על ידי השתיקה או בנוכחותה. דקשנמורטי וארבעת תלמידיו הם דוגמא טובה לכך. זוהי השפה הגבוהה ביותר כמו גם היעילה ביותר.

שאלה : באגואן אומר " ההשפעה של הניאני מתגנבת אל התלמיד בחשאי " וכן אומר כי "קשר עם המוארים הוא אמצעי יעיל לממש את ההווה האמיתית של פלוני".

תשובה : כן. היכן הסתירה ? האם מנקודת ראותך ניאנים, צדיקים, קדושים, מהטמות שונים האחד מהשני ?

שאלה : לא.

תשובה : טוב להיות בקשר עימם. הם עושים את עבודתם הרוחנית באמצעות הדממה. כאשר הם מדברים כוחם מופחת. מכל דרכי ההוראה השתיקה היא רבת העוצמה ביותר. הדיבור תמיד חלש יותר מהשתיקה ועל כן קשר מנטלי הוא הטוב ביותר.

שאלה : האם הכרת הגורו פועלת על הכרתו של התלמיד או שמתרחש משהו אחר ?

תשובה : הצורה הגבוהה ביותר של חסד היא השתיקה. זוהי האופדשה (לימוד) הגבוהה ביותר.

שאלה : ויוקנדה אמר גם ששתיקה היא התפילה החזקה ביותר.

תשובה : זה נכון עבור שתיקת התלמיד. שתיקת המורה היא האופדשה החזקה ביותר. היא גם חסד בצורתו הגבוהה ביותר. כל החניכות האחרות נובעות מהשתיקה ולכן הן חניכות מדרגה שנייה. מאונה היא הצורה הראשונית. אם הגורו שקט, הכרת התלמיד תיטהר מאליה.

שאלה : שתיקתו של באגואן הינה כשלעצמה כח חזק. היא מביאה לשלווה בהכרותינו.

תשובה : השתיקה היא דיבור שאינו פוסק לעולם. דיבור מילולי מפריע לדיבור

השתיקה. בשתיקה, נימצא פלוני בקשר אינטימי עם הסביבה. השתיקה של דקשנמורטי הסירה את הספקות של ארבעת הצדיקים. " מאונה ויאקיה פרקטיטה טטואם " פרושה " הדממה מספרת על האמת ". נאמר כי דממה היא הנחיה. דממה הינה רבת עוצמה.

עבור דיבור מילולי דרושים איברי דיבור והם מהווים תנאי לקיומו.

אך דיבור הדממה נימצא אפילו מעבר למחשבה. הוא דיבור טראנס - צדנטלי או מילים שאינן נאמרות.

שאלה : האם כולנו יכולים להפיק תועלת משתיקה זו ?

תשובה : שתיקה היא האופדשה האמיתית. היא אופדשה מושלמת. היא מתאימה רק עבור מחפשי אמת מתקדמים. אחרים אינם מסוגלים לשאוב השראה מלאה ממנה. לכן, דרושות להם מילים על מנת שהאמת תוסבר. אך האמת היא מעבר למילים. היא מעבר להסבר. כל מה שניתן לעשות הוא לרמוז עליה.

שאלה : נאמר כי מבט אחד של המואר די בו וכי סגידה לאלוהות עם צורה קונקרטי, עליות רגל וכדומה אינם כה יעילים. הייתי כאן שלושה חודשים אך איני יודע אם הפקתי תועלת ממבטו של המהרישי.

תשובה : למבט יש אפקט מטהר. לא ניתן לדמיין טיהור. בדיוק כפי שלחתיכת עץ נחוץ זמן רב עד שהיא נידלקת, לחתיכת פחם פחות זמן ולאבק שריפה שבריר שנייה, כך גם עם דרגותיהם הרוחניות השונות של האנשים הבאים במגע עם המואר. אש החכמה מעכלת את כל סוגי חוסר המנוחה. חכמה מושגת על ידי התחברות עם המואר (סאט-סנגה) או עם האטמוספירה המנטלית שלו.

שאלה : האם שתיקתו של הגורו יכולה להביא לתליד מימוש אפילו אם אינו עושה כל מאמץ ?

תשובה : בקירבתו של מורה גדול הואסאנות (הנטייות המנטליות וההרגלים של ההכרה) פוסקות להיות פעילות, ההכרה הופכת שקטה והתוצאה היא סמהדי (אחדות עם ההויה). כך משיג התלמיד ידע רוחני חויתי אמיתי בנוכחות המורה. על מנת להמשיך ולהישאר במצב זה נחוץ לבצע מאמץ. לבסוף מבין התלמיד כי זהו טיבעו האמיתי וזוכה לחירות אפילו בעודו בגוף הפיזי.

שאלה : אם נחוץ להתבונן פנימה, האם יש הכרח להיות בקירבה פיזית למורה ?

תשובה : הכרחי להיות בקירבה פיזית למורה עד שכל הספקות יעלמו.

שאלה : איני מסוגל להתרכז בכוחות עצמי. אני מחפש כח שיעזור לי.

תשובה : כן, זה ניקרא חסד. איננו מסוגלים לעשות זאת בכוחות עצמנו כי ההכרות שלנו חלשות. החסד הכרחי. שרות של המואר מביא חסד. אף על פי כן, אין שום דבר חדש שיש להשיגו. בדיוק כפי שאדם חלש נישלט על ידי אדם חזק, כך הכרתו החלשה של אדם נישלטת בקלות בנוכחותו של המואר שהכרתו חזקה. זה שקיים ואינו אשליה הוא החסד ואין אחר בילתו. אין דבר ההווה מלבדו.

שאלה : האם נחוץ לשרת את הגורו פיזית ?

תשובה : הסטטות אומרות כי על פלוני לשרת את הגורו שתיים עשרה שנה על מנת להשיג מימוש. מה עושה הגורו ? האם הוא מוסר את המימוש לתלמיד ? האין העצמי תמיד ממומש ? מה אם כן פרושה של האמונה הרווחת ? האדם הוא תמיד העצמי ובכל זאת אינו יודע זאת. במקום זאת הוא מבלבל את העצמי עם הלא - עצמי, עם הגוף וכו'. מקור הבילבול הוא בבורות. אם תחוסל הבורות, הבילבול יפסק והידע האמיתי יתגלה. על ידי הישארות בקשר עם צדיקים שהשיגו הגשמה עצמית האדם מאבד בהדרגה את בורותו עד שהיא נעלמת לחלוטין. כך מתגלה העצמי הניצחי.

שאלה : אתה אומר שמה שנחוץ מהשואפים לאמת הינה חבירה עם המוארים ושרות שלהם.

תשובה : כן, פרושו הוא התחברות עם הסאט או הקיום המוחלט הניסתר, אך מכיון שמעטים מאוד מסוגלים לעשות זאת, עליהם לאמץ את ההתחברות השניה במעלה עם הסאט הניגלה כלומר עם הגורו. יש לחבור עם המוארים משום שהמחשבות הינן כה עקשניות. המואר כבר כבש את ההכרה והוא שליו. השהייה במחיצתו מסייעת להשיג מצב זה שלולוה, שאם לא כן, לא היתה משמעות לחיפוש אחר קירבתו. הגורו מספק את הכח הדרוש להשגת שלווה של

ההכרה, כח שאינו נראה על ידי אחרים. שרות הוא בראש ובראשונה להישאר בעצמי, אך הוא כולל גם לדאוג לנוחיות גופו של הגורו ולדאוג למשכנו. הכרחי קשר רוחני עם הגורו. אם התלמיד מגלה שהגורו פנימי, אז אין זה משנה לאן הוא הולך. בין אם הוא נימצא במקום זה או אחר אין זה משנה.

שאלה : המיקצוע שלי דורש ממני להישאר בסמוך למקום עבודתי. איני יכול להרשות לעצמי לשהות במחיצת אנשים קדושים. האם יכול אני להשיג מימוש אפילו בהיעדר סאט - סנגה ?

תשובה : סאט הוא " אהם פרטיאיה סאראם " כלומר העצמי של העצמיים. האיש הקדוש הוא העצמי של העצמיים הזה. הוא השוכן הפנימי בכל הישיות. האם מישהו יכול להיות ללא העצמי ? - לא. כך שאף אחד אינו מרוחק מהסאט - סנגה.

שאלה : האם קירבה לגורו עוזרת ?

תשובה : האם אתה מתכוון לקירבה פיזית ? איזו תועלת יש בה ? ההכרה לבדה חשובה. על ההכרה להיות מחוברת לגורו. סאט - סנגה תיגרום להכרה לשקוע לתוך הלב. התחברות שכזו היא גם מנטלית וגם פיזית. ההווה הניראית של הגורו דוחפת את ההכרה פנימה. הגורו נימצא גם בליבו של המחפש וכך הוא מושך פנימה את הכרתו של המחפש.

שאלה : כל מה שאני רוצה לדעת הוא, אם סאט - סאנגה הכרחית והאם שהייתי פה תעזור לי או לא ?

תשובה : תחילה עלייך להחליט מהי סאט - סאנגה. פרושה התחברות עם הסאט או האמת המוחלטת. זה שמימש את הסאט, הוא גם הסאט עצמו. התחברות שכזו עם הסאט או עם אותו אחד שמימש את הסאט הכרחית לחלוטין עבור כל אחד. שנקרה אומר, כי בכל שלושת העולמות אין סירה טובה יותר מהסאט - סאנגה לחצות בה את ים המוות והלידה האינסופי. סאט - סאנגה פרושה "סנגה", התחברות, עם הסאט. הסאט הוא העצמי ולא אחר. מכיוון שעתה לא מובן כי העצמי הוא הסאט, יש לחפש אחר חברתו של מואר היודע את הסאט. זוהי סאט - סאנגה. התוצאה היא הפנמה של ההכרה.

התוצאה של הפנמת ההכרה היא התגלותו של הסאט.

במאמר מוסגר יש לציין כי שיכנועו של שרי ראמאנה בכך שעירנות למחשבה "אני" היא דרישה מוקדמת למימוש עצמי, הולך אותו למסקנה שכל התירגולים הרוחניים שלא כללו אותה היו בלתי ישירים ולא יעילים. דרך זו של תשומת לב ל " אני ", היא הדרך הישירה. כל שאר הדרכים אינן ישירות. ואפילו אם הן אכן מוליכות אל העצמי זה רק משום שהן מוליכות לבסוף לחקירה עצמית אשר מובילה אותם למטרה. כך שבסופו של דבר על השואף לאמת לאמץ את החקירה העצמית. מדוע, אם כן לא לעשות זאת כבר מעכשיו? מדוע לבזבז זמן?

הוזה אומר, טכניקות אחרות עשויות להביא את פלוני למצב פנימי של דממה שבה העירנות לעצמי או תשומת הלב לעצמי מתרחשת שלא במתכוון, אך זוהי דרך עקיפה מאוד להגיע אל העצמי. שרי ראמאנה אמר כי טכניקות אחרות יכולות רק להביא את המחפש הרוחני רק למקום שבו מתחילה החקירה העצמית ועל כן הוא לעולם לא תמך בהן, אלא אם כן ראה, כי אותו שואף רוחני ספציפי אינו מסוגל או אינו רוצה לאמץ את החקירה העצמית. ענין זה מומחש בשיחה ב "שרי ראמאנה גיטה" שבו שרי ראמאנה מסביר בפרוטרוט מדוע חקירה עצמית היא הדרך היחידה להשגת מימוש עצמי. לאחר שהשואל האזין להסברו של שרי ראמאנה, הוא עדיין סרב לקבל כי החקירה העצמית היא הדרך היחידה למימוש עצמי ועל כן שאל אם ישנן דרכים אחרות להשגת מימוש זה. לשאלתו זו השיב שרי ראמאנה : לזה שמודט על אוביקט ולזה שמתרגל חקירה עצמית אותה מטרה. האחד משיג שלוה באמצעות מדיטציה והאחר באמצעות ידע. האחד מתאמץ להשיג דבר מה והאחר מחפש את זה שמתאמץ להשיג. הראשון ניזקק לזמן ארוך יותר, אך לבסוף משיג את העצמי. לפי השקפתו של שרי ראמאנה כל שיטה להגשמה עצמית עדיפה על אי עשייה גמורה מכיוון שתמיד קיימת האפשרות כי שיטה זו תוליך לחקירה עצמית.

שאלה : מה ההבדל בין מדיטציה (דיאנה) לבין חקירה עצמית (ויצ'רה)?
תשובה : שתיהן מובילות לאותה מטרה. אלה שאינם מסוגלים לעשות חקירה צריכים להתאמן במדיטציה. במדיטציה המחפש שוכח את עצמו, מודט "אני ברהמן" או "אני שיוה" ועל ידי כך ניצמד לברהמן או לשיוה. זה מוביל לבסוף לעירנות לברהמן או לשיוה כלומר לאלוהים כהויה. המחפש ממש זאת כהויה טהורה, כלומר כעצמי. זה שמתרגל חקירה מתחיל בהיצמדות לעצמו ועל ידי כך שהוא חוקר את עצמו "מי אני?" העצמי ניגלה לפניו. דמיון מנטלי כי פלוני הוא המציאות העילאית הזוהרת כקיום- מודעות- נועם היא מדיטציה. מיקוד ההכרה בעצמי כך שהזרע הלא - אמיתי של האשליה יחוסל הוא חקירה עצמית.

זה המודט על העצמי בכל "בהווה" (דמות מנטלית, למשל שיוה) שלא תהיה, זוכה לחזיון שלו אך רק בדמותו זו. השלום, אשר נישארים בדממה ללא "בהווה" מסוג זה, משיגים את המצב האצילי והמוחלט של הקייוליה, המצב נטול הצורה של העצמי.

שאלה : מדיטציה ישירה יותר מחקירה משום שהראשונה ניצמדת לאמת בעוד שהשנייה מסננת את האמת מהלא אמת.

תשובה : עבור המתחיל, מדיטציה על צורה קלה ונעימה יותר. תירגול שלה מוליך לחקירה עצמית המורכב מסינון האמת מהכוזב.

מה התועלת להיצמד לאמת כאשר מלא בגורמים עוינים ?

חקירה עצמית מוליכה ישירות למימוש על ידי הסרה של המיכשולים הגורמים לך לחשוב כי העצמי אינו כבר עתה ממומש.

המדיטציה משתנה בהתאם לדרגת ההתקדמות של המחפש. אם פלוני כשיר לחקירה, הוא יצמד לחושב והחושב ישקע אוטומטית לתוך מקורו - המודעות הטהורה.

אם פלוני אינו יכול להיצמד לחושב באופן ישיר עליו למדוט על אלוהים ובמשך הזמן יטהר ואז יוכל להיצמד לחושב ולשקוע לתוך ההויה המוחלטת.

מדיטציה אפשרית רק אם האגו מקוים. ישנו האגו והאוביקט שעליו מודטים. השיטה היא לכן לא ישירה משום שהעצמי הוא אחד ויחיד. כאשר מחפשים את האגו, כלומר את מקורו, האגו נעלם. מה שנישאר הוא העצמי. זוהי השיטה הישירה.

שאלה : אין דרך מדיטטיבית שניתן ללכת בה פנימה ?

תשובה : איפה אנחנו עתה אם לא בפנים ? עצם היותנו הוא זה.

שאלה : כך הוא, אולם אנו בורים ביחס לכך.

תשובה : בורים ביחס למה ושל מי הבורות ? אם בורים אתם ביחס לעצמי, האם ישנם שני עצמיים ?

שאלה : אין שני עצמיים. לא ניתן להכחיש את הרגשת ההגבלה.

תשובה : ההגבלה היא רק בהכרה. האם הרגשת בה בשנתך ? את קיים בשינה, אולם בשנתך אין אתה מכחיש את קיומך. אותו העצמי הווה כאן ועכשיו, במצב העירות. אתה אומר עתה כי ישנן הגבלות. מה שקרה עתה הוא שישנם הבדלים אלה בין שני המצבים. ההבדלים הם הודות להכרה. לא היתה הכרה בזמן השינה, בעוד שעכשיו היא פעילה. העצמי קיים גם כאשר ההכרה אינה.

שאלה : למרות שהדבר מובן, אין הוא ממומש.

תשובה : הוא ימומש בקרוב על ידי חיפוש.

שאלה : מדיטציה נעשיית באמצעות ההכרה. איך היא יכולה לחסל את ההכרה כך שהעצמי יתגלה ?

תשובה : מדיטציה היא היצמדות למחשבה אחת. מחשבה בודדת זו מרחיקה מחשבות אחרות. הסחה של ההכרה היא סימן לחולשתה. על ידי מדיטציה מתמדת היא רוכשת כח, הווה אומר, החולשה של המחשבות החולפות מפנה את מקומה לרקע מתמשך, החופשי ממחשבות. מרחב זה, נטול המחשבות הוא העצמי. ההכרה הטהורה לחלוטין היא העצמי.

שאלה : מהי דיאנה (מדיטציה) ?

תשובה : היא להישאר כעצמי, מבלי לסטות בכל דרך שהיא מטבעו האמיתי של פלוני ומבלי להרגיש כי פלוני מודט.

שאלה : מהו ההבדל בין דיאנה לבין סמהדי ?

תשובה : דיאנה מושגת באמצעות מאמץ מנטלי מכוון. בסמהדי אין כל מאמץ.

שאלה : מהם הגורמים שאותם יש לקחת בחשבון כאשר מודטים ?

תשובה : חשוב עבור המתרגל המתבסס בעצמי שלו, לשים לב כי אינו סוטה כהוא - זה מהיטמעותו בעצמי. על ידי סטייה מטבעו האמיתי הוא עשוי לראות חזיונות של אורות בוהקים או לשמוע קולות בלתי רגילים או להחשיב כאמיתיים חזיונות של אלים המופיעים בתוכו או מחוצה לו. אין עליו להיות מולך שולל על ידי חזיונות אלה ולשכוח את העצמי שלו.

שאלה : איך יש לתרגל מדיטציה ?

תשובה : מדיטציה, אם לומר את האמת, היא "אטמנישטה" (להיות ממוקד בעצמי). אך כאשר מחשבות חוצות את ההכרה ונעשה מאמץ לחסלן, מכנים מאמץ זה "מדיטציה". "אטמנישטה" היא הטבע האמיתי שלך. הישאר כפי שאתה. זו המטרה.

שאלה : אך מחשבות עולות. האם מאמצינו מכוונים לחיסול המחשבות בלבד ?

תשובה : כן. מכיוון שהמדיטציה היא מיקוד במחשבה אחת, המחשבות האחרות מורחקות. האפקט של המדיטציה הוא רק נגטיבי והוא נגטיבי יותר ככל שהמחשבות מורחקות יותר.

שאלה : נאמר : "אטמה סאמסטם מאנה קרוטה" (מיקוד ההכרה בעצמי). אך העצמי אינו ניתן לדמיון.

תשובה : מדוע אתה בכלל רוצה למדוט ? מדוע אין אתה נישאר כפי שאתה מבלי למדוט ? מהי ההכרה ? כאשר כל המחשבות מחוסלות ההכרה הופכת להיות "אטמה סאמסטטה" כלומר ממוקדת בעצמי.

שאלה : אני מסוגל למדוט על צורה ספציפית וכך מסולקות מחשבות אחרות. אך העצמי הוא נטול צורה.

תשובה : מדיטציה על צורות או אוביקטים קונקרטיים מוגדרת כ"דיאנה", בעוד שחקירה לתוך העצמי היא "ויצ'רה" או "נידידיאסנה" (מודעות בלתי מופרעת להווייה).

שאלה : ישנה הנאה מרובה יותר בתירגול דיאנה מאשר הנאה המופקת מעינוגים חושניים. בכל זאת, ההכרה רודפת אחר העינוגים החושניים ואינה מחפשת לעשות מדיטציה. מדוע זה כך ?

תשובה : הנאה וכאב הם רק אספקטים של ההכרה. הטבע הבסיסי שלנו הוא אושר. אך אנו שכחנו את העצמי ואנו מדמיינים כי הגוף או ההכרה הם העצמי.

היזדהות מטעית זו היא המקור לאומללות שלנו. מה ניתן לעשות ? נטייה מנטלית זו היא מאוד עתיקה והיא קיימת מזה אינספור גילגולי חיים. לכן היא צברה כח במשך זמן רב. על מנת שהטבע הבסיסי שלנו יוכל לגלות את עצמו עליה להיסתלק.

שאלה : איך יש לתרגל דיאנה, עם עיניים עצומות או פקוחות ?

תשובה : ניתן לתרגל בשני האופנים. הנקודה היא שיש להפנים את ההכרה ולהעסיקה בחיפוש האמת. לפעמים קורה, כאשר העיניים עצומות שהמחשבות פורצות קדימה בעוצמה רבה. גם כאשר העיניים פקוחות עלול להיות קושי בהפנמת ההכרה. דרוש חוזק של ההכרה על מנת להפנימה במצב זה. ההכרה מיזדהמת כאשר היא חוברת לאוביקטים גשמיים, שאם לא כן היא טהורה. הדבר החשוב ביותר בדיאנה הוא להעסיק את ההכרה בחיפוש, מבלי להכניס לתוכה רשמים חיצוניים ומבלי לחשוב על דברים אחרים.

שאלה : באגואן, כאשר אני מודט, יש לי תחושה חזקה של חום באיזור המצח ואם אני ממשיך למדוט אני חש כי כאילו כל גופי בוער. מהו הפיתרון לכך ?

תשובה : אם הריכוז נעשה באמצעות המח מופיעות תחושות של חום ואפילו כאבי ראש. יש להתרכז בלב שהוא קריר ומרענן. הירגע והמדיטציה שלך תהיה קלה. שמור על הכרה יציבה על ידי שתהדוף בעדינות את כל המחשבות המפריעות, ללא כל מתח מצידך. בקרוב אתה תינחל הצלחה.

שאלה : איך אני יכול למנוע מעצמי מלהרדם בזמן עשיית מדיטציה ?

תשובה : אם תנסה למנוע את השינה הרי שפרושו של דבר שאתה חושב תוך כדי המדיטציה ומזה עלייך להימנע. במיקרה שתיגלוש לתוך השינה תוך כדי שאתה מודט, המדיטציה תמשיך גם במהלך השינה וגם לאחריה. יש להיפטר מהשינה משום שיש להשיג את המצב הסופי והטבעי באופן מודע ב"ג'אגרט", מצב העירות, ללא מחשבות מפריעות. עירות ושינה הם תמונות גרידא על מסך המצב הטבעי החופשי ממחשבות. הנח להם לעבור מבלי להתייחס אליהם.

שאלה : על מה יש למדוט ?

תשובה : על כל דבר שאתה מעדיף.

שאלה : נאמר כי דמויותיהם של שיוה וישנו וגיאטרי יעילות באותה מידה. על מי יש למדוט ?

תשובה : על זו שאתה הכי אוהב. כולן יעילות באותה מידה אולם עלייך לדבוק רק באחת מהן.

שאלה : איך עלי למדוט ?

תשובה : היתרכז בדמות האהובה עלייך ביותר. אם מחשבה אחת מעסיקה את ההכרה, כל שאר המחשבות נידחות ולבסוף מחוסלות. כל עוד שיש מגוון של מחשבות, יש גם מחשבות רעות. כאשר שולט בהכרה אוביקט המייצג אהבה, ישנן בהכרה רק מחשבות טובות. לכן, היצמד למחשבה אחת בלבד. דיאנה היא התירגול העיקרי.

דיאנה פרושה מאבק. ברגע שאתה מתחיל למדוט, מחשבות אחרות צצות, צוברות כח ומנסות להטביע את המחשבה הבודדת שאליה מנסה אתה להיצמד. על המחשבה הבודדת להתחזק

בהדרגה תוך כדי התירגול. לאחר שהתחזקה, המחשבות האחרות מסתלקות. זהו הקרב המלכותי, המתרחש תמיד במדיטציה.

האדם רוצה להשתחרר מהסבל. לשם כך דרושה שלוה של ההכרה, שפרושה היעדר הפרעות שמקורן בכל מיני סוגים של מחשבות. שלוה של ההכרה מושגת באמצעות דיאנה.

שאלה : מכיון ששרי באגאואן אומר שהעצמי עשוי לתפקד בכל אחת מהצ'קרות בעוד שמושבו בלב, האין זה אפשרי שבאמצעות תירגול של ריכוז אינטנסיבי או דיאנה בין גבות העיניים יהפוך מרכז זה להיות מושבו של העצמי ?

תשובה : כל התיחסות למיקומו של העצמי הינה תאורטית בלבד. אם אתה ממקד את תשומת ליבך במקום מסוים בגוף, אתה מחשיב את עצמך כסוביקט כלומר הצופה והמקום בו אתה ממקד את תשומת ליבך הוא האוביקט כלומר הניצפה. זהו רק דמיון. כאשר, בניגוד לכך, כאשר אתה מתבונן בעצמי עצמו, אתה מתמזג לבסוף לתוך העצמי והופך אחד עימו. זהו הלב.

שאלה : האם תירגול של ריכוז בין גבות העיניים מומלץ ?

תשובה : התוצאה הסופית של כל סוג של דיאנה היא שהאוביקט שעליו ממקד המחפש את הכרתו מפסיק להתקיים כניפרד מהסוביקט. כך, האוביקט והסוביקט הופכים לעצמי האחד וזהו הלב.

שאלה : מדוע אין שרי באגאואן מנחה אותנו לתרגל ריכוז על מרכז מסוים או צ'קרה מסוימת ?

תשובה : היוגה סטירה אומרת שהסהררה צ'קרה או המח הוא מושב העצמי. הפורושה סוקטה אומרת כי מושב העצמי בלבד. על מנת להסיר ספק מלב השואפים לאמת אני אומר להם לקחת את חוט הרמז של ה "אניות" או "אני קיים" ולעקוב אחריו עד למקורו. משום, שבלתי אפשרי שלאדם יהיה ספק בקשר לתחושת ה "אני" שלו ומשום, שיהיו האמצעים שאותם מסגלים אשר יהיו, המטרה הסופית היא מימוש המקור של ה "אניות" שהוא הנתון הבסיסי של התנסותך. לכן, אם תתרגל חקירה עצמית, תגיע אל הלב שהוא העצמי.

שאלה : אני מתרגל האתה - יוגה וגם מודט עם המנטרה "אני ברהמן". לאחר מספר רגעים במדיטציה זו, משתררת ריקנות, המח מתחמם ולאחר מכן מופיע פחד ממוות, מה עלי לעשות.

תשובה : "אני ברהמן" הוא רק מחשבה. מי אומר זאת ? ברהמן בעצמו אינו אומר זאת. איזה צורך יש לו לומר זאת ? אף ה "אני" האמיתי אינו אומר זאת. משום שה "אני" הווה תמיד כברהמן. לומר זאת, זו מחשבה בלבד. של מי מחשבה זו ? מקור כל המחשבות ב "אני" הלא אמיתי, כלומר במחשבה "אני". הישאר חופשי ממחשבות. כל עוד שישן מחשבות יהיה פחד.

שאלה : כשאני ממשיך לחשוב על כך ישנה שיכחה, המח מתחמם ואני פוחד.

תשובה : כן, ההכרה ממוקדת במח ולכן תחושת ההתחממות. זה בגלל מחשבת ה "אני". פחד מהמוות עולה בו זמנית עם עליית מחשבת ה "אני". במה שנוגע לשיכחה, כל עוד ישנה שם

מחשבה תהיה גם שיכחה. תחילה ישנה המחשבה "אני ברהמן" ואז משתררת שיכחה. שיכחה ומחשבה קיימות עבור מחשבת ה"אני" בלבד. היצמד למחשבה זו והיא תעלם כמו רוח רפאים. מה שישאר לאחר שתעלם הוא ה"אני" האמיתי שהוא העצמי.

"אני ברהמן" הוא עזר לריכוז משום שהוא מרחיק מחשבות אחרות. כאשר רק מחשבה זו נימצאת בהכרה, חקור של מי היא. יתברר שהיא מה"אני". מהיכן עולה המחשבה "אני"? - חקור זאת ואז תעלם המחשבה "אני" ותיתרחש הארה ספונטנית של העצמי.

שום מאמץ מעבר לכך אינו נחוץ. כאשר רק האני האמיתי, העצמי, קיים הוא לא יאמר "אני ברהמן". האם האדם חוזר ואומר "אני אדם"? אלא אם כן מועלה ספק בכך מדוע שאדם יכריז על עצמו שהוא אדם? האם מישהו טעה וזיהה אותו כבעל חיים כך שעליו לטעון כי הוא אדם? באופן דומה, משום שרק לברהמן או ל"אני" הטהור יש קיום אמיתי וכל השאר אשליה, אין בנימצא אף אחד שיכול לטעון אחרת כך שאין צורך לחזור ולומר "אני ברהמן".

שאלה: מדוע שאדם יאמץ היפנוזה עצמית זו על ידי הגות ברעיון שלא ניתן כלל להעלותו על הדעת? מדוע לא לאמץ שיטות כמו מיקוד המבט בנקודת אור, עצירת הנשימה, שמיעת מוסיקה, שמיעת קולות פנימיים, חזרה על ההברה הקדושה "אום" או על מנטרות אחרות?
תשובה: מיקוד המבט באור מערפל את ההכרה ויוצר שיתוק של הרצון לזמן מה, אולם אין בו תועלת ממשית. שליטה בנשימה משתקת את הרצון באופן זמני, אך האפקט שלה אינו תמידי. דומה המיקרה עם האזנה לקולות. המיקרה של מנטרה שונה בהנחה שהיא אמיתית ומבטיחה עזרתו של הכח העליון בטיהור מחשבות ועידון.

שאלה: המליצו לנו להתרכז בנקודה שבין גבות העיניים. האם זו שיטה יעילה?

תשובה: כל אחד מודע לקיומו, ל"אני קיים". בזונחו מודעות זו יוצא האדם לחיפוש אחר אלוהים. מה התועלת במיקוד תשומת הלב בין גבות העיניים? זוהי שטות לומר כי אלוהים נימצא בין גבות העיניים. המטרה של המלצה זו היא חיזוק יכולת הריכוז. זוהי אחת השיטות היעילות לעצור את ההכרה ולמנוע את פיזוריה. בדרך זו מכוונת ההכרה לערוץ אחד. זהו עזר לריכוז.

אך האמצעי הטוב ביותר למימוש עצמי הוא החקירה "מי אני?". הבעיה היא בעיה של ההכרה בלבד ויש להסיר אותה באמצעות ההכרה בלבד.

שאלה: אני מתרכז תמיד באותו מרכז בגוף. לפעמים קל לי יותר להתרכז במרכז אחד ולפעמים באחר. כאשר, לפעמים, אני מתרכז במרכז אחד, המחשבה ממקדת את עצמה מאליה במרכז אחר. מדוע זה קורה?

תשובה: זה עשוי להיות בגלל תירגולים שעשית בעבר. אך בכל מיקרה, אין זה משנה באיזה מרכז אתה מתרכז משום שהלב האמיתי נימצא בכל המרכזים ואפילו מחוץ לגוף. בכל חלק של הגוף או כל אובייקט חיצוני בו תבחר להתרכז - הלב נימצא שם.

שאלה: האם פלוני יכול להתרכז פעם במרכז אחד ופעם אחרת בשני או שמא עליו להתמיד ולהתרכז באותו מרכז תמיד?

תשובה : כפי שאמרתי, אין רע בלהתרכז היכן שאתה מתרכז, משום שהריכוז הוא רק אמצעי ליתור על המחשבות. יהיה המרכז או האוביקט שעליו אתה מתרכז אשר יהיה, האחד שמתרכז נישאר אותו אחד תמיד.

שאלה : יש אומרים שעל פלוני להתאמן במדיטציה על אוביקטים מוחשיים בלבד. זה עשוי להיות הרה - אסון אם פלוני מנסה לחסל את ההכרה ללא הפוגה.

תשובה : למי האסון? האם יכול להיות אסון השונה מהעצמי? אני - אני בלתי פוסק הוא הים האינסופי. האגו, המחשבה "אני", הוא רק בועה בים עצום זה הניקראת הנשמה האינדוידואלית או הג'יוה. הבועה אף היא מים משום שלאחר שהיא מתפוצצת היא מתמזגת עם הים. כשהיא בועה היא עדיין חלק מהים. משום הבורות ביחס לאמת פשוטה זו, מלמדים במיומנות רבה, אינספור שיטות רוחניות כגון יוגה, בהקטי, קרמה, כאשר לכל אחת מהן פנים רבות והן עמוסות בפרטים רבים שרק מדיחים את השואפים הרוחניים ומבלבלים את הכרותיהם. דומה הדבר עם הדתות, הכתות והדוגמות למיניהן. לשם מה כל אלה? רק על מנת לדעת את העצמי. הם עזרים ותירגולים הדרושים על מנת לדעת את העצמי. אומרים כי האוביקטים הניתפסים על ידי החושים הם ידע בלתי אמצעי. האם יכול משהו להיות כה בלתי אמצעי כעצמי, שתמיד אנו חווים אותו ללא עזרת החושים שלנו? תפיסות חושיות יכולות להיות אך ורק ידע בלתי ישיר ולא בלתי אמצעי. רק עירנותו של אדם לעצם קיומו הוא ידע בלתי אמצעי וזו החוויה המשותפת לכל בני האדם. שום עזרים אינם דרושים על מנת שאדם ידע את עצמו.

שאלה : התירגול שלי היה ג'פה מתמשכת של שמות אלוהים בשילוב עם השאיפה וחזרה על השם של סאי-באבא עם הנשיפה, ובו זמנית אני רואה את דמותו של הבאבא לנגד עיני. אפילו בבאגאואן אני רואה את באבא. האם עלי להמשיך למדוט כך או לשנות את השיטה היות וקול פנימי אומר לי כי אם אצמד לשם וצורה לעולם לא אתעלה אל מעבר להם. אך, גם אם אוותר עליהם אינני יודע מה לעשות הלאה.

תשובה : אתה יכול להמשיך בשיטתך הנוכחית. כאשר הג'פה חוזרת על עצמה באופן אוטומטי ובלתי פוסק, כל שאר המחשבות פוסקות ופלוני נימצא אז בטבעו האמיתי שהוא ג'פה או דיאנה. אנו מפנים את הכרותינו החוצה כלפי הדברים הגשמיים, לכן איננו מודעים לטבעו האמיתי שהוא תמיד ג'פה כלומר חזרה ניצחית על שם אלוהים. אם באמצעות מאמץ מודע של עשיית ג'פה או דיאנה, אנו מונעים מהכרותינו מלחשוב על דברים אחרים, אז מה שנישאר הוא טבעו האמיתי שהוא ג'פה. כל עוד שאתה מזהה עצמך עם שם וצורה אינך יכול אלא להשתמש בשם וצורה בג'פה. כאשר אתה מיתודע לכך שאינך שם וצורה הם ינשרו מאליהם. אין צורך בשום מאמץ אחר. ג'פה או דיאנה יוליו לכך באופן טבעי. יתגלה, כי הג'פה המשמשת כאמצעי היא גם המטרה. השם של אלוהים ואלוהים אינם שני דברים שונים. זה מוסבר בבהירות בתורתו של נאמדו: "השם ממלא בצפיפות את השמיים כמו גם את האזורים הנמוכים ביותר ואת היקום כולו. מי יכול לומר עד איזה עומק ועד לאיזה גובה הוא

משתרע.הלא- מואר עובר מיליוני גילגולי חיים מבלי לדעת את האמת.נאמדו אומר שהשם הוא ניצחי.הצורות הן רבות מספור אולם השם הוא כולן.השם עצמו הוא צורה.אין הבדל בין שם וצורה.אלוהים התגלה ולבש שם וצורה.מכאן מקור השם "ודות".שימו לב ודעו כי אין מנטרה שהיא מעבר לשם.אלה שאומרים אחרת בורים הם.נאמדו אומר שהשם הוא אלוהים בעצמו.דבר זה ידוע רק לדבקים האוהבים של אלוהים.הטבע ההווה בכל של השם ניתן להבנה רק כאשר מיתודע פלוני לאני שלו עצמו.כאשר פלוני אינו מיתודע לשמו שלו הוא אינו מסוגל לקבל את השם ההווה בכל.כאשר יודע האדם מי הוא הוא רואה את השם בכל מקום.ראיית השם כניפרד ממה שהוא מתאר יוצרת אשליה.נאמדו אומר "תישאלו את הקדושים".אף אחד אינו יכול לממש את השם על ידי תירגול של ידע,מדיטציה או סיגופים.היכנע תחילה לרגלי הגורו שלך ולמד לדעת כי ה"אני" עצמו הוא השם.לאחר מציאת מקורו של "אני" זה,מזג את האינדוידואליות שלך לתוך האחדות הבלתי תלויה נטולת הדואליות.זה שנימצא מעבר לדוייטה ולא-דוייטה (דואליות ואחדות) זהו שמם של שלושת העולמות.השם הוא פאראברהמן בעצמו,בעוד ששום פעולה אינה עולה מתוך השניות". אותו הרעיון מופיע בברית החדשה : "בראשית היתה המילה והמילה היתה עם אלוהים והמילה היתה אלוהים".

שאלה : כך שהשם האמיתי של אלוהים יתגלה לבסוף על ידי חקירה עצמית ?
תשובה : מאחר ואתה עצמך השם של אלוהים החוזר על עצמו שוב ושוב כלומר הג'פה,אילו היית יודע את הטבע האמיתי שלך באמצעות החקירה "מי אני ?" איזה פלא היה זה ! הג'פה שנעשתה קודם לכן מתוך מאמץ תעשה לאחר המימוש ללא מאמץ,ללא ליאות בלב.
שאלה : כמה זמן עלי לעשות ג'פה ? האם עלי גם להתרכז בדמותו של אלוהים בעת ובעונה אחת עם עשייתה?

תשובה : הג'פה חשובה יותר מצורה חיצונית.יש לעשותה עד שהיא הופכת להיות טבעית.היא מתחילה עם מאמץ ונימשכת עד שהיא נעשיית מאליה.כאשר היא טבעית,זהו מימוש.

ניתן לעשות ג'פה,חזרה על המנטרה,אפילו כאשר עובדים.זה שקיים הוא לבדו האמת המוחלטת.ג'פה,צורה,מנטרה,חקירה מתמזגות לבסוף לתוך האמת הקיומית האחת והיחידה.חקירה,ג'פה ובהקטי הן רק צורות שונות של מאמצינו לסלק את האשליה.האשליה היא דיבוק האוחז בנו עתה,אולם טבענו האמיתי הוא ההויה.אנו מתמידיים בהתחברותנו לאשליה,כלומר שיש לנו היצמדות למחשבות ולפעילויות גשמיות.היפסקותן של אלה תחשוף את האמת.מאמצינו מכוונים להרחקתם וזה נעשה על ידי מיקוד החשיבה באמת ועליה בלבד.על אף שזהו טבענו האמיתי נידמה כאילו אנו חושבים עליו כאשר אנו מתרגלים שיטות כאלה.מה שאנו עושים באמת מסתכם בהסרת המיכשולים לגילוייה של הווייתנו האמיתית.

שאלה : האם מאמצינו יצליחו לבטח ?

תשובה : מימוש הוא הטבע שלנו. אין דבר מה שיש להשיגו כחדש. מה שחדש אינו יכול להיות ניצחי. לכן אין סיבה להטיל ספק ולחשוב שפלוני יכול לאבד או להשיג את העצמי.

שאלה : האם זה טוב לעשות ג'פה כאשר אנו יודעים שהחקירה אחר העצמי היא החיפוש האמיתי ?

תשובה : כל השיטות טובות משום שהן מוליכות בסופו של דבר לחקירה עצמית. ג'פה היא טבענו האמיתי. כאשר נממש את העצמי, תעשה הג'פה ללא מאמץ. מה שהוא אמצעי בשלב אחד, הופך למטרה בשלב אחר. כאשר נעשיית הג'פה בטבעיות זהו מימוש.

שאלה : איני בקיאה בכתבי הקודש והשיטה של החקירה העצמית קשה מדי עבורי אני אמא לשבעה ילדים ויש לי עבודה רבה במשק הבית כך שאין לי זמן רב למדיטציה. אני מבקשת מבגאואן לתת לי שיטה קלה ופשוטה יותר.

תשובה : לא דרושה שום בקיאות ולא דרוש שום ידע בכתבי הקודש על מנת לממש את העצמי בדיוק כפי שלשום אדם לא נחוצה מראה על מנת שידע כי הוא קיים. כל הידע הזה נחוץ רק על מנת שלבסוף נותר עליו בהיותו לא - עצמי. עבודת משק בית וגידול ילדים אינם בהכרח מיכשולים. אם אינך יכולה לעשות יותר מכך רק אימרי בליבך "אני, אני" כפי שמומלץ בספר "מי אני ?" :

" אם יחשוב אדם ללא הפסק 'אני, אני, אני...'! הרי שיזכה לבסוף להארת העצמי ". המשיכי לחזור על 'אני', תהיה העבודה שאת עושה אשר תהיה וכן תוך כדי הליכה, עמידה, ישיבה וכו'. "אני" הוא שם של אלוהים. זוהי המנטרה הראשונה בחשיבותה ורבת העוצמה ביותר מכל המנטרות. אפילו המנטרה "אום" רבת עוצמה פחות ממנה.

שאלה : על מנת לשלוט בהכרה, מה משניים עדיף - עשיית ג'פה עם מנטרה לא מילולית או ג'פה באמצעות "אום" ?

תשובה : מהי התפיסה שלך ביחס לג'פה לא מילולית ולא רצונית ? האם היא תהיה לא מילולית אם תחזור "סוהם, סוהם" ("אני הוא, אני הוא") ? פרושה האמיתי של ג'פה לא מילולית הוא ג'פה שחוזרים עליה באופן לא רצוני. מבלי שהם יודעים את המשמעות האמיתית הזו, אנשים חושבים שפרושה לחזור מאות ואלפי פעמים על "סוהם, סוהם". לפני שמתחילים עם ג'פה מומלץ לעשות תרגילי נשימה. פרושו של דבר לעשות תחילה פראנאיאמה ולאחר מכן להתחיל ולחזור על המנטרה. בפראנאיאמה מתבצעת עצירת הנשימה. על ידי עצירת הנשימה חמשת היסודות של הגוף נימצאים תחת שליטה ומה שנישאר ברקע הוא העצמי. העצמי חוזר מאליו באופן אוטומטי על "אני, אני". זוהי ג'פה לא מילולית. אם כך הדבר, איך יכולה חזרה מילולית להיות ג'פה לא מילולית ? החיזיון של העצמי מביא לג'פה אוטומטית ספונטנית ולא רצונית בזרם אינסופי. אם תדע מי הוא זה שעושה את הג'פה, תדע מהי ג'פה. אם תנסה למצוא מי עושה את הג'פה, הג'פה עצמה תהפוך להיות העצמי.

שאלה : האם אין כלל תועלת בעשייה מילולית של ג'פה ?

תשובה : מי אמר שאין בכך תועלת. ג'פה שכזו תהיה אמצעי לטיהור ההכרה. כאשר הג'פה נעשיית שוב ושוב, המאמץ מבשיל ומוליך במוקדם או במאוחר לדרך הנכונה. טוב או רע, כל דבר שאנו עושים אינו מתבזבז לעולם. הנשמה תישפט על מעשיה הטובים והרעים בהתחשב ברמת ההתפתחות הרוחנית שלה.

שאלה : האין ג'פה מנטלית יעילה יותר מג'פה ווקלית ?

תשובה : ג'פה ווקלית מורכבת מקולות. מקור הקולות במחשבות משום שיש הכרח לחשוב לפני ביטוי מילולי. המחשבות מהוות את ההכרה. לכן ג'פה מנטלית יעילה יותר מג'פה ווקלית.

שאלה : האם עלינו לעשות את הג'פה המנטלית גם בקול רם?

תשובה : כאשר הג'פה הופכת להיות מנטלית, איזה צורך יש לעשותה בקול רם ? ג'פה שהופכת להיות מנטלית הופכת להיות הגות. דיאנה, הגות וג'פה מנטלית חד הן. נאמר שכאשר המחשבות תחת שליטה ומחשבה אחת ממלאת את ההכרה תוך דחיית כל שאר המחשבות - מושגת הגות. המטרה של ג'פה או דיאנה היא לדחות את המחשבות ולהגביל את ההכרה למחשבה אחת בלבד. אז, המחשבה הבודדת נעלמת גם כן לתוך מקורה - המודעות המוחלטת. ההכרה עוסקת בג'פה ובהמשך שוקעת לתוך מקורה.

שאלה : נאמר שההכרה נימצאת במח.

תשובה : היכן המח ? - בגוף. אני אומר שהגוף עצמו הוא הקרנה של ההכרה. זוהי ההכרה אשר יוצרת את הגוף, את המח שבתוכו וגם טוענת כי המח הוא מקום משכנה !

שאלה : שרי באגואן אומר כי יש לעקוב אחר הג'פה עד למקורה. האין הכוונה כי מקורה היא ההכרה ?

תשובה : ג'פה מסייעת למקד את ההכרה המחשבה בודדת. לפני כן, מוכנעות כל המחשבות האחרות עד שהן נעלמות לחלוטין. תהליך מנטלי זה של הכנעת המחשבות ניקרא "דיאנה". דיאנה היא טבעך האמיתי. אף על פי כן היא ניקראת דיאנה משום שנחוץ מאמץ על מנת לעשותה. המאמץ הכרחי רק כל עוד המחשבות קיימות. משום שיש לך מחשבות אחרות, אתה קורא להמשכיות של מחשבה בודדת דיאנה או מדיטציה. אם דיאנה זו תהפוך להיות נטולת מאמץ, יתגלה כי היא טבעך האמיתי.

שאלה : אנשים נותנים שמות שונים לאלוהים ואומרים שהשם קדוש וכי חזרות על שם זה מקנות למתרגל זכויות רוחניות. האם יתכן שהדברים נכונים ?

תשובה : מדוע לא ? אתה עונה כאשר קוראים בשימך. אך גופך לא נולד כשימך חקוק עליו ואף לא אמר לאף אחד כי שמו הוא כזה וכזה. בכל זאת נקראת בשם זה ואתה עונה כאשר קוראים לך בו משום שאתה מזדהה עימו. לכן, השם מסמל משהו והוא אינו בדיה גרידא. באופן דומה, שמו של אלוהים יעיל מבחינה רוחנית. חזרה על השם היא זכירה של מה שהוא מסמל, ומכאן התועלת שבה.

שאלה : כאשר אני עושה ג'פה במשך שעה או יותר אני ניכנס למצב דמוי - שינה. כאשר אני מתעורר אני ניזכר שהג'פה שלי ניקטעה. אז אני מנסה שוב.

תשובה : "דמוי שינה" זה נכון. זהו המצב הטבעי. משום שעכשיו אתה מזהה את עצמך עם האגו, אתה חושב שהמצב הטבעי מפריע לתירגול שלך. כך שעליך לחוות חוויה זו שוב ושוב עד שתבין כי זהו מצבך הטבעי. אז תגלה שהג'פה היא חיצונית, אך בכל זאת היא תמשיך באופן אוטומטי. הספק שלך עתה נובע מההיזדהות השגויה שלך עם ההכרה שעושה את הג'פה. ג'פה פרושה להיצמד למחשבה אחת תוך התעלמות מכל שאר המחשבות. זוהי מטרתה. היא מוליכה לדיאנה המסתיימת במימוש העצמיית כלומר בניאנה.

שאלה : איך עלי לעשות ג'פה ?

תשובה : אין על פלוני לשאת את שם אלוהים באופן מכני ושטחי ללא דבקות.

שאלה : כך שחזרה מכנית אינה יעילה ?

תשובה : לא ניתן לרפא מחלות קשות רק על ידי חזרה על השם של התרופה, אלא רק על ידי לקיחתה. באופן דומה, לא ניתן לחתוך את כבלי הלידה והמוות רק על ידי חזרות מרובות על מנטרות כגון "אני שיוה". במקום לחזור ולומר "אני זהה במהותי עם הכח העילאי" הישאר כעילאי. הסבל הנובע מגלגל המוות והלידה לא יפסק על ידי חזרה על "אני זה" (אני העצמי) אלא רק על ידי הישארות כ"זה" (העצמי).

שאלה : האם פלוני יכול להפיק תועלת מחזרה על הברות קדושות (מנטרות) שאותן הוא בוחר באופן מיקרי ?

תשובה : לא. עליו לעבור חניכה במנטרות אלה. זה מומחש בסיפור על המלך וראש ממשלתו. המלך נסע לבקר את ראש ממשלתו במגוריו. בהגיעו לשם נאמר לו כי ראש הממשלה עסוק בחזרה על מנטרות. המלך חיכה לו וכאשר נפגשו שאל אותו מהי "מנטרה". ראש הממשלה אמר שהיא הדבר הקדוש ביותר - "גיאטרי". המלך חפץ כי ראש הממשלה יחנוך אותו במנטרה, אך ראש הממשלה סרב ואמר כי אין הוא יכול לחנוך את המלך במנטרה כזו. המלך קיבל את המנטרה ממישהו אחר וכאשר ניפגש שוב עם ראש הממשלה חזר בפניו על המנטרה ורצה לדעת אם הוא הוגה אותה נכון. ראש הממשלה אמר שאכן המנטרה אמיתית אך אין המלך צריך לחזור עליה. המלך לחץ עליו כי יסביר את עצמו, קרא ראש הממשלה לזקיף שעמד בקירבתם וציוה עליו לשים את המלך במעצר. הזקיף לא מילא את הפקודה. ראש הממשלה חזר על הפקודה שוב ושוב אולם הזקיף לא ביצע אותה. המלך ניתקף זעם וציוה על הזקיף לאסור את ראש הממשלה והזקיף מילא את הפקודה מיד. ראש הממשלה צחק ואמר כי התקרית היא ההסבר אותו ביקש המלך. "הכי צד ?" שאל המלך. ראש הממשלה השיב : "הפקודה היתה זהה וכן המוציא לפועל, אך הסמכות היתה שונה. כאשר אני ציויתי התוצאה היתה כלום אולם כאשר אתה ציוית הפקודה בוצעה מיד. דומה הדבר הוא עם מנטרות".

שאלה : נאמר לי כי ג'פה של מנטרה היא תירגול מאוד יעיל.

תשובה : העצמי הוא המנטרה הגדולה מכולן, הוא מנטרה הנימשכת באופן ספונטני וניצחי. אם אינך מודע למנטרה פנימית זו, עלייך לאמץ אותה באופן מודע באמצעות ג'פה, הנעשיית באמצעות מאמץ, על מנת להרחיק את כל שאר המחשבות. באמצעות תשומת לב מתמדת לה, תהפוך להיות מודע, בסופו של דבר, למנטרה הפנימית שהיא המימוש והיא ספונטנית. התמקמות איתנה במודעות פנימית זו מבטיחה כי תישאר תמיד וללא מאמץ בזרם המודעות אפילו בעודך עסוק בפעילויות היום - יום.

באמצעות חזרה על מנטרות מושגת שליטה בהכרה. אז, הופכת המנטרה להיות אחת עם ההכרה ועם הפראנה, אנרגיית החיים. כאשר המנטרות מאוחדות עם הפראנה, זוהי דיאנה וכאשר הדיאנה הופכת עמוקה ואיתנה היא מוליכה ל"שהאג'ה שטהיטי" כלומר המצב הטבעי של העצמי.

שאלה : קיבלתי מנטרה. אנשים מפחידים אותי ואומרים שעשויות להיות לה תוצאות לא צפויות במידה ואחזור עליה. זו המנטרה "אום". אני זקוק לעיצה. האם אני יכול לחזור עליה? אני מאוד מאמין בה.

תשובה : בודאי, יש לחזור עליה עם אמונה.

שאלה : האם היא מספיקה כשלעצמה? במידה ולא האם תוכל לתת לי הנחיות נוספות?

תשובה : המנטרה של ג'פה של מנטרה היא להיתודע לכך שאותה הג'פה נימשכת כבר עכשיו בעצמי שלנו, ללא מאמץ. הג'פה המילולית הופכת לג'פה מנטלית והג'פה המנטלית חושפת לבסוף את העצמי כהוויה ניצחית. המנטרה היא טבעו האמיתי של פלוני. זהו גם מצב המימוש.

שאלה : האם הנועם העילאי של הסמהדי ניתן להשגה באופן זה?

תשובה : הג'פה הופכת מנטלית ולבסוף חושפת את עצמה כעצמי. זה סמהדי.

במאמר מוסגר יאמר כי לפי המסורת ההינדית הכרחי על פלוני לנטוש את משפחתו ולסגל חיי נזירות סגפנית ומדיטציה אם כוונותיו לממש את העצמי רציניות. שרי ראמאנה נישאל בקשר לאמונה זו פעמים רבות אולם תמיד סרב לתמוך בה. באופן עיקבי סרב לתת אישור לתלמידיו לנטוש את המטלות הגשמיות שלהם לטובת חיים של מדיטציה והוא תמיד עמד על כך שמימוש הוא בר השגה באופן שווה לכולם, ללא קשר לנסיבות הפיזיות שבהם הם נימצאים. הוא אמר לתלמידיו כי עדיף כי יעשו את מטלותיהם היום יומיות תוך ויתור על התחושה ש"אני עושה". הוא האמין ללא סייג כי לגישה המנטלית לפעילות יש השפעה גדולה יותר על ההתקדמות הרוחנית מאשר לנסיבות הפיזיות והוא העמיד על טעותם בעיקביות את כל השואלים שסברו כי שינוי הסביבה מועיל מבחינה רוחנית. השינוי הפיזי היחיד שלו שרי ראמאנה לא התנגד היה השינוי בתזונה ואף המליץ על אכילה מתונה של מזון צימחוני כעזר המועיל ביותר לתירגול רוחני. באופן פרטני מדובר על מזון "סטווי" (סטווה=טוהר) הכולל פירות, ירקות, מוצרי חלב, דגנים

**וכו'. מאידך מזונות המפריעים להתקדמות רוחנית כוללים מזון רג'סי הכולל
בשר, דגים, בצל, שום, קפה, תה, ומזונות חריפים המעוררים פעילות - יתר של ההכרה
ומזונות טמסיים הכוללים מזון שהוא תוצאה של תסיסה כגון אלכוהול או מזונות
מרקיבים או מדיפים ריח רע הגורמים לעצלות ועירפול של המחשבות.**

שאלה : ברצוני להתפטר מעבודתי ולחיות לצידו של באגאואן.

תשובה : באגאואן תמיד איתך, בתוכך ואתה עצמך באגאואן. על מנת לחוות אמת זו, אין זה הכרחי להתפטר מעבודתך ולא לעזוב את ביתך. ויתור אין פרושו להתנער ממנהגים, מקשרי משפחה, מהבית וכו', אלא ויתור על התשוקות, המשיכות לדברים חומריים ועל ההיצמדויות (attachments).

אין צורך שתיתפטר מעבודתך, רק שתוותר על עצמך לאלוהים, הלוקח על עצמו את הקשיים של הכל. זה שמוותר על התשוקות, מתמזג עם העולם ומרחיב את אהבתו עד שכל היקום כולו ניכלל בה. יותר מדויק לומר שדבק אמיתי באלוהים הוא זה שהיקום על כל ברואיו הוא מושא לאהבתו מאשר לומר כי הוא זה שוויתר על העולם, משום שזה שמוותר על קשרים אנוכיים מרחיב את אהבתו וחובתו לעולם כולו, אהבה החוצה את כל גבולות המעמד החברתי, האמונה והגזע. נזיר סניאסי המשליך מעליו בגדים רגילים ועוזב את ביתו אינו עושה כך מתוך סלידה למערכות היחסים האישיות שלו אלא משום התרחבות אהבתו גם לזרים הסובבים אותו. כאשר אהבה אוניברסלית זו מופיעה אין פלוני מרגיש כי הוא בורח מהבית אלא הוא חש שהוא נושר ממנו כפרי בשל הנושר מהעץ. עד שהתרחבות זו של אהבה מופיעה תהיה זו טיפשות לעזוב את הבית או להיתפטר מהעבודה.

שאלה : איך בעל משפחה יכול להתקדם בדרך החירות? האין הוא מוכרח, על מנת להשיג חירות, להפוך להיות נזיר?

תשובה : מדוע אתה חושב שאתה "בעל משפחה"? גם אם תהפוך לנזיר מחשבות דומות כי אתה "נזיר" ירדפו אותך. בין אם תמשיך להיות בעל משפחה ובין אם תהפוך לנזיר ותפרוש ליער - ההכרה שלך תרדוף אותך. האגו הוא מקור המחשבות. הוא יוצר את הגוף ואת העולם והוא גורם לך לחשוב שאתה בעל משפחה. אם תוותר ותהפוך לנזיר האגו רק יחליף את המחשבה שאתה בעל משפחה במחשבה שאתה נזיר ואת המחשבה "אני גר בבית" במחשבה "אני גר ביער". המיכשולים המנטליים ישארו בהכרה. הם אף יתגברו מאוד בסביבה החדשה. זה לא עוזר לשנות את הסביבה. המיכשול היחידי הוא ההכרה ויש להתגבר עליה בין אם בבית ובין אם ביער. אם אתה יכול לעשות זאת ביער מדוע שלא תוכל לעשות זאת בבית? לכן, מדוע לשנות את הסביבה? אתה יכול לעשות את מאמציך גם עכשיו, תהיה הסביבה שלך אשר תהיה.

שאלה : האם אפשרי להנות מסמהדי (החוויה של אחדות עם העצמי) תוך כדי עבודה גשמית?

תשובה : ההרגשה "אני עובד" היא מיכשול. שאל את עצמך "מי עובד?". זכור מי אתה. אז, העבודה לא תיכבול אותך והיא תימשך באופן אוטומטי. אל תעשה מאמץ לעבוד ואל תעשה מאמץ לוותר. המאמץ הוא זה הכובל אותך. מה שאמור לקרות יקרה. אם ניגזר עלייך שלא לעבוד, לא תוכל לעבוד אפילו אם תירדוף אחרי העבודה. אם ניגזר עלייך לעבוד, לא תוכל להימנע מעבודה ותאלץ לעשות אותה. לכן, השאר את הדברים לכח העליון. אינך יכול לוותר או לא לוותר לפי רצונך.

שאלה : באגואן אמר אתמול שבעוד שאדם עסוק בחיפוש אחר אלוהים "בפנים", הפעילות החיצונית תימשך באופן אוטומטי. מסופר על שרי צ'ייטניה שבמהלך דרשותיו לתלמידיו, הוא למעשה היה מחפש את קרישנה בתוכו וכך שכח לחלוטין את גופו והמשיך לדבר על קרישנה. זה מעלה ספק, אם ניתן להשאיר את העבודה ללא חשש כך שתתבצע מאליה. האם יש על האדם לתת את תשומת ליבו לעבודתו?

תשובה : העצמי הוא הכל. האם אתה שונה ממנו? האם יכולה העבודה להימשך ללא העצמי? העצמי הוא אוניברסלי כך שהפעולות תימשכנה בין אם תתאמץ לעסוק בהן ובין אם לא תתאמץ. העבודה תעשה מאליה. כך קרישנה אמר לארג'ונה כי לא יטרח להרוג את הרעים משום שאלוהים כבר הרג אותם. אין זה מתפקידו להחליט על עשיית עבודה ולדאוג לביצועה, אלא להרשות לטבעו שלו להוציא לפועל את רצונו של הכח העליון.

שאלה : אך העבודה עשויה להיפגע אם לא אתן לה תשומת לב.

תשובה : תשומת לב לעצמי, פרושה תשומת לב לעבודה. משום שאתה מזהה את עצמך עם גופך, אתה חושב שאתה עושה את העבודה. אך הגוף ופעולותיו השונות, כולל העבודה, אינם ניפרדים מהעצמי. מה זה משנה אם אתה שם לב לעבודה או לא? כאשר אתה הולך ממקום אחד לשני אינך שם לב לצעדים שלך ובכל את אתה מוצא את עצמך לאחר זמן מה ביעדך. אתה רואה איך ההליכה נעשיית מבלי שתשים לב אליה? כך הוא גם עם סוגים אחרים של עבודה.

שאלה : אם האדם זוכר את העצמי, האם פעולותיו יהיו נכונות תמיד?

תשובה : הן מוכרחות להיות נכונות. אף על פי כן, אדם שכזה אינו מודאג בקשר לפעולות נכונות ושגויות. פעולותיו פעולות אלוהים ולכן גם נכונות.

שאלה : איך הכרתי יכולה להיות שלוה אם עלי להשתמש בה יותר מאנשים אחרים? אני רוצה ללכת ליער ולהתבודד ולוותר על עבודתי כמנהל.

תשובה : לא. עלייך להישאר היכן שאתה ולהמשיך בעבודה. מהו הזרם הניסתר המחייב את ההכרה ומאפשר לה לעשות את כל העבודה הזאת? - זהו העצמי. כך שזהו המקור האמיתי של פעולותיך. פשוט היה מודע לעצמי במהלך עבודתך ואל תשכח אותו. התבונן ברקע של הכרתך אפילו תוך כדי עבודה. על מנת לעשות כן אל תחפז, עבוד בקצב מתון. זכור את הטבע האמיתי שלך, אפילו בעודך עובד והימנע מחיפזון אשר גורם לך לשכוח. היה שקול. התאמן במדיטציה על מנת להשקיט את ההכרה ועל מנת לגרום לה להיות מודעת ליחסיה האמיתיים

עם העצמי המהווה את הבסיס לקיומה. אל תדמיין כי זה אתה שעושה את העבודה. חשוב שזהו הזרם הניסתר העושה זאת. זהה את עצמך עם זרם זה. אם תעבוד ללא חיפזון, תוך מודעות, עבודתך או שרותך לא יהוו מיכשול.

שאלה : האם התבודדות וויתור על מטלות החיים אינם לעזר בשלבים המוקדמים ?
תשובה : הוויתור הוא תמיד בהכרה, לא בפרישה ליערות או מקומות מבודדים או בויתור על מחויבויות. העיקר הוא לשים לב כי ההכרה לא תיפנה החוצה אלא פנימה. זה לא תלוי באדם באם ילך למקום זה או אחר ובין אם יוותר על חובותיו או לא. כל המאורעות האלה מתרחשים על ידי גורל קבוע מראש. כל הפעילויות שעובר הגוף ניקבעות כאשר הוא נולד. אין זה תלוי בך, אם תקבלן או תידחה אותן. החופש היחידי שיש לך הוא להפנות את הכרתך פנימה ולוותר על הפעילויות.

שאלה : אך האין זה אפשרי כי דבר מה ישמש כעזר למתחיל כמו גדר סביב עץ צעיר ? למשל, האם ספרי הקודש לא אומרים כי מועיל לעלות לרגל למקדשים קדושים או להיות בחברת צדיקים ?

תשובה : מי אמר שכל אלה אינם עוזרים ? רק שדברים שכאלה אינם תלויים בך, בעוד שהפנמת ההכרה נתונה בידך. אנשים רבים משתוקקים לעלות לרגל או להיות בחברה קדושה, אך האם כולם זוכים לכך ?

שאלה : מדוע הדבר היחידי שחופשיים אנו לעשות הוא להפנים את ההכרה ולא שום דבר אחר ?

תשובה : אם אתה רוצה לרדת לעומקם של דברים, עלייך לחקור מי אתה ולמצוא של מי החופש או הגורל. מי אתה ומדוע קיבלת גוף זה, שיש לו הגבלות אלה ?

שאלה : האם התבודדות הכרחית לשם חקירה ?

תשובה : ישנה התבודדות בכל מקום. האינדוידואל מצוי בהתבודדות תמיד. מטלתו היא למצוא אותה בתוכו ולא לחפשה בחוץ. התבודדות היא בהכרת האדם. פלוני עשוי להיות במרכז העולם ולשמור על הכרה שלוה. אחד שכזה נימצא בהתבודדות. אלמוני עשוי להיות ביער, אך בכל זאת אינו מסוגל לשלוט בהכרתו. לא ניתן לומר על אדם שכזה שהוא בהתבודדות. התבודדות היא תפקוד של ההכרה. אדם בעל תשוקות אינו יכול לזכות בהתבודדות יהיה היכן שיהיה, בעוד שאדם חסר היצמדויות נימצא תמיד בהתבודדות.

שאלה : כך שפלוני עשוי לעשות עבודה, להיות חופשי מתשוקות ולהיות בהתבודדות. האין זה כך ?

תשובה : כן. עבודה הנעשיית עם היצמדות היא אזיקים, בעוד שעבודה הנעשיית עם אי - היצמדות אינה משפיעה על העושה. אדם שעובד באופן זה, נימצא בהתבודדות אפילו תוך כדי העבודה עצמה.

שאלה : מאמצים שכאלה אינם מתישבים עם חיי היום - יום שלנו.

תשובה : מדוע אתה חושב שאתה פעיל ? ראה, למשל, איך הגעת לכאן. עזבת את הבית ברכב, נסעת ברכבת, ירדת ממנה בתחנת הרכבת כאן, שוב נסעת ברכב ומצאת את עצמך כאן. כאשר שואלים אותך אתה אומר שנסעת כל הדרך מביתך לכאן. האם זה נכון ? האם אין זו עובדה שנישאת כפי שאתה ורק כלי הרכב שבהם נסעת נעו כל הדרך ? בדיוק כפי שבטעות חושב אתה כי תנועה משם לכאן שלך היא, כך גם בטעות חושב אתה שהפעולות האחרות הן שלך. הן אינן שלך, הן פעולות של אלוהים.

שאלה : איך ניתן להשיג היפסקות של פעילויות ההכרה ושלווה של ההכרה תוך כדי עיסוק בעבודות משק הבית הכוללות פעילות מתמדת ?

תשובה : מכיון שהמאר פועל מנקודת ראותם של אחרים אך לא מנקודת ראותו שלו, על אף שעשוי הוא להשלים משימות אדירות, למעשה אין הוא עושה דבר. לכן, פעולותיו אינן מפריעות לשלווה של ההכרה ולאי - פעולה. הוא יודע את האמת, הוא יודע כי הוא עד לכל הפעולות וכי אינו עושה דבר. לכן הוא נישאר כצופה פסיבי בלבד בכל הפעולות שמתרחשות.

שאלה : האם זה קשה יותר עבור אנשים מהמערב להפנים את ההכרה ?

תשובה : כן, הם יותר רג'סיים כלומר פעילים יותר מבחינה מנטלית והאנרגיה שלהם זורמת החוצה. עלינו להיות שקטים בפנים, מבלי לשכוח את העצמי ואז חיצונית אנו יכולים להמשיך בפעילות. האם גבר המשחק במחזה בתפקיד של אישה שוכח שהוא גבר ? באותו אופן, אנו מוכרחים לשחק את תפקידנו על במת החיים, אך איננו צריכים לזהות את עצמנו עם תפקידים אלה.

שאלה : איך יכול פלוני להסיר את העצלות הרוחנית של אחרים ?

תשובה : האם הסרת את עצלותך שלך ? הפנה את שאלותיך כלפי העצמי. הכח שיוצר בך יפעל גם על אחרים.

שאלה : אך איך אני יכול לעזור לאחר עם בעיותיו ועם צרותיו ?

תשובה : מהם דיבורים אלה בדבר ה"אחר" ? - ישנו רק האחד ! נסה לגלות שאין "אני", "אתה", "הוא" - רק העצמי האחד שהוא הכל. אם אתה מאמין באמיתיות בעיותיו של האחר, אתה מאמין במשהו שהוא חיצוני לעצמי. אתה תעזור לו בצורה הטובה ביותר בכך שתממש את האחדות שבכל ולא באמצעות פעילות חיצונית.

שאלה : האם אתה תומך בהתנזרות ממין ?

תשובה : נזיר אמיתי הוא זה השוכן באלוהים. אז, אין כלל שאלה של תשוקות.

שאלה : באשראם של שרי אורובינדו יש כלל קפדני כי זוגות נשואים מורשים לחיות בו בתנאי שלא יקיימו יחסי מין.

תשובה : מה התועלת בכך ? אם יצר המין קיים בהכרה מה התועלת בלהכריח אנשים להימנע ממנו ?

שאלה : האם נישואים הם מיכשול להתקדמות רוחנית ?

תשובה : חיים של בעל משפחה אינם מיכשול אולם על בעל המשפחה לעשות כמיטב יכולתו לשלוט בעצמו. אם לאדם ישנה תשוקה חזקה לחיים נעלים יותר, התשוקה המינית תישקוט. כאשר נהרסת ההכרה, נהרסות גם התשוקות.

שאלה : ביצתי חטא מיני.

תשובה : אפילו אם עשית כן, אין זה משנה כל עוד שאינך חושב שאתה עשית זאת. העצמי אינו מודע לשום חטא וויתור על מין הוא פנימי, לא גופני.

שאלה : אני ניסחף למראה חזה של אישה צעירה הגרה בשכנותי ואני מתפתה לעיתים קרובות לנאוף איתה. מה עלי לעשות ?

תשובה : אתה תמיד טהור. אלו הם חושייך וגופך המפתים אותך ואשר אותם אתה מבלבל עם העצמי האמיתי שלך. כך שתחילה, דע מי מפתה ומי ישנו שם כדי לפתות. אך אפילו אם תינאף, אל תחשוב על כך לאחר מכן, משום שאתה עצמך טהור תמיד. אתה אינך החוטא.

שאלה : איך לשרש את התשוקה המינית שבנו ?

תשובה : על ידי עקירת הרעיון הכוזב כי הגוף הוא העצמי. אין מין בעצמי. היה העצמי ואז לא יהיו לך בעיות בנוגע למין.

שאלה : האם צום יכול לרפא את התשוקה המינית ?

תשובה : כן, אך זהו ריפוי זמני. צום מנטלי הוא העזרה האמיתית. צום אינו מטרה בפני עצמה. מוכרחה להיות התפתחות רוחנית במקביל לצום.

צום מוחלט גורם להכרה להיות חלשה מדי. יש להתמיד בחיפוש הרוחני לאורך הצום אם רוצים שהוא ישא פרי מבחינה רוחנית.

שאלה : האם אדם יכול להתקדם מבחינה רוחנית על ידי שיצום ?

תשובה : על הצום להיות בעיקר מנטלי. הימנעות מאכילה בלבד לא תביא תועלת והיא אפילו תעורר תסיסה בהכרה. מאידך, התפתחות רוחנית תבוא על ידי אכילה מתונה. אך, אם במשך צום של חודש אחד, נישמרה הגישה הרוחנית, אז כעשרה ימים לאחר שבירת הצום, במידה וחדוש האכילה נעשה במתינות, ההכרה תהפוך להיות טהורה ויציבה ותישאר כך.

בימים הראשונים לאחר שהגעתי לטירוואנאמאלאי, לכאן, היו עיני עצומות והייתי במדיטציה כה עמוקה עד שבקושי ידעתי אם זה יום או לילה. לא אכלתי ולא ישנתי. כאשר ישנה תנועה

בגוף, אתה זקוק למזון. אם אתה אוכל אתה גם צריך לישון. אם אין כל תנועה, אינך זקוק

לשינה. אז, נחוץ מעט מאוד מזון לקיום הגוף. זוהי התנסותי. אנשים זרים נהגו לתת לי כוס

משקה כלשהו כל אימת שפקחתי את עיני. זה כל מה שאכלתי. אז, זכור לי דבר אחד : חוץ

מהמצב בו פלוני שקוע במצב בו ההכרה נטולת מחשבות לחלוטין זה בלתי אפשרי לוותר על

שינה או מזון. כאשר הגוף וההכרה עסוקים בעינינים הרגילים של החיים, הגוף יצא מאיזון אם

נוותר על שינה ומזון.

ישנן תאוריות שונות בנוגע לכמות המזון שיש על השואף הרוחני לאכול וכמה עליו לישון. יש

אומרים שזה בריא ללכת לישון בשעה עשר בערב ולקום בשעה שתיים לפנות בוקר. זה אומר

שארבע שעות שינה מספיקות. יש אומרים שארבע שעות שינה אינן מספיקות וכי יש לישון שש שעות. לסיכום, אין לאכול או לישון בהפרזה. אם תנסה לוותר לחלוטין על מזון או שינה, הכרתך לא תפסיק לחשוב על מה שוויתרת. לכן, על השואף הרוחני לעשות כל דבר במתינות. אין כל רע בלאכול שלוש או ארבע פעמים ביום. רק אל תאמר "אני רוצה דווקא מזון זה או דווקא מזון אחר" וכו'. יתרה מזאת, כאשר אתה ישן אינך אוכל. האם שינה מוליכה אותך לחירות? זה מוטעה להניח שאי פעילות פשוטה מוליכה את פלוני לחירות.

שאלה : מה בנוגע לתזונה?

תשובה : מזון משפיע על ההכרה. לשם תירגול כל סוג של יוגה, צימחונות הכרחית לחלוטין משום שהיא עושה את ההכרה יותר טהורה.

שאלה : האם אדם האוכל בשר יכול לקבל הארה רוחנית?

תשובה : כן, אך וותר על הבשר בהדרגה והרגל את עצמך למזון טהור. אף על פי כן, לאחר השגת ההארה זה לא משנה איזה מזון אתה אוכל, מכיון שכאשר האש גדולה אין זה משנה איזה סוג של דלק מוסיפים לה.

שאלה : אנו האירופאים רגילים לתזונה מסוימת ושינוי התזונה משפיע עלינו ומחליש את ההכרה שלנו. האין זה הכרחי לשמור על הבריאות?

תשובה : זה אכן הכרחי. ככל שהגוף חלש יותר, ההכרה מתחזקת.

שאלה : בהיעדר תזונתנו הרגילה, בריאותנו ניפגעת וההכרה מאבדת מחוזקה.

תשובה : למה אתה מתכוון כשאתה אומר "חוזק של ההכרה"?

שאלה : הכח להרוס היצמדויות גשמיות.

תשובה : אופי המזון משפיע על ההכרה. ההכרה ניזונה מהמזון אותו אנו אוכלים.

שאלה : איך אם כן יכולים אירופאים להרגיל את עצמם למזון סטוי (טהור) בלבד?

תשובה : הרגל הוא רק הסתגלות לסביבה. מה שחשוב זו ההכרה. העובדה היא שההכרה הורגלה לחשוב שמזונות מסוימים הם טעימים וטובים. יש לצרוך בצורה נכונה את המזון בין אם הוא צימחוני או לא. אך ההכרה חושקת באותו מזון לו היא רגילה ואשר אותו היא מחשיבה כטעים.

שאלה : האם יש הגבלות תזונה על אדם מואר?

תשובה : לא. הוא יציב והוא אינו מושפע מהמזון אותו הוא אוכל.

שאלה : האם אכילת בשר אינה כרוכה בהריגה?

תשובה : אהימסה או אי - פגיעה היא הכלל החשוב ביותר בכללי המשמעת של היוגים.

שאלה : אך אפילו לצמחים יש חיים.

תשובה : וגם לאריחים עליהם אתה יושב!

שאלה : האם עלינו להרגיל את עצמנו לתזונה צימחנית בהדרגה.

תשובה : כן, זוהי הדרך.

שאלה : האם אין זה מזיק לעשן?

תשובה : לא, משום שסיגריות הן רעל. עדיף לזנוח אותן. זה טוב שויתרת על עישון. האדם הופך עבד לעישון ואינו מסוגל לוותר עליו. אולם עישון רק גורם להנאה זמנית, שהתגובה לה היא השתוקקות לעוד. חוץ מזה, ניקוטין מפריע לתירגול של מדיטציה.

שאלה : האם אתה ממליץ לוותר על בשר ואלכוהול ?

תשובה : רצוי לוותר עליהם משום שהימנעות מהם מסייעת למתחילים בתירגול של מדיטציה. הקושי לוותר עליהם אינו נובע מכך שהם באמת הכרחיים, אלא משום שהפכנו למשועבדים להם מכוחו של ההרגל.

שאלה : אם לדבר באופן כללי, מהם כללי ההתנהגות שעליהם יש על השואף הרוחני להקפיד ?

תשובה : מתינות באכילה, שינה ודיבור.

שאלה : יוגה פרושה איחוד. איחוד של מה עם מה ?

תשובה : בדיוק. יוגה רומזת על חלוקה בהתחלה ואיחוד לבסוף, של דבר מה אחד עם דבר מה אחר. אך על מי להתאחד עם מי ? אתה המחפש - מחפש אחדות עם משהו. אם אתה מניח שאתה מחפש משהו אחר, אזי אותו משהו מוכרח להיות שונה ממך. אך העצמי שלך אינטימי ביחס אליך ואתה תמיד מודע לו. חפש אותו והיה הוא. אז הוא יתרחב להיות האינסוף ולא תהיה כל שאלה של איחוד. של מי הרגשת האי - איחוד ?

שאלה : איני יודע. האם ישנו באמת פירוד ?

תשובה : מצא למי הפירוד. זוהי יוגה. היוגה משותפת לכל הדרכים. לאמיתו של דבר, יוגה היא היפסוקות המחשבה כי אתה עומד בניפרד מהעצמי או מהאמת המוחלטת. כל היוגות - קרמה, ניאנה, בהקטי ורג'ה - הן רק דרכים שונות המתאימות לאנשים בעלי אופי שונה הנימצאים בדרגות התפתחות שונות. מטרת כולן לסלק את ההרגשה עתיקת היומין שאחזה בבני אדם, ההרגשה כי הם שונים מהעצמי. אין שאלה של אחדות או יוגה במובן של הצטרפות למשהו הנימצא אי שם רחוק מאיתנו ואשר הוא שונה מאיתנו משום שמעולם לא היינו שונים מהעצמי ואף בלתי אפשרי הוא כי נהיה שונים ממנו.

שאלה : מהו ההבדל בין יוגה וחקירה ?

תשובה : יוגה מורה על "צ'יטה - וריטי - נירודהה" (דיכוי המחשבות) בעוד שאני ממליץ על "אטמאנושאנה" (חיפוש אחר העצמי). "אטמאנושאנה" קלה יותר לתירגול. ההכרה מדוכאת בזמן עילפון, או כתוצאה מצום. אך ברגע שהסיבה מסולקת, ההכרה מתעוררת לתחייה, כלומר, המחשבות חוזרות לזרום כמקודם. ישנן רק שתי דרכים לשליטה בהכרה. לחפש אחר מקורה, או להכניע אותה, כך שהכח העליון יהרוס אותה. כניעה היא הכרה בקיומו של כח גבוה יותר. אם ההכרה מסרבת לשתף פעולה בחיפוש אחר המקור, הנח לה

לנדוד, חכה לחזרתה ואז הפנה אותה פנימה. אף אחד אינו יכול להצליח ללא התמדה וסבלנות.

שאלה : האם הכרחי לשלוט בנשימה ?

תשובה : שליטה בנשימה היא רק עזר לצלילה עמוקה פנימה. פלוני עשוי לצלול פנימה גם על ידי שליטה בהכרה. כאשר ההכרה תחת שליטה, הנשימה תחת שליטה באופן אוטומטי. אין צורך שפלוני ינסה לשלוט בנשימה, די לשלוט בהכרה. שליטה בנשימה מומלצת רק לאלה שאינם יכולים לשלוט בהכרותיהם באופן בלתי אמצעי.

שאלה : מתי יש על פלוני לעשות פראנאיאמה ומדוע היא יעילה ?

תשובה : אלה שאינם מתרגלים חקירה עצמית או דבקות באלוהים יכולים לנסות את התרופה המרגיעה הטבעית, הפראנאיאמה או הסדרת הנשימה. זוהי היוגה - מרגה, דרך היוגה. כאשר חיייו של אדם נתונים בסכנה, כל תשומת ליבו ממוקדת בהצלחתם. אם הנשימה נעצרת, ההכרה לא תתחבר לאובייקטים החיצוניים שכה חביבים עליה. כך, כל עוד שעוצרים את הנשימה, ההכרה נימצאת במנוחה. כאשר כל תשומת הלב ממוקדת בנשימה או בשליטה בה, האינטרסים האחרים של ההכרה נעלמים. מקור הנשימה זהה למקור ההכרה. לכן, השקטה של אחד מהם מוליכה ללא מאמץ להשקטה של האחר.

שאלה : האם ריכוז על צ'קרות ישקיט את ההכרה ?

תשובה : במקדם את הכרותיהם במרכזים אסטרליים כמו הסהררה שבמח מסוגלים היוגים להישאר זמן בלתי מוגבל ללא מודעות לגופם. כל עוד שמצב זה ממשיך, נידמה כי הם שקועים בסוג מסוים של שמחה. אך כאשר ההכרה שהפכה שלוה מופיעה והופכת להיות פעילה שוב, היא חוזרת ומתמלאת במחשבות גשמיות. לכן, הכרחי לאמן את ההכרה בתרגילים כמו למשל מדיטציה כל אימת שהיא מוחצנת. אז, היא תשיג מצב שבו אין הופעה של מחשבות ואף לא רגיעה שלהן.

שאלה : האם שליטה בהכרה המושגת על ידי פראנאיאמה אף היא זמנית בלבד ?

תשובה : הרגיעה נמשכת רק כל הנשימה תחת שליטה. כך שהיא חולפת. המטרה בברור, אינה פראנאיאמה. היא מעמיקה והופכת לפרטיהרה - הסגה, דהרנה - ריכוז, דיאנה - מדיטציה וסמהדי - מצב מודעות העל. שלבים אלה קשורים בשליטה בהכרה. שליטה שכזו בהכרה הופכת קלה יותר עבור אדם שקודם לכן התאמן בפראנאיאמה. לכן פראנאיאמה מוליכה את השואף להגשמה עצמית לדרגות גבוהות יותר. משום שדרגות אלה מצריכות שליטה בהכרה, ניתן לומר כי שליטה בהכרה היא המטרה הסופית של היוגה. אדם מתקדם יותר יפנה באופן טבעי ישירות לשליטה בהכרה מבלי לבזבז את זמנו בתירגול של שליטה בנשימה.

שאלה : פראנאיאמה מורכבת משלושה שלבים - נשיפה, שאיפה ועצירה. איך יש לתרגל אותם ?

תשובה : ויתור מוחלט על ההיזדהות עם הגוף בלבד הוא נשיפת האויר- רצ'קה.היתמזגות פנימית באמצעות החקירה "מי אני?" בלבד היא שאיפה - פורקה.הישארות ב"אני קיים" בלבד היא עצירת הנשימה - קומבקה.זוהי הפראנאיאמה האמיתית.

שאלה : קראתי ב"מהה - יוגה" שבתחילה יש על פלוני להתמקד בנשימה,כלומר בנשיפה ובשאיפה וכי לאחר השגת שלוה מסוימת בהכרה עליו לצלול לתוך הלב בחפשו אחר מקורה של ההכרה.אני מאוד זקוק להנחיה מעשית בנושא זה.האם אני יכול לסגל שיטה זו ? האם היא נכונה ?

תשובה : העיקר הוא לחסל את ההכרה בדרך כלשהי.מומלץ לאלה שאין להם את הדחף לתרגל חקירה עצמית,לאמץ את הפראנאיאמה כעזר לשליטה בהכרה.ישנם שני סוגים של פראנאיאמה - שליטה בנשימה והסדרתה והתבוננות בנשימה.

שאלה : על מנת לשלוט בנשימה האין היחס 1:4:2 בין השאיפה,העצירה והנשיפה הוא הטוב ביותר ?

תשובה : שומרים על יחסים אלה שהם עזר לשליטה בהכרה,לעיתים לא באמצעות ספירה אלא באמצעות חזרה על מנטרה.התבוננות בנשימה אף היא סוג של פראנאיאמה. שאיפה עצירה ונשיפה עלולות להזיק במקרים מסוימים,למשל כאשר אין גורו שינחה את המתרגל בכל שלב ושלב.אך התבוננות בנשימה היא הקלה ביותר ואין בה סיכון.

שאלה : האם רק אלה המתרגלים תירגולים יוגיים זוכים להתגלות של קונדליני שקטי או שגם אלה שהולכים בדרך הדבקות או האהבה זוכים לה ?

תשובה : למי אין קונדליני שקטי ? הטבע האמיתי של השקטי מכונה "אקהנדקרה - וריטי" כלומר מודעות בלתי פוסקת או "אהם ספהורנה" כלומר זריחתו של ה"אני".קונדליני שקטי ניתנת להשגה על ידי כולם ללא לקשר לנתיב הרוחני בו בחרו.זהו רק שם שונה.

שאלה : נאמר שהשקטי מגלה את עצמה בחמישה שלבים,עשרה שלבים,מאה שלבים ואלף שלבים.מה מהם נכון ?

תשובה : לשקטי יש רק שלב אחד.אם נאמר כי היא מגלה את עצמה במספר שלבים,זוהי רק צורה של התבטאות.השקטי היא אחת ויחידה.

שאלה : האם ניאני יכול לעזור לא רק לאלה שמתרגלים את שיטתו אלא גם לאחרים המתרגלים שיטות אחרות כמו יוגה ?

תשובה : ללא כל ספק.הוא יכול לעזור לאנשים ללא חשיבות לשיטה הרוחנית אשר סיגלו.אפשר להמשיל זאת.נניח שיש גיבעה.ישנם שבילים רבים המובילים לפסגתה.אם זה שהגיע לפסגה ימליץ לאנשים לטפס בדרך בה טיפס הרי שחלקם יאמצו את עיצתו וחלקם לא.אם יאמר לאנשים לטפס רק בדרכו שלו אשר בעיניהם אין היא מוצאת חן הרי שהם לא יטפסו כלל.לכן,הניאני עוזר לאנשים,תהיה דרכם הרוחנית אשר תהיה.אנשים הנימצאים באמצע הדרך עשויים שלא לדעת את היתרונות והחסרונות של דרכים אחרות,אך זה שטיפס לפיסגה,יושב שם ומתבונן על האחרים בעודם עולים למעלה ויכול לראות את כל השבילים

המובילים לפיסגה. לכן הוא מסוגל לומר למטפסים מעלה לסטות מעט בכיוון זה או אחר, או להימנע מנפילה. המטרה זהה עבור כולם.

שאלה : איך יכול פלוני לכוון את הפראנה או את כח החיים לתוך השושומנה נאדי בעמוד השדרה, באופן שההיזדהות של המודעות עם הגוף תנותק באופן בו הוסבר ב"שרי ראמאנה גיטה" ?

תשובה : באמצעות החקירה "מי אני ?" היוגי עשוי, ללא ספק, לעורר את הקונדליני ולגרום לה להיכנס לשושומנה. הניאני אינו רואה בכך מטרה. אולם שניהם משיגים אותה תוצאה : כניסת כח החיים לשושומנה וניתוק ההיזדהות של המודעות עם הגוף. קונדליני היא רק שם אחר לאטמה או העצמי או שקטי. אנו מדברים עליו כאילו שהוא בתוך הגוף משום שאנו תופסים את עצמנו כמוגבלים על ידי הגוף הזה. אך לאמיתו של דבר הוא גם בפנים וגם בחוץ והוא אינו שונה מהעצמי או השקטי של העצמי.

שאלה : איך לפתוח את הנאדים, התעלות האסטרליות, כך שהקונדליני תוכל לנוע במעלה השושומנה ?

תשובה : ליוגי יש שיטות של שליטה בנשימה להשגת מטרה זו, אך לניאני יש רק את החקירה. כאשר, באמצעות שיטה זו, ההכרה מתמזגת לתוך העצמי, השקטי או הקונדליני, שאינה שונה מהעצמי נעה מעלה באופן אוטומטי. היוגים מייחסים את החשיבות הרבה ביותר להבאת הקונדליני לסהררה, המח או הלוטוס בעל אלף עלי הכותרת כפי שהיא מכונה. הם מצטטים מכתבי הקודש כי זרם החיים ניכנס לגוף דרך הפונטנלה, המרפס וטוענים כי באמצעות התהליך ההפוך מתרחשת יוגה או איחוד. לכן, הם אומרים, באמצעות תירגולים של היגה עלינו לאסוף את הפראנות ולרכזן בפונטנלה על מנת להשיג שלמות ביוגה. מצד שני הם מצביעים על כך שהיוגי מניח את קיום הגוף ואת היותו שונה מהעצמי. רק אם היוגי מאמץ לעצמו את נקודת ההשקפה כי הגוף קיים ושונה מהעצמי הוא יכול להתאמץ ולהשיג איחוד מחדש באמצעות תירגולים יוגיים. למעשה, הגוף קיים רק בהכרה אשר ממוקמת במח. היוגים בעצמם מודים, בתאורית הפונטנלה שלהם כי המח מתפקד מכח האור אותו הוא שואל ממקור אחר. בנוסף, טוען הניאני שאם אור זה שואל הוא מוכרח לבוא ממקורו הטבעי. לכן יש לפנות ישירות אל המקור הראשוני מבלי להיות תלוי במקורות-ביניים. מקור ראשוני זה הוא הלב או העצמי. העצמי אינו בא ממקום אחר ונכנס לגוף דרך קודקוד הראש. הוא כפי שהינו, תמיד זורח, תמיד שליו, לא נע ובלתי משתנה. האינדוידואל מגביל את עצמו לגבולות הגוף או ההכרה המשתנים, אשר קיימים בזכות העצמי שאינו משתנה. כל מה שנחוץ הוא לוותר על זהות שגויה זו ולאחר שזה יבוצע, העצמי הזורח לעולם ישתקף מתוך האמת המוחלטת הלא שניונית האחת והיחידה.

אם המתרגל מתרכז על הסהררה, אין ספק כי האקסטזה של הסמהדי תושג. אף על פי כן הואסאנות, הנטיות המנטליות הרדומות אינן נהרסות. לכן, בלתי נימנע הוא שהיוגי יתעורר

מהסמהדי משום שהשיחורור מהשיעבוד עדיין לא הושג. הוא עדיין מוכרח לנסות לעקור את הואסאנות הטבועות בו, כך שהן יפסיקו להפריע את השלווה של הסמהדי שלו. כך הוא עובר מהסהסררה אל הלב, דרך מה שניקרא הג'ויה- נאדי שהיא רק המשך של השושומנה. השושומנה מתחילה בצ'קרה הנמוכה ביותר, עולה דרך עמוד השידרה למח ומהמח יורדת אל לב. כאשר היוגי הגיע אל הלב, הסמהדי הופך להיות תמידי. מזה אנו למדים כי הלב הוא המרכז הסופי.

שאלה : ניטען כי תירגולים של האתה - יוגה מרפאים מחלות באופן יעיל ולכן הם תירגולים מקדימים הכרחיים לתירגול של ניאנה - יוגה ועל כן מומלץ לעשותם.

תשובה : שאלה הממליצים עליהם יעשו אותם. זה לא מה שנחוץ. כל המחלות יחוסלו ביעילות באמצעות חקירה עצמית מתמדת. אם תתמיד בהרגשה כי בריאות של הגוף נחוצה לשם בריאות של ההכרה, לא יהיה סוף לעולם לדאגה לגוף.

שאלה : האין האתה - יוגה הכרחית לשם חקירה אחר העצמי?

תשובה : כל אחד מוצא את השיטה המתאימה לו, בגלל הנטיות הרדומות השונות בכל אחד.

שאלה : האם ניתן לבצע האתה - יוגה בכל גיל ?

תשובה : מדוע אתה חושב על כך ? משום שאתה חושב שהעצמי חיצוני לך, אתה משתוקק ומתאמץ להשיגו. אך האין אתה קיים תמיד ? מדוע אתה נוטש את העצמי שלך ורודף אחרי משהו חיצוני ?

שאלה : נאמר ב "אפרוקשה - אנובהוטי" שהאתה - יוגה היא עזר הכרחי לחקירה עצמית.

תשובה : ההאתה - יוגים טוענים שיש לשמור על גוף בריא על מנת שהחקירה תתנהל ללא מיכשולים. הם גם אומרים שיש להאריך את החיים על מנת שהחקירה תעשה עד למימוש עצמי. יתרה מזאת, יש המשתמשים בתרופות מסוימות לשם השגת מטרה זו. המשל האהוב עליהם שעל המסך להיות מושלם לפני שמקרינים עליו תמונות. אמנם כן, אך מיהו המסך ומי הן התמונות ? לפי השקפתם הגוף הוא המסך והחקירה אחר העצמי היא התמונות ! אך האין הגוף עצמו תמונה על המסך, על העצמי ?

שאלה : אך מדובר כה רבות על כך שהאתה - יוגה היא עזר להתקדמות רוחנית.

תשובה : כן. אפילו המלומדים הגדולים הבקיאים מאוד בודנטה ממשיכים לתרגל האתה - יוגה. שאם לא כן, הכרותיהם לא תישקוטנה. כך שעשוי אתה לומר כי היא מועילה עבור אלה שאינם יכולים להשקיט את הכרותיהם ללא העזרות בה.

שאלה : מהן אסאנות ? האם הן הכרחיות ?

תשובה : בסטטות של היוגה מוזכרות אסאנות רבות והיתרונות של כל אחת. מצעי הישיבה למדיטציה המוזכרים בהן כוללים עור נמר, עשב וכו'. התנחות המוזכרות בהן הן "תנוחת הלוטוס" ה"תנוחה הקלה" וכו'.

מדוע נחוצים כל אלה רק על מנת לדעת את העצמי ? האמת היא שהאגו עולה מתוך העצמי, מתבלבל לחשוב כי הוא הגוף, טועה לחשוב שהעולם אמיתי ואז, כשהוא שקוע בהירות

אנוכית חושב באופן לא שקול ומחפש לעצמו תנחות מדיטציה ומצעי מדיטציה לשבת עליהם. אחד שכזה, אינו מבין כי הוא עצמו המרכז של הכל ועל כן הוא למעשה מהווה את הבסיס לקיום הכל. האסאנות מיועדות להשיג תנוחה יציבה. איפה ואיך, הוא יהיה יציב חוץ מאשר במצב בו הוא כפי שהוא באמת? זוהי האסאנה האמיתית.

השגת היציבות של הדבקות בידע כי האסאנה, הבסיס, שעליו נח היקום הוא העצמי ורק הוא, העצמי שהוא המרחב של ידע אמיתי, הבסיס המופלא - יציבות זו, היא ורק היא האסאנה היציבה וחסרת התנועה, הדרושה לסמהדי המופלא.

שאלה : באיזו אסאנה יושב באגאואן בדרך כלל?

תשובה : באסאנה של הלב. היכן שנעים לי, שם אני יושב. זו ניקראת "שוקאסאנה" כלומר האסאנה של האושר. אלה המתמקמים באסאנה זו אינם זקוקים לשום אסאנה אחרת.

שאלה : הבהגוד - גיטה (כתב הקודש העיקרי של ההינדואיזם) מדגישה את הנחיצות בקרמה - יוגה משום שקרישנה משכנע את ארג'ונה להילחם. שרי קרישנה בעצמו שימש דוגמא על ידי שחי חיים פעילים שכללו מעשים נועזים מאוד.

תשובה : הגיטה פותחת ואומרת כי אינך הגוף ועל כן אינך העושה.

שאלה : מה המשמעות של כך?

תשובה : פרושו של דבר שעל האדם לפעול מבלי לחשוב "אני עושה". הפעולות ימשיכו להתבצע גם במצב שבו נעצרו המחשבות. לכל אדם יש יעוד מסוים ויעוד זה ימומש בין אם הוא מחשיב את עצמו כעושה או לא עושה.

שאלה : מהי קרמה - יוגה? האם פרושה אי היצמדות לפעולה ולפירותיה?

תשובה : קרמה יוגה היא אותה יוגה שבה אין האדם מייחס ובצדק, את העשייה לעצמו. כל הפעולות נימשכות באופן אוטומטי ללא התחושה "אני עושה".

שאלה : האין היא אי היצמדות לפירות הפעולה?

תשובה : שאלה זו יכולה להתעורר רק אם ישנו ה"עושה". נאמר בכתבי הקודש כי אינך צריך להחשיב את עצמך כעושה.

שאלה : כך שקרמה - יוגה היא "קרטרטוה בודהי רהיטה קרמה" - פעולה ללא תחושת העשייה.

תשובה : בדיוק כך!

שאלה : הגיטה מלמדת כי על פלוני לחיות חיים פעלתניים מרגע לידתו ועד למותו.

תשובה : כן, אך פעלתנות נטולת ה"עושה".

שאלה : אם פלוני ישאר בשקט, איך תתבצע הפעולה? היכן המקום לקרמה - יוגה?

תשובה : הבה נבין תחילה מהי קרמה, של מי הקרמה ומי מבצע אותה. אם ננתח אותה ונחקור אחר אמיתותם בלתי נימנע הוא כי נישאר כעצמי, בשלווה. אף על פי כן אפילו במצב זה הפעולות ימשכו.

שאלה : איך ימשכו הפעולות אם אינני פועל?

תשובה : מי שואל שאלה זו ? האם זה העצמי או מישהו אחר ? האם העצמי מוטרד על ידי פעולות ?

שאלה : לא העצמי, זהו אחר, שונה מהעצמי.

תשובה : אם כן ברור שהעצמי אינו מוטרד על ידי פעולות וכי אין מקום לשאלה זו.

שאלה : אני רוצה לעשות קרמה - יוגה. איך יכול אני לעזור לאחרים ?

תשובה : מי ישנו שם שעליך לעזור לו ? מיהו ה"אני" ההולך לעזור לאחרים ? תחילה ברר לעצמך נקודות אלה וכל השאר יסתדר מאליו לאחר מכן.

שאלה : למעשה אתה אומר לי "ממש את העצמי שלך", האם המימוש שלי יסייע לאחרים ?

תשובה : כן ! זוהי העזרה הטובה ביותר שאתה יכול לתת לאחרים. אך לאמיתו של דבר, אין כלל "אחרים" שיש לעזור להם. משום שהישות שמימשה את עצמיותה אינה רואה דבר מלבד העצמי בדיוק כפי שצורף רואה רק את הזהב כאשר הוא מעריך את שווים של תכשיטים שונים העשויים זהב. כאשר אתה מזהה את עצמך עם גופך, השמות והצורות של העולם קיימים עבורך. אך כאשר אתה מתעלה אל מעבר למודעות הגוף ומתברר כי הגוף אינו אלא אשליה, מתברר גם כי ה"אחרים" אינם אלא אשליה. זה שמימש את העצמיות אינו רואה את העולם כקיים בניפרד ממנו עצמו.

שאלה : האם לא יהיה זה טוב יותר אם המוארים יתערבבו עם אנשים אחרים על מנת לעזור להם ?

תשובה : אין כל "אחרים" שיש להתערבב עימם. העצמי לבדו קיים.

המואר עוזר לעולם מעצם היותו העצמי הבלתי מוסווה. הדרך הטובה ביותר שבה יכול אדם לשרת את העולם היא להשיג את המצב נטול האגו. אם אתה משתוקק לעזור לעולם, אך אתה אינך סבור שתוכל לעשות כן על ידי שתשיג את המצב החופשי מאגו, אז הנח לאלוהים לטפל בבעיות העולם כולו, כולל בעיותך שלך.

שאלה : האין עלי לנסות ולעזור לעולם הסובל ?

תשובה : הכח שיצר אותך יצר אף את העולם. אם הוא יכול לדאוג לך הוא יכול גם לדאוג

לעולם כולו. אם אלוהים ברא את העולם, זה ענינו לדאוג לעולם ואין זה ענינך שלך.

שאלה : האם התשוקה לעצמאות פוליטית קבילה ?

תשובה : תשוקה שכזו מקורה ללא ספק באינטרס אישי. בכל זאת, פעולה מעשית להשגת

מטרה זו מרחיבה בהדרגה את נקודת ההשקפה כך שהאינדוידואל מתמזג עם

האומה. התמזגות שכזו רצויה והקרמה הכרוכה בה היא לא - אנוכית (נישקמה קרמה יוגה).

שאלה : אם חירות פוליטית מושגת רק לאחר מאבק ממושך וקורבנות נוראים, האם לא ניתן

להצדיק את שביעות הרצון והתרוממות הרוח של מי שלחם לכך ?

תשובה : הוא מוכרח היה, במהלך עבודתו למען המטרה להכניע עצמו בפני הכח העליון

שאת נוכחותו יש להרגיש ואשר אין לאבד עימו קשר לעולם. איך אם כן יכולה רוחו להיות

מרוממת ? לא צריך להיות לו כלל איכפת מהן התוצאות. רק אז הקרמה (הפעולה) הינה לא אנוכית.

שאלה : מהו סמהדי?

תשובה : סמהדי הוא המצב שבו ההכרה משיגה התנסות בלתי מופרעת במודעות - קיום ובה בלבד. הכרה שלווה זו המעוטרת בהישג של העצמי העליון הבלתי מוגבל, היא ורק היא האלוהות. כאשר ההכרה מאוחדת עם העצמי בבורות זוהי נידרה, שינה. כלומר במצב זה ההכרה שקועה בבורות. כאשר ההכרה מאוחדת עם העצמי במצב המודע או מצב העירות זה ניקרא סמהדי. סמהדי הוא הישארות מתמשכת בעצמי במצב העירות. נידרה או שינה היא הישארות בעצמי אולם באופן לא מודע. בשהג'ה נירויקלפה סמהדי האחדות תמידית(זהו המצב שבו הניאני חיסל את האגו שלו באופן סופי : שהג'ה פרושו "טבעי", נירויקלפה פרושה "ללא הבדלים". ניאני במצב זה יודע שהוא העצמי ואינו רואה כל הבדל בינו לבין אחרים או בינו לבין העולם ועבורו הכל הוא התגלות של העצמי הבלתי ניתן לחלוקה).

שאלה : מהם קולה נירויקלפה ושהג'ה נירויקלפה סמהדי ?

תשובה : שקיעת ההכרה לתוך העצמי ללא הריסתה היא קולה נירויקלפה סמהדי. במצב זה פלוני אינו משוחרר מהואסאנות (נטיות ההכרה) ועל כן אינו משיג חירות (מוקטי). רק לאחר שהואסאנות נהרסות יכול פלוני לזכות בחירות.

שאלה : מתי יכול פלוני לקבל שהג'ה סמהדי ?

תשובה : אפילו ממש בתחילת התירגול. אפילו אם פלוני מתרגל קולה נירויקלפה סמהדי במשך שנים, אם לא עקר את הואסאנות הוא לא יזכה לחירות.

שאלה : האם אני יכול לקבל הסבר ברור בקשר להבדל בין סויקלפה לנירויקלפה ?

תשובה : היצמדות למצב העילאי הוא סמהדי. כאשר הוא נעשה תוך כדי מאמץ הנחוץ עקב הפרעות מנטליות הוא ניקרא סויקלפה. כאשר הפרעות אלה אינן קיימות זהו נירויקלפה. הישארות תמידית במצב הטבעי ללא מאמץ הוא שהג'ה.

שאלה : האם הכרחי לחלוטין לחוות נירויקלפה סמהדי לפני שמושג שהג'ה ?

תשובה : שהג'ה (המצב הטבעי) הוא הישארות מתמדת בכל אחד מהסמהדים האלה, סויקלפה או נירויקלפה. מהי מודעות הגוף ? זהו הגוף נטול החיים פלוס מודעות. שני אלה מוכרחים להתקיים במודעות אחת שהיא מוחלטת, בלתי מושפעת ואשר נישארת כפי שהיא תמיד עם או בלי מודעות הגוף. מה אם כן זה משנה אם מודעות הגוף נאבדת או נישמרת, בתנאי שפלוני ניצמד למודעות טהורה זו ? היעדרות מוחלטת של מודעות הגוף עדיפה משום שהיא עושה את הסמהדי לאינטנסיבי יותר, אף על פי שאין זה משנה כלל ביחס לידע של העילאי.

שאלה : האם סמהדי זהה לטוריה, המצב הרביעי ?

תשובה : לסמהדי, לטוריה ולנירויקלפה אותה משמעות - עירנות לעצמי. פרושה המילולי של "טוריה" הוא המצב הרביעי, המודעות העילאית, הניבדלת משלושת המצבים האחרים שהם

עירנות, שנת חלום ושינה עמוקה. המצב הרביעי הוא ניצחי ושלושת המצבים האחרים באים והולכים בתוכו. בטוריה ישנה עירנות לכך שההכרה התמזגה לתוך מקורה, הלב ושם היא שלווה על אף שמספר מחשבות עדיין נימצאות בה והחושים עדיין פעילים במידת מה. בנירויקלפה החושים אינם פעילים ואין מחשבות כלל. לכן, במצב זה, ההתנסות במודעות הטהורה אינטנסיבית ומלאה בנועם עילאי. טוריה ניתנת להשגה בסויקלפה סמהדי.

שאלה : מהו ההבדל בין הנועם אותו חווים בשינה ובין הנועם אותו חווים בטוריה ?

תשובה : אין סוגים שונים של נועם. יש רק נועם אחד הכולל את הנועם אותו חווים במצב העירות ואת הנועם אותו חווים כל היצורים מהחיה הפרימיטיבית ביותר ועד לברהמה הגבוהה ביותר. נועם זה הוא הנועם של העצמי. הנועם שממנו נהנים באופן לא מודע בשינה, נחוה באופן מודע בטוריה, זה כל ההבדל. הנועם שממנו נהנים במצב העירות הוא "נועם סוג ב' " זהו רק קמצוץ מהנועם האמיתי - אננדה.

שאלה : האם סמהדי, השלב השמיני של הרג'ה יוגה זהה לסמהדי שעליו אתה מדבר ?

תשובה : ביוגה המונח סמהדי מתייחס לסוג מסוים של טראנס וישנם סוגים שונים של סמהדי, אך הסמהדי שעליו אני מדבר שונה. זהו שהג'ה סמהדי. בגינו יש לך סמהדנה (יציבות) ואתה נישאר שליו ורגוע אפילו כאשר אתה פעיל. אתה מבין אז כי אתה מונע על ידי העצמי העמוק יותר שבפנים. אין לך דאגות, חרדות, טרדות מכיון שהתחוויר לך כי אין דבר כלשהו השייך לך. אתה יודע כי הכל נעשה על ידי משהו שאיתו אתה מאוחד באופן מודע.

שאלה : אם השהג'ה הוא המצב הרצוי ביותר, האם אין צורך בנירויקלפה סמהדי ?

תשובה : הנירויקלפה סמהדי של הרג'ה יוגה עשוי להיות מועיל. אך בניאנה יוגה השהג'ה שטהיטי (המצב הטבעי) או השהג'ה נישטה (הישארות במצב הטבעי) בעצמו הוא מצב הנירויקלפה. במצב טבעי זה ההכרה חופשיה מספקות. אין צורך כי תתלבט בין אלטרנטיבות, אפשרויות או סבירויות. במצב זה ההכרה אינה רואה כל ויקלפות (הבדלים) מכל סוג שהוא. היא בטוחה בקיום האמת המוחלטת משום שהיא חשה בה. אפילו כאשר ההכרה פעילה היא יודעת שהיא פעילה בתוך המציאות, העצמי, הישות העילאית.

שאלה : מהו ההבדל בין שינה עמוקה, לאיה (מצב דמוי טראנס שבו פעילות ההכרה מושהיית באופן זמני) ובין סמהדי ?

תשובה : בשינה עמוקה ההכרה מתמזגת אך לא נהרסת. זה שמתמזג מופיע מחדש. זה עשוי לקרות גם במדיטציה. אך ההכרה שנהרסה אינה יכולה להופיע מחדש. מטרתו של היוגי מוכרחה להיות הרס ההכרה ולא שקיעתה לתוך לאיה. בשלווה של המדיטציה, הלאיה מופיעה לפעמים, אך אין זה מספיק. יש להוסיף לה תירגולים אחרים על מנת להרוס את ההכרה. אנשים מסוימים ניכנסו לסמהדי יוגי כאשר בהכרתם היתה מחשבה פעוטה ולאחר זמן רב התעוררו מהסמהדי עם אותה מחשבה. במהלך אותו סמהדי, חלף זמן רב מאוד. אולם, יוגי שכזה לא הרס את הכרתו. ההרס האמיתי של ההכרה הוא ההארה כי אינה ניפרדת מהעצמי. אפילו ממש עכשיו ההכרה אינה אלא אשליה. הכרה בזאת. איך אתה יכול

לעשות זאת אם לא בפעילויות היום יום הנעשות באופן אוטומטי? דע כי ההכרה הגורמת לך לעשותם אינה אמיתית והיא אינה אלא רוח רפאים הנובעת מתוך העצמי.

שאלה : האם המודט יכול להיות מושפע מהפרעות פיזיות במהלך נירויקלפה סמהדי? חברי ואני איננו תמימי דעים ביחס לכך.

תשובה : שניכם צודקים. אחד מכם מתיחס לקולה והשני לשהג'ה סמהדי. בשני המקרים ההכרה שקועה בנועם של העצמי. בראשון, שינויים פיזיים עשויים להפריע למודט משום שההכרה לא חוסלה לחלוטין. היא עדיין חיה ועשויה, כמו לאחר שינה עמוקה, בכל רגע לשוב ולהיות פעילה. ניתן להשוות אותה לדלי, שעל אף היותו שקוע לחלוטין במים ניתן למושכו באמצעות החבל אליו הוא קשור החוצה. בשהג'ה ההכרה שקעה לחלוטין לתוך העצמי, כמו דלי ששקע לתחתית הברז יחד עם החבל הקשור אליו. בשהג'ה לא נישאר דבר מה שבו יכולה להיווצר הפרעה או שאותו ניתן "למשוך" בחזרה לעולם. במצב זה, דומות פעולותיו של האדם הנימצא בו לפעולותיו של ילד היונק משד אימו אולם בקושי מודע לפעולת הניקיה.

שאלה : איך פלוני יכול לתפקד בעולם במצב שכזה?

תשובה : אדם המרגיל עצמו באופן טבעי למדיטציה ונהנה מהנועם שלה לא יאבד את מצב הסמהדי תהיה העבודה החיצונית שהוא עושה אשר תהיה וללא חשיבות למחשבות העולות אצלו תוך כדי עשייתה. זהו השהג'ה נירויקלפה. שהג'ה נירויקלפה הוא נאסה (=הרס מוחלט של ההכרה) בעוד שקולה נירויקלפה הוא לאיה (השהייה זמנית של פעילויות ההכרה). אלה שבמצב הלאיה סמהדי יאלצו לשוב ולשלוט בהכרותיהם מזמן לזמן. אם ההכרה נהרסת כפי שקורה בשהג'ה סמהדי, היא לעולם לא תופיע שוב. אין זה חשוב אילו פעולות עושים אנשים הנימצאים במצב זה, הם לא יפלו מדרגתם הגבוהה.

אלו הנימצאים בקולה נירויקלפה סמהדי לא מימשו את עצמם, הם עדיין בגדר מחפשים. אלה הנימצאים בשהג'ה נירויקלפה סמהדי הם כמו אור נר הנימצא במקום ללא רוח או כמו ים ללא גלים, כלומר שאין בהם כל תנועה. הם אינם רואים שום דבר כשונה מהם. אלה שלא הגיעו לדרגה זו רואים הכל כשונה מעצמם.

שאלה : האם ההתנסות של קולה נירויקלפה סמהדי זהה לזו של שהג'ה נירויקלפה

סמהדי, אפילו שפלוני יוצא ממנה וחוזר לעולם היחסי?

תשובה : אין ירידה ואף לא עלייה - זה שעולה או יורד אינו אמיתי. בקולה נירויקלפה סמהדי הדלי המנטלי עדיין קיים מתחת למים וניתן למשות אותו מעלה בכל רגע. שהג'ה הוא כמו נהר שנישפך לים אשר ממנו אין עוד דרך חזרה. מדוע אתה שואל את כל השאלות האלה? המשך להתאמן עד שתחוה זאת בעצמך!

שאלה : מהי התועלת בסמהדי אם המחשבות ממשיכות להתקיים?

תשובה : רק סמהדי יכול לגלות את האמת. המחשבות מטילות כיסוי על המציאות וכך היא אינה ממומשת במצבים השונים מסמהדי.

בסמהדי ישנה רק ההרגשה " אני קיים " ואין כל מחשבות.ההתנסות של " אני קיים " היא "להיות שליו".

שאלה : איך אני יכול לשוב ולהתנסות בסמהדי או השלווה שאותה אני חווה בנוכחותך ?

תשובה : התנסותך הנוכחית נובעת מהשפעת הסביבה בה אתה נימצא.האם אתה יכול להתנסות בכך גם בסביבה אחרת ? זוהי התנסות ללא המשכיות.עד שהיא לא תהיה תמידית יש הכרח להמשיך ולתרגל.

שאלה : האם סמהדי הוא חוויה של שלווה ורגיעה ?

תשובה : סמהדי, שהוא התנאי הבסיסי לחירות,הינו בהירות שלווה,נטולת אי השקט של ההכרה.יש עלייך להתנסות בסמהדי שהוא מודעות שלווה ובהירות פנימית על ידי שתבצע נסיון רציני להרוס את אי השקט של ההכרה,אי השקט המוליך אותך שולל.

שאלה : מהו ההבדל בין סמהדי פנימי וחיצוני ?

תשובה : סמהדי חיצוני הוא היצמדות לאמת המוחלטת תוך כדי מודעות לעולם,מבלי להיצמד לאחרון מבפנים.ישנה שלווה כמו בים נטול גלים.הסמהדי הפנימי כרוך באיבוד המודעות לגוף.

שאלה : ההכרה אינה שוקעת למצב זה אפילו למשך שנייה אחת.

תשובה : דרוש שיכנוע חזק ש "אני העצמי המתעלה אל מעבר להכרה ולתופעות העולם".

שאלה :למרות זאת,ההכרה מתגלה כמיכשול שעליו קשה מאוד להתגבר והיא מסכלת את כל הנסיונות להשקיעה לתוך העצמי.

תשובה : מה זה משנה אם ההכרה פעילה ? היא פעילה רק על הרקע של העצמי.היצמד לעצמי אפילו במהלך הפעולות המנטליות.

שאלה : קראתי בספר שכתב רומיין רולנד על רמקרישנה כי נירויקלפה סמהדי הוא חוויה מבעיתה ונוראה.האם כך הוא ? האם אנו עוברים את כל התהליך המתיש הזה של מדיטציה,טיהור ומשמעת רק על מנת שנגיע למצב מטיל אימה ? האם סופנו להפוך לגויות חיות ?

תשובה : לאנשים יש כל מיני רעיונות בקשר לנירויקלפה.מדוע לדבר על רומיין רולנד ? אם אלה שיש להם גישה לכל האופנישדות והמסורות הודנטיות יש רעיונות פנטסטיים שכאלה בקשר לנירויקלפה,מי יכול להאשים איש מהמערב בכך שיש לו רעיונות דומים ? יוגים עושים תרגילי נשימה ונופלים למצב של חוסר הכרה מאוד עמוק שבו הם אינם מודעים לשום דבר ואז הם משבחים מצב זה כאילו היה זה נירויקלפה.אחרים חושבים כי לאחר שפלוני חווה נירויקלפה הוא הופך להיות ישות שונה לחלוטין ואחרים חושבים כי ניתן להשיג נירויקלפה רק באמצעות טראנס שבו המודעות לעולם נחסמת לחלוטין,כמו במצב של עילפון.כל זה נובע מכך שהם תופסים את הנירויקלפה באופן אינטלקטואלי.

נירויקלפה היא צ'יט כלומר מודעות נטולת מאמץ ונטולת צורה.מה מקור האימה ומהי המיסתוריות בלהיות העצמי ? אנשים מסוימים אשר הפכו בשלים מבחינה רוחנית עקב

תירגולים אינטנסיביים שעשו בגילגולי חיים קודמים זוכים בנירויקלפה באופן פתאומי כמו שיטפון ואילו אחרים זוכים בה במהלך התירגול הרוחני שלהם אשר הורס לאיטו את המחשבות המפריעות וחושף את המסך של המודעות הטהורה "אני - אני". תירגול נוסף חושף את המסך לתמיד. זהו מימוש עצמי, מוקטי או שהג'ה סמהדי, המצב הטבעי נטול המאמץ. התפיסה של האחדות בכל, תוך מוות של ההכרה, היא ורק היא הנירויקלפה האמיתית.

שאלה : כאשר ההכרה מתחילה לשקוע לתוך העצמי, ישנה לעיתים קרובות תחושה של פחד. **תשובה :** הפחד והרעד הגופני המלווים את כניסתו של פלוני לסמהדי מקורם במודעות - אגו הקלה שעדיין קיימת. אך כאשר זו מתה לחלוטין, מבלי להשאיר אפילו שמץ של סימן, נישאר פלוני בחלל הרחב של המודעות שבו נועם עילאי בלבד קיים והרעידה פוסקת.

שאלה : האם סמהדי הוא חוויה מלאת נועם או מלאת אקסטזה ?

תשובה : בסמהדי עצמו יש רק שלווה מושלמת. האקסטזה מופיעה רק לאחר שההכרה מופיעה שוב בסיומו של הסמהדי, כאשר עולה הזיכרון של השלווה שנחווה בו. בתירגול של דבקות האקסטזה באה קודם. סימניה הם דמעות של שימחה, שערות סומרות ורעד בקול. כאשר האגו מת לבסוף והשהג'ה מושג, נעלמים סימנים אלה.

שאלה : כאשר פלוני מממש את הסמהדי האין הוא משיג סידהים (כוחות על טבעיים) ?

תשובה : על מנת שסידהים יוצגו לראווה, מוכרחים להיות "אחרים" שיצפו בהם. פרושו של דבר, שזה המציג אותם לראווה אינו ניאני. לכן, לא ראוי כלל לחשוב עליהם. יש לחפש ולהשיג אך ורק ניאנה.

שאלה : מוצהר במנדוקיאופנישדה שאלא אם כן חווים את הסמהדי, השלב השמיני של היוגה, לא ניתן להשיג חירות ולא משנה כמה מדיטציה או סיגופים פיזיים עושים. האם זה נכון ?

תשובה : אם הדבר מובן כהלכה, סמהדי וחירות הינם זהים. אין זה משנה אם אתה מכנה זאת מדיטציה, סיגופים או התמזגות או כל דבר אחר. זה שהוא יציב, רציף כזרימה של שמן מכלי לכלי הוא סיגופים, מדיטציה והתמזגות. להיות העצמי של פלוני זה סמהדי.

שאלה : איך נאמר במנדוקיאופנישדה שיש הכרח לחוות סמהדי כתנאי להשגת חירות ?

תשובה : ומי אומר שאין זה כך ? זה מוצהר לא רק במנדוקיאופנישדה אלא גם בכל כתבי הקודש העתיקים. אך זהו סמהדי אמיתי רק אם אתה יודע את עצמך. מה התועלת לשבת בשקט זמן מה כמו אוביקט חסר חיים ? נניח שיש לך גידול בזרוע שלך ומנתחים אותך תחת השפעה של סם מרדים. אינך מרגיש כל כאב בזמן הניתוח, האם זה אומר שהיית בסמהדי ? דומה הדבר בענין זה. יש על פלוני לדעת מהו סמהדי. איך יכול אתה לדעת מהו סמהדי מבלי שתדע את עצמך ? אם העצמי ידוע הסמהדי יהיה ידוע באופן אוטומטי.

סמהדי הוא המצב הטבעי של פלוני. זהו זרם הרקע בכל שלושת המצבים של עירות, חלימה ושינה עמוקה. העצמי אינו במצבים אלה אולם מצבים אלה הינם בעצמי. אם אנו מקבלים

סמהדי במצב העירות, הוא ימשיך גם במהלך השינה. ההבחנה בין מודעות וחוסר מודעות שייך לרמת ההכרה אשר העצמי האמיתי מתעלה אל מעבר אליה.

שאלה : כך שיש על פלוני לנסות תמיד להשיג סמהדי ?

תשובה : המוארים אומרים כי רק המצב השליו של היעדר אגו הוא מאונה - סמהדי (הסמהדי של הדממה), שיא הידע. עד שפלוני משיג מאונה - סמהדי, המצב שבו פלוני הוא הקיומיות נטולת האגו, יש עליו לחתור לחיסול האני האינדוידואלי.

שאלה : אמרתי פעם לשרי באגואן שהיה לי חזיון של שיוה, בעת שהמרתי את דתי להינדואיזם. חויתי חוויה דומה בקאוטאלאם. חזיונות אלה הם רגעיים אך מלאי נועם. אני מעונין לדעת איך לעשותם תמידיים וארוכים. ללא שיוה אין חיים במה שאני רואה סביבי. אני מאוד שמח כאשר אני חושב על שיוה. אנא אמור לי איך אני יכול להשיג חזיון ניצחי שלו.

תשובה : אתה מדבר על חזיון של שיוה. חזיון הוא תמיד חזיון של אוביקט. פרושו של דבר שמוכרח להיות גם סוביקט. החזיון והצופה זהים במהותם. כלומר, טבע החזיון הוא באותו מישור של הצופה. הופעה מרמזת על היעלמות. מה שמופיע מוכרח גם להיעלם. חזיון אינו יכול, לעולם, להיות ניצחי. אך שיוה הוא ניצחי.

החזיון מרמז על קיומו של צופה. הצופה אינו יכול להכחיש את קיומו של העצמי. אין רגע שבו העצמי כמודעות אינו קיים ואין רגע בו הצופה שונה מהמודעות. מודעות זו היא הישות הניצחית והישות היחידה שקיומה אמיתי. הצופה אינו יכול לראות את עצמו. האם הוא מכחיש את קיומו רק משום שאינו יכול לראות את עצמו באמצעות העיניים כמו שהוא רואה את החזיון ? לא. כך שפרושה של התנסות ישירה הינה " להיות " ולא " לראות ".

להיות הוא לממש. לכן נאמר " אהיה אשר אהיה ". "אני קיים" הוא שיוה. שום דבר אינו יכול להתקיים בלעדיו. הכל קיים בשיוה ובגללו.

לכן, חקור "מי אני ?", שקע עמוק פנימה והישאר בעצמי. זהו שיוה כקיומיות. אל תצפה לחזיונות נוספים שלו. מהו ההבדל בין האוביקטים אותם אתה רואה ובין שיוה ? הוא גם הסוביקט וגם האוביקט. אינך יכול להיות ללא שיוה משום ששיוה ממומש תמיד, כאן ועכשיו. אם אתה חושב שלא מימשת אותו אתה טועה. זהו המיכשול למימוש של שיוה. זנח גם מחשבה זו והמימוש יתרחש.

שאלה : כן, אך איך אעשה זאת מהר ככל הניתן ?

תשובה : זהו מיכשול למימוש. האם האינדוידואל יכול להתקיים ללא שיוה ? אפילו בזה הרגע אתה הוא. אין כל שאלה של זמן. אילו היה רגע בו המימוש לא היה קיים, שאלת המימוש היתה ענינית. אך, אתה אינך יכול להיות בלעדיו. הוא כבר עתה ממומש, ממומש לנצח ולעולם אינו לא - ממומש.

שאלה : אני רוצה לקבל שאקשטקרה, חזיון ישיר, של שרי קרישנה. מה עלי לעשות על מנת לזכות בה ?

תשובה : איך מצטייר בעיניך שרי קרישנה ולמה אתה מתכוון ב" שאקשטקרה " ?

שאלה : אני מתכוון לשרי קרישנה שחי בברינדאואן ואני רוצה לראותו כפי שראו אותו חסידותיו.

תשובה : אתה רואה, אתה חושב שקרישנה בעל צורה אנושית, בעוד שהוא עצמו אמר "אני בליבם של כל היצורים, אני ההתחלה האמצע והסוף של כל צורות החיים". הוא מוכרח להיות בתוכך מכיון שהוא נימצא בתוך הכל. הוא העצמי שלך או העצמי של העצמי שלך. כך שאם תהיה לך שאקשאטקרה של העצמי, תהיה לך שאקשאטקרה של קרישנה. חזיון ישיר של העצמי וחזיון ישיר של קרישנה אינם יכולים להיות שני דברים שונים. אף על פי כן, על מנת ללכת בדרכך שלך עלייך להיכנע לחלוטין לקרישנה ולהניח לו להעניק לך את השאקשאטקרה שבה אתה חפץ.

שאלה : האם זה אפשרי לדבר לאישווארה (אלוהים) כפי שעשה שרי ראמאקרישנה ?

תשובה : אם אנו יכולים לדבר אחד אל השני, מדוע שלא נוכל לדבר גם לאישווארה ?

שאלה : אם כך מדוע אין זה קורה לנו ?

תשובה : זה דורש טוהר, חוזק של ההכרה ותירגול של מדיטציה.

שאלה : אם יקוימו התנאים שהזכרת, האם אלוהים יתגלה לנו ?

תשובה : התגלויות אלה אמיתיות באותה מידה שאתה אמיתי. במילים אחרות, כאשר אתה מזהה את עצמך עם גופך, כמו שאתה עושה במצב העירות, אתה רואה עצמים במישור הפיזי הגס. כאשר אתה מזהה את עצמך עם הגוף האסטראלי העדין שלך כמו בחלום אתה רואה עצמים עדינים במישור החלום. בשינה עמוקה אינך מזדהה עם דבר ועל כן אינך רואה עצמים כלל. האוביקטים שהצופה רואה תלויים במצבו. אותו הדבר עם חזיונות של אלוהים. על ידי תירגול ממושך, צורת האלוהים שעליה מודטים מופיעה תחילה בחלומות ולאחר מכן גם במצב העירות.

שאלה : מבקרים רבים הבאים לכאן אומרים לי כי הם מקבלים ממך חזיונות או זירמי

מחשבה. אני נימצא פה מזה חודש וחצי ועדיין לא הייתה לי אפילו התנסות קלה שבקלות

מסוג זה. האם זה משום שאיני ראוי לחסד שלך ?

תשובה : חזיונות וזירמי מחשבה מופיעים בהתאם למצב ההכרה. זה תלוי באינדוידואלים

השונים ולא בנוכחות אוניברסלית. יתרה מזאת, חזיונות וזירמי מחשבה אלה אינם כלל

חשובים. מה שחשוב הוא שלוה של ההכרה.

מהו מימוש ? האם פרושו של מימוש הוא לראות את אלוהים עם ארבע ידיים, אוחז

בקונכיה, גלגל או מקל ? אפילו אם אלוהים היה ניגלה באופן כזה, האם חזיון זה היה מחסל

את בורותו של הדבק ? האמת מוכרחה להיות מימוש ניצחי. התפיסה הישירה היא התנסות

תמידית. אלוהים עצמו ידוע כאשר הוא נחוה ישירות. אין פרושו של דבר שהוא מופיע לפני

הדבק בצורה מסוימת. אלא אם כן המימוש הוא ניצחי, אין הוא מועיל. האם התגלות אלוהים

שלה ארבע ידיים מהווה מימוש ניצחי ? היא תופעתית ואינה אלא אשליה. מוכרח להיות

הצופה. הצופה לבדו אמיתי וניצחי.

נניח שאלוהים יופיע כאור של מיליון שמשות. האם זו פרטיקשה (התנסות בלתי אמצעית) ?
 על מנת לראות חזיון של אלוהים יש צורך בעיניים והכרה. זהו ידע לא ישיר, בעוד שהצופה הוא
 התנסות ישירה. הצופה ורק הצופה הוא פרטיקשה.

שאלה : אנשים מדברים על וייקונטה, קיילסה, אינדרלוקה, צ'אנדרלוקה, כלומר העולמות
 הבאים. האם הם אמיתיים ?

תשובה : בהחלט. אתה יכול להיות בטוח שהם קיימים. גם שם סוואמי כמוני יושב על ספה
 וסביבו יושבים תלמידים. הם שואלים שאלות והוא עונה. מה אם כך ? - פלוני יראה את
 צ'אנדרלוקה ואחריו ירצה לראות את ינדרלוקה ולאחר מכן את וייקונטה ואת קיילסה וכן
 הלאה והכרתו כך תמשיך לנדוד. איפה אז השנטי, השלווה ? השיטה הנכונה היחידה להשגת
 שנטי היא חקירה עצמית. באמצעות חקירה עצמית מושג מימוש עצמי. אם פלוני יממש את
 העצמי הוא יוכל לראות את כל העולמות האלה בתוך העצמי שלו. המקור של הכל הוא העצמי
 של פלוני ואם הוא יממש אותו הוא לא יראה דבר כשונה מהעצמי. אז, שאלות כאלה לא
 יתעוררו. יתכן שוייקונטה או קיילסה קיימות או שאינן קיימות, אך עובדה היא שאתה כאן, האין
 זאת ? באיזו צורה אתה כאן ? היכן אתה ? לאחר שתדע דברים אלה, אתה יכול לחשוב על
 עולמות אלה.

שאלה : האם הסידהים המוזכרים בסוטרות היוגה של פטנג'לי אמיתיים או שהם רק פרי
 דמיונו ?

תשובה : זה המודע לזהותו עם העצמי אינו מייחס כל ערך לסידהים אלה. פטנג'לי עצמו אומר
 כי הם כולם מופעלים על ידי ההכרה וכי הם מעכבים את המימוש העצמי.

שאלה : מה בדבר הכוחות של מה שמכונה "על - אדם" ?

תשובה : בין אם הכוחות גבוהים או נמוכים, של ההכרה או של על - הכרה, קיומם תלוי
 באחד שלו הם שייכים. מצא מי הוא.

שאלה : האם יש להשיג סידהים בדרך הרוחנית או שמא הם מנוגדים לנסיון להשיג חירות ?
תשובה : הסידהי הגבוהה ביותר הוא מימוש עצמי משום שמרגע שמימשת את האמת אתה
 מפסיק להימשך לדרך הבורות.

שאלה : מה אם כן התועלת בסידהים ?

תשובה : ישנם שני סוגים של סידהים ואחד מהם עלול להוות מיכשול למימוש. נאמר שניתן
 להשיג כוחות על טבעיים על ידי חזרה על מנטרה, על ידי לקיחת סם שיכול לגרום לראיית
 הניסתר, על ידי סיגופים קשים או על ידי סמהדי מסוג מסוים. אולם כוחות אלה אינם אמצעי
 לידיעה עצמית, משום שאפילו אם תשיג אותם, אתה עדיין תישאר בור ביחס לעצמי.

שאלה : מהו הסוג השני ?

תשובה : אלה התגלויות של הכח והידע, הבאות באופן טבעי לאחר מימוש העצמי. אלו סידהים שהם תוצרים של טאפאס, תירגול רוחני, נורמלי וטבעי של אדם שמימש את עצמיותו. הם באים מאליהם והם מתנת אלוהים. הם באים בהתאם לגורלו של האדם שמימש. אך בין אם הם באים ובין אם לא, הניאני המבוסס בשלווה העילאית אינו מוטרד על ידם, משום שהוא יודע את העצמי וזה הסידהי היחיד שאינו פג לעולם. אך סידהים אלה אינם באים על ידי שמנסים להשיגם. כאשר תהיה במצב המימוש תדע מהם כוחות על טבעיים אלה.

שאלה : האם המואר משתמש בכוחות ניסתרים על מנת לגרום לאחרים לממש את העצמי או האם עצם מימושו שלו מספיק לשם כך ?

תשובה : הכח של המימוש העצמי חזק בהרבה משימוש בכוחות אחרים. על אף שנאמר שיש סידהים רבים ושונים, ניאנה היא הגבוהה מביניהם משום שאלו שהשיגו סידהים אחרים יחשקו במוקדם או במאוחר בניאנה. אלו שהשיגו ניאנה מאידך, לא יחשקו בסידהים אחרים. לכן, שאף להשיג אך ורק ניאנה. על אף שבעיני אלה שאין להם כוחות על טבעיים, כוחות אלה הם נישגבים. אולם, הם חולפים. זה חסר ערך לשאוף להשיג דבר מה חולף. כל הפלאים והכוחות האלה כלולים בעצמי האחד והבלתי משתנה. לבקש בשל חמדנות, כוחות על טבעיים מאלוהים, הנכון לתת את עצמו, עצמו שהוא הכל, זה כמו לבקש דייסה מקולקלת מנדבן רחב לב שיתן בשימחה כל מזון שיש לו בביתו. אל הלב שבו אחזה האש המבהיקה של הדבקות העילאית, יזרמו מאליהם כל הכוחות הניסתרים. אף על פי כן, לדבק אשר התאהב לחלוטין באלוהים, לא תהיה כל תשוקה להשגת סידהים. כבילתם האיתנה של שואפים רוחניים העושים מאמצים להשגת חירות ואשר חותרים להשגת כוחות על טבעיים, תתחזק יותר ויותר והברק של האגו שלהם יבריק ביתר שאת.

רק השגת הסידהי של העצמי, שהוא השלם המושלם וזוהר החירות, היא השגת ידע אמיתי בעוד שסוגים אחרים של סידהים, החל ביכולת להפוך להיות קטן כמו אטום שייכים לאשליה של כח הדמיון של ההכרה הכסילה.

אנשים רואים דברים מופלאים הרבה יותר מאותם "סידהים" ובכל זאת הם אינם משתהים משום שדברים אלה מתרחשים מדי יום ביומו. כאשר אדם נולד, ממדי גופו קטנים מאוד ואז הוא גדל להיות אמן או ספורטאי בעל שם עולמי, נואם, שוטר או צדיק בהארה. אנשים אינם רואים בכך נס אולם הם מוכים בתדהמה אם מישהו גורם לגוויה לדבר.

שאלה : אני מתעניין במטפיזיקה למעלה מעשרים שנה, אך לא חוויתי שום חוויה מיוחדת כמו שחוו אחרים. אין היכולת לראות או לשמוע את הניסתר וכו'. אני מרגיש שאני כלוא בגוף הזה ותו לא.

תשובה : זה נכון. האמת היא אחת ויחידה והיא העצמי. כל השאר הם תופעות גרידא בתוך העצמי, ממנו ובאמצעותו. הצופה, האוביקטים והצפייה הם העצמי ותו לא. האם קיים מישהו

היכול לראות ולשמוע ללא העצמי? מה זה משנה אם רואים או שומעים מישהו הנימצא בקירבת מקום או במרחק עצום? איברי הראיה והשמיעה נחוצים בשני המיקרים וכן גם ההכרה. ישנה תלות בהם. מדוע אם כן צריכה להיות הילה סביב ראיית הניסתר או שמיעת הניסתר? יתרה מזאת, מה שנירכש גם יאבד במשך הזמן. הם לעולם אינם יכולים להיות ניצחיים.

שאלה: האין זה טוב להשיג כוחות כגון טלפתיה?

תשובה: טלפתיה או רדיו מאפשרים לאדם לראות או לשמוע ממרחקים. בין אם שומעים מרחוק או מקרוב, זה לא משנה עבור זה ששומע. הנתון הראשוני הוא השומע, הסוביקט. ללא השומע או הרואה לא תיתכן שמיעה או ראייה. האחרונות הן תפקודים של ההכרה. הכוחות העל טבעיים נימצאים רק בהכרה. הם אינם טבעיים ביחס לעצמי. זה שאינו טבעי אלא נירכש, אינו יכול להיות ניצחי ועל כן לא שווה להתאמץ להשיגו.

פרושם של סידהים הם כוחות על טבעיים כלומר מורחבים. לאדם יש כוחות מוגבלים ועל כן הוא שואף להרחיבם כך שיהיה מאושר. אך בדוק אם אכן זה מה שקורה. אם כאשר יש לו כוחות מוגבלים הוא אומלל, מן הדין שכאשר יגדלו כוחותיו כך גם תיגדל אומללותו. כוחות על טבעיים אינם מביאים אושר לאף אחד, אלא עושים את האדם אומלל אף יותר.

יתרה מזאת, לשם מה כוחות אלה? רואה הניסתר (סידה) רוצה להציג לראווה את כוחותיו כך שאנשים אחרים יעריצו אותו. הוא מחפש הערצה ואם לא ישיג אותה לא יהיה מאושר. מוכרחים להיות אחרים שיעריצו אותו. הוא עשוי אפילו להיתקל בעוד אדם שלו כוחות כאלה. זה יגרום לקינאה ויוליך לאומללות. מהו הכח האמיתי? האם זה להגדיל את השיגשוג החומרי או להביא שלווה? זה שמביא לשלווה הוא השלמות הגבוהה ביותר (סידה).

שאלה: לפלוני יש לעיתים הבזקים ברורים של מודעות שמרכזה מחוץ לעצמי הנורמלי ואשר הם חובקי - כל מבלי להטריד עצמנו עם תפיסות פילוסופיות שונות, על איזה תירגולבאגאואן ממליץ לי כך שאוכל לחוות הבזקים אלה, להרחיבם ולהחזיק בהם לנצח? האם התירגול הרוחני ההכרחי להשגת חוויות אלה מצריך נזירות?

תשובה: אתה אומר "מחוץ לעצמי". ביחס למי הפנים והחוץ? פנים וחוץ יכולים להתקיים רק כל עוד שיש אוביקט וסוביקט. שוב, עבור מי הפנים והחוץ? אם תחקור יתברר לך שהם הסוביקט. חקור מיהו הסוביקט וחקירה זו תוליך אותך למודעות טהורה שהיא מעבר לסוביקט. אתה אומר "העצמי הנורמלי" - העצמי ה"נורמלי" אינו אלא ההכרה. ההכרה מוגבלת אולם המודעות הטהורה נטולת הגבלות ומושגת על ידי חקירה של ה"אני". אתה אומר "להחזיק לנצח" - מרגע שאתה מממש את העצמי, העצמי הופך להיות ההתנסות הישירה הבלתי אמצעית שלך. התנסות זו אינה אובדת לעולם. אתה אומר "להרחיב" - לא ניתן להרחיב את העצמי משום שהוא תמיד קיים מבלי להצטמצם או להתרחב. אתה אומר "נזירות" - להישאר בעצמי זו נזירות משום שאין דבר שהוא זר לעצמי. נזירות היא מעבר ממצב אחד למצב אחר ואילו אין "אחד" או "אחר" שהם שונים מהעצמי.

מכיון שהכל עצמי, נזירות הינה למעשה בלתי אפשרית ומנקודת המבט המוחלטת לא ניתן כלל להעלותה על הדעת. אתה אומר "תירגול רוחני" - תירגול רוחני הוא רק מניעת ההפרעה לשלווה הפנימית. אתה תמיד במצבך הטבעי בין אם אתה מתרגל או לא. להישאר כפי שאתה, ללא ספקות או שאלות הוא מצבך הטבעי.

שאלה : קורה שאנשים ודברים לובשים צורה מעורפלת, כמעט שקופה כמו בחלום. פלוני מפסיק להתבונן בהם מבחוץ, אלא שהוא מודע באופן פסיבי לקיומם, בעוד שאינו מודע אקטיבית לאנוכיות שלו. ישנה אז שלוה עמוקה בהכרה. האם במצב זה ההכרה כשירה לצלול לתוך העצמי או שזהו מצב לא בריא של היפנוזה-עצמית ? האם יש להשתמש בו כאמצעי להשגת שלוה זמנית ?

תשובה : ישנה מודעות ושלוה בו זמנית בהכרה. זהו בדיוק המצב אליו צריך לשאוף. עצם העובדה שהשאלה התעוררה מבלי להבין כי זהו העצמי מראה כי המצב במיקרה הנ"ל איננו תמידי. המילה "צלילה" הולמת רק אם יש על המתרגל להפנות את ההכרה פנימה על מנת להימנע מלהיות מוסח על ידי הנטיות המחצינות של ההכרה. בזמנים שכאלה יש על פלוני לצלול אל מתחת לפני התופעות החיצוניות. אך כאשר שוררת שלוה עמוקה ללא הפרעה של המודעות, היכן הצורך לצלול ?

שאלה : כאשר אני מודט, אני חש לפעמים נועם מסוים. במקרים כאלה, האם עלי לשאול את עצמי "מי חווה נועם זה ?" ?

תשובה : אם זהו הנועם האמיתי של העצמי שאותו אתה חווה, כלומר, אם ההכרה התמזגה לתוך העצמי, ספק מעין זה לא היה מתעורר כלל. עצם השאלה מעידה על כך שהנועם האמיתי של העצמי לא הושג.

כל הספקות יעלמו רק כאשר יתגלו זה שמטיל אותם ומקורו. אין תועלת בהסרת הספקות אחד-אחד. אם נסלק ספק אחד, ספק אחר יבוא במקומו ולא יהיה לזה סוף. אך אם על ידי חיפוש מקורו של מטיל הספק, יתגלה שהוא לא-אמיתי, אזי כל הספקות יגיעו לקיצם.

שאלה : לפעמים אני שומע צלילים פנימיים. מה עלי לעשות כאשר הם מופיעים ?

תשובה : יקרה מה שיקרה, שמור על חקירה עצמית תוך שאתה שואל "מי שומע צלילים אלה ?" עד שהאמת תחשף.

שאלה : לפעמים כאשר אני מודט, אני חש נועם ודמעות זולגות מעיני. בזמנים אחרים אין זה קורה. מדוע זה כך ?

תשובה : הנועם תמיד נימצא שם ואינו מופיע או נעלם. זה שמופיע ונעלם הוא יצירה של ההכרה ואין עלייך להיות מוטרד בגינו.

שאלה : נועם זה גורם לרעד פיזי, אך כאשר הוא נעלם, אני חש מדוכא ומשתוקק לחוות אותו שוב. מדוע ?

תשובה : אתה מודה שאתה שם גם כאשר החוויה מלאת הנועם נחוותה וגם כשלא נחוותה. אם תממש את ה"אתה" הזה, חוויות אלה יהיו חסרות חשיבות עבורך.

שאלה : על מנת לממש נועם זה, צריך להיות משהו שניתן להיאחז בו, האין זאת ?

תשובה : אם תאחז במשהו מוכרח להיות דואליות, אך מה שאמיתי הוא העצמי האחד ואילו הדואליות אשליתית. על כן, מי צריך להאחז במי ובמה יש להאחז ?

שאלה : כאשר אני מגיע למצב נטול המחשבות תוך כדי התירגול הרוחני שלי, אני נהנה בדרך כלל אולם לפעמים אני חווה פחד מעורפל שאיני יכול לתארו באופן מדויק.

תשובה : אתה עשוי לחוות חוויות מחויות שונות אולם לעולם אל תסתפק בכך. בין אם אתה מרגיש הנאה או פחד, שאל את עצמך מי מרגיש הנאה או פחד וכך המשך לתרגל עד שתתעלה אל מעבר להנאה ולפחד, עד שהדואליות תעלם ועד שהמציאות המוחלטת תישאר לבדה.

אין כל רע בכך שדברים שכאלה קורים או נחווים, אך לעולם אל תעצור כשהם מתרחשים. למשל, לעולם אל תסתפק בהנאה של הלאיה (עצירה זמנית של פעילות ההכרה) הנחווית כאשר המחשבות מוכנעות, אלא שאתה מוכרח להמשיך ולדחוף קדימה עד שהשניות תעלם.

שאלה : איך יכול פלוני להיפטר מהפחד ?

תשובה : מהו פחד ? - הוא אינו אלא מחשבה. אם ישנו משהו השונה מהעצמי, ישנה סיבה לפחד. מי רואה את הדברים כחיצוניים ? אם האגו אינו מופיע מה שנותר הוא העצמי בלבד ואז אין שום דבר שהוא חיצוני. אם יש משהו שהוא חיצוני ביחס לפלוני, הוא מרמז על קיומו של הצופה שבפנים. אם תחפש אחריו הספק והפחד יחוסלו. לא רק הפחד יחוסל, אלא כל שאר המחשבות המתרכזות סביב האגו יעלמו ביחד עם האגו.

שאלה : איך ניתן להתגבר על הפחד הנורא מהמוות ?

תשובה : מתי אוחז בך פחד זה ? האם הוא מופיע כאשר אינך מודע לגופך, נאמר בשינה עמוקה נטולת חלומות ? הוא רודף אותך רק במצב העירות, כאשר אתה מודע לעולם כולל לגופך. אם אינך מודע להם ונישאר כעצמי נטו, כמו בשינה ללא חלומות, שום פחד לא יציק לך. אם תחפש את הפחד באוביקט, אוביקט שהחשש כי יאבד גורם להופעת הפחד, תגלה שהאוביקט אינו הגוף אלא ההכרה המתפקדת בתוכו. במיקרים רבים האדם ישמח להיפטר מגופו החולני ומכל הבעיות והאי - נחוויות שלהם הוא גורם, אילו היו מעניקים לו מודעות מתמשכת. מה שהאדם מפחד לאבד זו המודעות ולא הגוף. אנשים אוהבים לחיות משום שזו מודעות ניצחית שהיא העצמי שלהם. מודע אם כן לא להיאחז במודעות הטהורה כבר עכשיו, בעודנו בגוף ולהשתחרר מכל סוגי הפחדים ?

שאלה : כאשר אני מנסה להישאר ללא מחשבות אני נירדם. מה עלי לעשות ?

תשובה : כאשר אתה ישן אתה חסר אונים. אך במצב העירות נסה להרחיק את כל המחשבות. מדוע לחשוב על השינה ? האין זו גם כן מחשבה ? זה מספיק אם תישאר ללא

מחשבות כאשר אתה ער. כאשר אתה נירדם המצב אשר בו היית לפני כן ימשיך גם כאשר תתעורר. אתה תמשיך מהיכן שהפסקת כאשר נפלה עלייך תרדמה. כל עוד שישנן מחשבות פעילות תהיה גם שינה. מחשבה ושינה הינן שני צדדים של אותו המטבע. אין עלינו לישון יותר מדי או להתנזר משינה לחלוטין, אלא לישון במתינות. על מנת להימנע משינה מוגזמת עלינו לנסות ולהימנע מפעילות יתר של ההכרה, לאכול כמויות קטנות של מזון טהור ולהימנע מפעילות פיזית קשה. ככל שנישלוט יותר במחשבות, בפעילות ובמזון אותו אנו אוכלים כך נישלוט יותר בשינה. הכלל הוא מתינות, כפי שמוסבר בבהגודגיטה. כפי שמוסבר בספרי הקודש, שינה היא המכשול הראשון עבור כל המחפשים אחר האמת. נאמר גם כי המיכשול השני הם האוביקטים החומריים של העולם אשר מסיחים את תשומת ליבו של השואף הרוחני. נאמר שהמיכשול השלישי הן מחשבות העולות בהכרה על התנסויות קודמות באוביקטים חושיים. המיכשול הרביעי הוא "אנדה" כלומר נועם עילאי והוא מהווה מיכשול משום שבמצב זה יש תחושה של ניפרדות ממקור האנדה המאפשרת לנהנה ממנה לחשוב "אני נהנה מאנדה". גם על מיכשול זה יש להתגבר. יש להשיג את המצב הסופי של הסמהדי שבו הופך המתרגל להיות אחד עם האנדה עצמה או אחד עם האמת. במצב זה השניות של "הנאה - נהנה" נעלמת לים של הסאט - צ'יט - אנדה כלומר העצמי.

שאלה : כך שאין על פלוני לנסות ולהנציח מצבים מלאי נועם או מצבים אקסטטיים ?
תשובה : המיכשול האחרון במדיטציה הוא האקסטזה. אתה חווה נועם ואושר מאוד גדולים ורוצה להישאר באקסטזה זו. אל תיכנע לה אלא המשך הלאה לשלב הבא שהוא שלוה עמוקה מאוד. השלוה גבוהה יותר מאקסטזה והיא מתמזגת לתוך הסמהדי. סמהדי מוצלח הוא שילוב של שינה ועירות. במצב זה אתה יודע שאתה תמיד מודעות, משום שמודעות היא טבעך. לאמיתו של דבר, האדם נימצא תמיד בסמהדי רק שאינו יודע זאת. על מנת לדעת זאת, כל מה שעליו לעשות הוא לסלק את המיכשולים.

שאלה : באמצעות שירה, מוזיקה, ג'פה, שירי דבקות, מראות של נופים מרהיבים, קריאה של כתבי הקודש וכו', פלוני מתנסה לפעמים בתחושה אמיתית של אחדות ההווה בכל. האם הרגשה זו של שלוה עמוקה מלאת נועם שבה אין מקום לעצמי האישי זהה לצלילה לתוך הלב שעליה מדבר שרי באגואן ? האין עשיית פעולות שכאלה תוליך לסמהדי עמוק יותר ולבסוף גם לחזיון מלא של האמת ?

תשובה : כאשר ההכרה באה במגע עם דברים נעימים נחוה אושר. זהו האושר הטבוע בעצמי ואין "אושר אחר". הוא אינו זר ומרוחק. אתה צולל לתוך העצמי באותם מיקרים שבהם אתה חווה משהו שגורם לך הנאה והתוצאה של צלילה זו היא אושר, אושר הקיים בזכות עצמו. מה שאחראי ליחוס המוטעה של אושר זה לדברים אחרים או התרחשויות חיצוניות היא אסוציאציה של רעיונות, בעוד שלמעשה אושר זה נימצא בתוכך. במקרים שכאלה אתה צולל לתוך העצמי, אם כי באופן לא מודע. אם אתה עושה כן באופן מודע, עם שיכנוע הנובע

מהתנסות כי אתה זהה עם אושר זה שהוא למעשה העצמי, המציאות האחת והיחידה - זה ניקרא מימוש עצמי. אני רוצה שתצלול באופן מודע לתוך העצמי, כלומר, לתוך הלב.
שאלה : אני עושה סהדנה (תירגול רוחני) במשך כמעט עשרים שנה, אך איני מרגיש בהתקדמות כלשהי. מה עליי לעשות ? משעה חמש בבוקר, כל יום, אני מתרכז על המחשבה כי רק העצמי אמיתי וכל השאר אשליה. על אף שאני עושה כך במשך עשרים שנה, איני יכול להתרכז יותר משתיים או שלוש דקות מבלי שהכרתי תנדוד.

תשובה : אין כל דרך אחרת להצלחה מאשר להפנים את ההכרה כל אימת שהיא פונה החוצה וכך למקדה בעצמי. אין צורך בכל מדיטציה או מנטרה או ג'פה או כל דבר מסוג זה היות שהם טבענו האמיתי. כל מה שנחוץ הוא לוותר על החשיבה על האוביקטים החומריים. מדיטציה היא יותר ויתור על החשיבה על מה שאינו עצמי מאשר חשיבה על העצמי. כאשר אתה מוותר על חשיבה על אוביקטים חיצוניים ומונע מהכרתך מלפנות החוצה על ידי כך שאתה מפנה אותה פנימה ועל ידי מיקודה בעצמי, מה שנוותר הוא העצמי בלבד.
שאלה : מה עלי לעשות על מנת להתגבר על המשיכה של המחשבות והתשוקות ? איך עלי להסדיר את חיי כך שאשלוט על מחשבותיי ?

תשובה : ככל שאתה מתמקד יותר בעצמי, מחשבות אחרות ינשרו מאליהן. ההכרה אינה אלא אוסף של מחשבות והשורש של כולן היא המחשבה "אני". כאשר אתה רואה מיהו "אני" זה ומגלה מהיכן הוא נובע, כל המחשבות מתמזגות לתוך העצמי.
 סיגול של אורך חיים מסודר כגון קימה בשעה מסוימת, רחצה, עשיית ג'פה, עשיית טקסים דתיים - כל אלה מיועדים לאנשים שאינם נימשכים לחקירה עצמית או שאינם מסוגלים לעשותה. אך לאלה המסוגלים לתרגל שיטה זו, כל הכללים והמשמעת אינם נחוצים.

שאלה : מדוע לא ניתן להפנים את ההכרה למרות נסיונות חוזרים ונישנים ?
תשובה : זה נעשה על ידי תירגול רוחני ואי - תשוקה וזה מצליח רק באופן הדרגתי. הנסיון להגביל את ההכרה דומה לנסיון להגביל פרה הרגילה לרעות בשדות זרים לרפת שלה : בתחילה, על אף שבעליה מנסה לפתותה להישאר ברפת באמצעות עשב טעים, היא אינה מתפתה. בהמשך, היא טועמת מהעשב הטעים אך הנטיות הטבעיות בה לשוטט בחוץ משתלטות עליה והיא בורחת מהרפת. לאחר שבעליה מפתה אותה שוב ושוב היא מתרגלת לאיטה לרפת עד שלבסוף, אפילו אם משחררים אותה היא אינה נוטשת את הרפת. כך הדבר עם ההכרה. ברגע שהיא מוצאת את האושר הפנימי היא מפסיקה לרוץ החוצה.

שאלה : האם אין שינויים בהתבוננות בהתאם לנסיבות ?
תשובה : כן. ישנם לעיתים ההתבוננות קלה ולעיתים בלתי אפשרי להתבונן למרות נסיונות חוזרים ונישנים. הסיבה לכך היא פעולתן של שלושת הגונות טמס, רג'ס וסטווה.
שאלה : האם זה מושפע מפעולותיו של פלוני ומהנסיבות בהן הוא נתון ?

תשובה : אלה אינן יכולות להשפיע עליו. זוהי תחושת העשייה - קרטריטוה בודהי - שיוצרת את המיכשול.

שאלה : הכרתי נישארת בהירה במשך מספר ימים ולאחר מכן הופכת עמומה למספר ימים וחוזר חלילה.מהי הסיבה ?

תשובה : זה טבעי לחלוטין.זהו משחק בין שלושת הגונות - סטוה (טוהר),רג'ס(פעילות) וטאמאס(אינרציה) המתחלפות ביניהן.אל תהיה מוטרד כאשר הטאמאס בא,אך כאשר הסטוה מופיעה נסה לאחוז בה ולנצל אותה למדיטציה על הצד הטוב ביותר.

שאלה : כאשר אני מנסה להתרכז מופיעות נשימות קצרות ומהירות ודפיקות לב וזה פוגע בריכוז שלי.אז,המחשבות פורצות ואיני מסוגל לשלוט בהכרה.כאשר אני בריא נשימתי נעצרת ואני משיג ריכוז גבוהה.מזה זמן רב אני משתוקק לזכות בברכה שבקירבתו של שרי באגאואן לשם הצלחה במדיטציה והשקעתי מאמץ רב בלבוא לכאן.חליתי פה ולכן לא יכולתי למדוט והייתי מדוכא.עשיתי מאמץ נחוש לרכז את הכרתי למרות שהוטרדתי על ידי הנשימות הקצרות והמהירות.על אף שהצלחתי באופן חלקי,איני מרוצה.בקרוב עלי לעזוב.זה מדכך אותי אפילו יותר.כאן נוכחתי שאנשים חווים מדיטציה טובה בקירבה פיזית לבאגאואן,בעוד שאני לא נהנה מכך.גם זה מדכך אותי.

תשובה : המחשבה "איני מסוגל להתרכז" הינה מיכשול.מדוע שהיא תתעורר ?

שאלה : האם אדם יכול להישאר חופשי ממחשבות עשרים וארבע שעות ביממה ? האם אין עלי למדוט ?

תשובה : למה אתה מתכוון ב"שעות" - זו אינה אלא תפיסה.מה שגורם לך לשאול שאלות אלה הן המחשבות.כל אימת שעולה מחשבה,אל תיסחף איתה.כאשר אתה שוכח את העצמי אתה הופך להיות מודע לגופך.אך האם יכול אתה לשכוח את העצמי ? בהיותך העצמי,איך יכול אתה לשכוח אותו?! במיקרה זה מוכרחים להיות שני עצמיים כך שאחד ישכח את השני.זה מגוחך.העצמי תמיד שם והוא מושלם.הוא מאושר תמיד.ההרגשה ההפוכה היא רק מחשבה, מחשבה ריקה מתוכן.היפטר מהמחשבות.מדוע יש על אדם להתאמץ למדוט ? הוא כבר עתה העצמי וכבר עתה ממומש לנצח.רק היה חופשי ממחשבות.

אתה חושב שבריאיותך אינה מאפשרת לך למדוט ושאתה בדיכאון.יש למצוא את המקור של דיכאון זה.מקורו הוא ההזדהות המוטעיית של העצמי עם הגוף.המחלה אינה של העצמי אלא של הגוף.אך הגוף אינו אומר לך שהוא חולה.זה אתה שאומר זאת.מדוע ? - משום שאתה מזהה בטעות את עצמך עם גופך.הגוף עצמו אינו אלא עוד מחשבה.היה כפי שאתה באמת.אין כל סיבה להיות מדוכא.

שאלה : בניח שישנה הפרעה כלשהי במהלך המדיטציה,למשל עקיצות יתושים.האם צריך להמשיך למדוט ולסבול בשקט או לסלק את היתושים ולהמשיך במדיטציה ?

תשובה : עליך לעשות מה שהכי נח לך.לא תשיג חירות משום שתגרש את היתושים.העיקר הוא להגיע למיקוד של ההכרה וכך לחסל אותה.בין אם שתעשה כן תוך כדי השלמה עם עקיצות היתושים ובין אם על ידי שתגרש אותם בידך הוא.אם אתה שקוע לחלוטין במדיטציה לא תדע כלל כי נעקצת על ידי יתושים.עד שתשיג מצב זה מדוע שלא תגרש אותם ?

שאלה : נאמר שאנשים המתאמנים במדיטציה מקבלים מחלות חדשות. אני סובל מכאבים בגב ובחזה. נאמר שזה מבחן מהשמיים. האם באגואן מאשר זאת ?

תשובה : אין כל באגואן מחוץ לך ולכן לא נערך שום מבחן. מה שאתה מאמין שהוא מבחן או מחלה חדשה שמקורם בתירגולים רוחניים הוא למעשה מתח נפשי. ההכרה שעד כה פעלה דרך הנאדים על מנת לחוש באוביקטים החיצוניים תוך קשר בינה ובין החושים, נאלצת עקב התירגול לסגת מקשר זה מה שגורם באופן טבעי למתח המלווה בכאב. ישנם שקוראים לזה מחלה ואחרים קוראים לזה מבחן שאלוהים עושה למחפש אחר האמת. כאבים אלה יפסקו אם תמשיך למדוט, תוך הקדשת המחשבות אך ורק לידיעת עצמך כלומר למימוש העצמי. אין תרופה טובה יותר מאשר יוגה ניצחית זו כלומר איחוד עם אלוהים או העצמי. הכאב שמקורו בסילוק הנטיות המנטליות שליוו אותך זמן כה רב הינו בלתי נימנע.

שאלה : מהי הדרך הטובה ביותר להתמודד עם תשוקות ועם נטיות מנטליות אחרות אם ברצוננו להיפטר מהן : לספק את התשוקות או לדכא אותן ?

תשובה : אילו ניתן היה להיפטר מהתשוקות על ידי סיפוקן, לא היה כל רע בכך. אולם, תשוקות בדרך כלל אינן נעלמות לאחר שמספקים אותן. הנסיון לעקור את התשוקות על ידי סיפוק שלהן דומה לנסיון לכבות אש על ידי שפיכת דלק. בעת ובעונה אחת, התרופה המתאימה אינה דיכוי רוחני משום שדיכוי שכזה יניב במוקדם או במאוחר תגובת נגד חזקה בצורה של פריצת התשוקות. הדרך הנאותה להיפטר מהתשוקות היא למצוא "למי עולות התשוקות ?" ו- "מה מקור התשוקה ?". כאשר זה יתגלה התשוקות יעקרו מן השורש ולא ישובו לעולם. אתה יכול לספק ללא חשש תשוקות קטנות כגון אכילה, שתיה ושינה וצרכים טבעיים אחרים של הגוף - על אף שגם הם נחשבים לתשוקות. סיפוק תשוקות אלה לא יצור נטיות בהכרתך, נטיות אשר יגרמו לך להתגלגל שוב ושוב. פעולות אלה הכרחיות להמשכיות של החיים והן לא יגרמו ליצירת נטיות משעבדות. כחוק כללי אם כן, אין כל רע בסיפוק תשוקות אשר סיפוקן לא יניב תשוקות חדשות על ידי כך שיצור נטיות של ההכרה (ואסאנות).

שאלה : האם בתירגול של מדיטציה, ישנם סימנים במישור ההתנסות הסוביקטיבי המעידים על התקדמות השואף הרוחני בכיוון של מימוש עצמי ?

תשובה : דרגת החופש ממחשבות לא רצויות ודרגת הריכוז במחשבה בודדת הן קני המידה להתקדמות במדיטציה.

שאלה : איך התרחשה הבריאה ? ישנם שאומרים שהיא תוכננה מראש. אחרים אומרים שהיא שעשוע של האלוהות. מהי האמת ?

תשובה : בספרי הקודש ישנם הסברים שונים ומשונים. אולם, האם כלל ישנה בריאה ? רק אם קיימת בריאה אנו יכולים להסביר כיצד התרחשה. יכול להיות שאיננו יודעים דבר על הסיבות לבריאה אולם אנו ללא ספק יודעים שאנו קיימים. מדוע שלא נדע תחילה את עצמנו ואז ניוכח אם הבריאה אמיתית ?

שאלה : בודנטה של שרי שנקרצ'ריה מוסבר עיקרון הבריאה לאלה שהם טירונים רוחניים אולם עבור השואפים הרוחניים המתקדמים מוסבר עיקרון האשליה של הבריאה.מה דעתך בנושא ?

תשובה : " התפרקות היקום או בריאתו הם אשליה,אף אחד אינו כבול ואף אחד אינו עושה תירגולים רוחניים.אף אחד אינו משתוקק לחירות ואף אחד אינו משוחרר.זוהי האמת המוחלטת "פסוק זה מופיע בפרק השני ב"קריקה" של גאודפדה.זה המבוסס בעצמי רואה אמת זו באופן אינטואיטיבי.

שאלה : האין העצמי הוא הסיבה לעולם זה אותו אנו רואים סביבנו ?

תשובה : העצמי בעצמו מתגלה כעולם על שמותיו וצורותיו השונים והשונות.אף על פי כן,העצמי אינו פועל כסיבה הבוראת,המקיימת או ההורסת את העולם.במקום לשאול "מדוע עולה הבילבול של העצמי שאינו יודע את האמת כי הוא עצמו מופיע כעולם" חקור "מי מבולבל?".אתה תגלה כי בילבול זה של העצמי אינו אלא אשליה ומעולם לא היה בו ממש.

שאלה : ניראה כי אתה מייצג את האג'טה של האדוייטה ודנטה.

תשובה : איני מלמד רק את דוקטרינת האג'טה.כל האסכולות בנוגע לבריאה מקובלות עלי.יש לבטא את האמת בדרכים שונות על מנת שתתאים ליכולת ההבנה של אנשים שונים.דוקטרינת האג'טה טוענת כי "שום דבר אינו קיים מלבד העצמי האחד.אין לידה או מוות,אין הקרנה החוצה או הסגה פנימה,אין מחפשים אחר האמת,אין כבילה ואין חירות.האחדות בלבד אמיתית".לאלה המתקשים לתפוס אמת זו ושואלים "איך אנו להתעלם מעולם מוצק זה שאותו אנו רואים סביבנו ?" ניתנת הדוגמא של חווית החלום ונאמר להם כי "כל מה שעניינכם רואות תלוי בצופה.הניצפה אינו יכול להתקיים ללא הצופה".זה ניקרא "דרישטי- שרישטי- ואדה" כלומר הטענה כי פלוני יוצר תחילה את ההכרה שלו ואז רואה את מה שהכרתו בראה.יש אנשים שאינם מסוגלים לתפוס אפילו את זה והם ממשיכים להתווכח וטוענים : "חווית החלום היא קצרה בעוד שהעולם קיים תמיד.רק אני חווה את חלומותי,אך העולם נחווה וניראה לא רק על ידי אלא על ידי רבים אחרים.איננו יכולים לומר שעולם שכזה אינו קיים".כאשר אנשים מעלים טיעונים מסוג זה ניתן להציג בפניהם את תאורית השרישטי- דרישטי,למשל : "אלוהים בורא תחילה את א' או ב' מתוך יסודות כאלה ואחרים ואז ניברא משהו אחר וכן הלאה".רק טיעון מסוג זה יניח את דעתם של אנשים אלה.אחרת,הכרותיהם אינן שבעות רצון והם שואלים את עצמם "איך יכול להיות שכל התיאוריות הגאוגרפיות,כל המפות,כל המדעים,כל הכוכבים,כל כוכבי הלכת וכל החוקים השולטים בהם כוזבים ולא אמיתיים?".התשובה הטובה ביותר לטיעון זה היא : "כן,אלוהים ברא את כל זאת וכך אתם רואים זאת".

שאלה : אך כל זה אינו יכול להיות נכון.רק דוקטרינה אחת יכולה להיות נכונה.

תשובה : כל התאוריות האלה נוצרו רק על מנת שתתאמנה לרמת ההבנה של

הלומד. המוחלט הינו אחד ויחיד.

הודנטה אומרת שהיקום מופיע בו זמנית עם הצופה וכי אין תהליך מורכב של בריאה. זהו "יוגפט- שרישטי" (בריאה מיידית). היא דומה לבריאות בחלום שבהן החוויה מופיע בעת ובעונה אחת עם האוביקטים שבה. ישנם אנשים שטיעון זה אינו מביא אותם על סיפוקם משום שלהכרתם שורשים עמוקים בעולם האוביקטיבי. הם מנסים לגלות איך תיתכן בריאה פתאומית. הם טוענים שהסיבה צריכה להיות קודמת לתוצאה. הם מעונינים בהסבר לקיומו של העולם אותו הם רואים סביבם. אז, כתבי הקודש מנסים לספק את סקרנותם על ידי הצגת תאוריות של בריאה. שיטה זו להתמודדות עם נושא הבריאה נקראת "קרמה שרישטי" כלומר "בריאה הדרגתית". אך המחפש הרוחני בעל התובנה שבע רצון עם תאורית היוגפט שרישטי כלומר תאורית הבריאה המיידית.

שאלה : מהי מטרת הבריאה ?

תשובה : לעורר שאלה זו ! חקור אחר התשובה לשאלה זו והישאר לבסוף בעילאי שהוא המקור של הכל, בעצמי. החקירה תהפוך לחיפוש אחר העצמי והיא תיפסק רק לאחר שהלא - עצמי יסונן והעצמי ימומש בטהרתו ובתהילתו. יכולות להיות אינספור תאוריות בדבר הבריאה. כולן כרוכות בהחצנה של ההכרה. לא יהיה להן גבול משום שאין גבול לחלל ולזמן. בכל אופן, הן רק בהכרה. אם תראה מהי ההכרה, תתעלה אל מעבר לחלל ולזמן ותממש את העצמי.

הבריאה מוסברת באופן מדעי - הגיוני על מנת לספק את הסקרנות האנושית. אך האם ההסבר פסקני ? הסברים מסוג זה הם קרמה - שרישטי כלומר בריאה הדרגתית. מצד שני, דרישטי - שרישטי כלומר בריאה בו זמנית היא יוגפט - שרישטי. ללא הצופה אין משמעות לדבר על אוביקטים. גלה את הצופה ויתגלה כי הבריאה כולה כלולה בו ! מדוע להסתכל החוצה ולהמשיך ולהסביר את התופעות שאינן ניגמרות לעולם ?

שאלה : בוודות ישנן תאוריות סוטרות בקשר לבריאה. במקום אחד נאמר שהאתר נוצר ראשון. במקום אחר נאמר שאנרגיית החיים, הפראנה נוצרה ראשונה. במקום שלישי נאמר כי אלו המים וכו'. איך ניתן לישב סתירות אלה ? האם הן לא פוגעות באמינותן של הוודות ?

תשובה : נביאים שונים ראו אספקטים שונים של האמת בזמנים שונים וכל אחד מהם שם דגש על השקפה רוחנית מסוימת. מדוע אתה מוטרד מהשקפותיהם הסותרות ? המטרה הבסיסית של הוודות היא ללמד אותנו על הטבע הניצחי של העצמי ולהראות לנו כי אנו זהים לו.

שאלה : תשובתך מניחה את דעתי.

תשובה : אם כך, החשב את כל השאר כ"ארטה ואדה" (טיעוני- עזר) או הסברים הניתנים לזה שהוא בור ושואף לגלות את מקורם של הדברים.

שאלה : אני מהווה חלק מהבריאה ולכן אינני עצמאי. איני יכול לפתור את תעלומת הבריאה אלא אם כן אהיה עצמאי. בכל זאת שואל אני את שרי באגואן. האם לא יענה על השאלה ?
תשובה : כן. באגואן אומר : היה עצמאי ופתור את התעלומה של עצמך. עלייך לעשות זאת בכוחות עצמך.

שוב, היכן אתה כעת כך שאתה מציג שאלה זו ? האם אתה בתוך העולם או שמא העולם נימצא בתוכך ? אין לך ברירה אלא להודות כי אינך מודע לעולם כאשר אתה ישן ובו זמנית אינך יכול להכחיש את קיומך בשנתך. העולם מופיע כאשר אתה מתעורר. אז היכן העולם ? באופן ברור העולם אינו אלא מחשבותיך. מחשבותיך הן הקרנות ההכרה שלך. ראשית ניברא ה "אני" ולאחריו ניברא העולם. העולם נוצר על ידי ה "אני" אשר בתורו עולה מהעצמי. לכן, תעלומת הבריאה של העולם תיפתר אם תפתור את תעלומת בריאתו של ה "אני". כך שאומר אני, מצא את עצמך !

שוב, האם העולם בא אלייך ושואל אותך "מדוע אני קיים ? איך ניבראתי ?" - זה אתה השואל את השאלה. על השואל לקבוע את מערכת היחסים בין העולם לבינו. עליו להודות כי העולם אינו אלא יצירה של הכרתו. מי מדמיין את העולם ? עליו למצוא את ה "אני" ואז את העצמי. יתרה מזאת ההסברים המדעיים והדתיים סותרים זה את זה. הטיעונים השונים בתאוריות המדעיות והדתיות מוכיחים כי אין ערך להסברים על בריאת העולם. הסברים אלה אינם אלא הסברים שכליים טהורים. בכל זאת, בהתאם לנקודת המבט של האינדוידואל, כולם נכונים. במצב ההארה אין כל בריאה. כאשר האדם מודע לעצמי הוא אינו מודע לעולם. אז, ראה את העצמי והיוכח כי מעולם לא היתה כלל בריאת-עולם.

שאלה : "ברהמן אמיתי. העולם הוא אשליה" היא אימרה של שרי שנקרצ'ריה. אך אחרים טוענים כי העולם אמיתי. מי צודק ?

תשובה : שתי ההצהרות נכונות. הן מתיחסות לדרגות שונות של הבנה ונאמרות מנקודות מבט שונות. מלמדים את המחפש הרוחני בתחילת דרכו כי מה שאמיתי קיים תמיד. אז הוא מסיק כי העולם אינו אמיתי משום שהוא משתנה תדיר. לבסוף הוא מתבונן בעצמי ומגיע למסקנה כי האחדות היא הפאן הדומיננטי שבו. אז, העולם שתחילה התקבל כלא אמיתי, מתגלה כחלק מהאחדות האמיתית. היות והעולם הוא חלק בלתי ניפרד מהעצמי או האמת המוחלטת בסופו של דבר גם הוא אמיתי. במימוש העצמיות ישנה רק הוויה טהורה ושום דבר חוץ ממנה.

שאלה : שרי באגואן אומר לעיתים קרובות כי המאיה (אשליית קיום העולם) והאמת זהות. איך זה יתכן ?

תשובה : נימתחה ביקורת על שרי שנקרצ'ריה בשל דעותיו על המאיה וזאת מבלי שדבריו הובנו כהלכה. הוא אמר כי :

1. אלוהים אמיתי

2. היקום אינו אמיתי

3. היקום הוא אלוהים

הוא לא עצר בהצהרה השנייה היות והצהרה השלישית מסביר את שתי האחרות. הוא התכוון כי העולם אמיתי במידה ותופסים אותו כהתגלות של העצמי ואינו אמיתי במידה והוא ניתפס כשונה מהעצמי. לכן, המאיה והאמת המוחלטת זהות.

שאלה : אם כן, העולם אינו אשלייתי באמת ?

תשובה : אם מדברים ברמתו של השואף הרוחני, יש הכרח לומר כי העולם הוא אשליה. אין דרך אחרת. כאשר האדם שוכח כי במהותו הוא אלוהים אמיתי, ניצחי והווה בכל ומשלה את עצמו כי הוא גוף פיזי הנימצא ביקום המלא בגופים פיזיים ברי חלוף ופועל תחת אשליה זו, אתה מחויב להזכיר לו כי העולם אינו אלא אשליה. מדוע ? משום שהכרתו שכחה את העצמי שלה והיא מופניית ליקום החיצוני והגשמי והיא לא תתבונן פנימה אלא אם כן תשכנע אותה שהיקום החיצוני והגשמי אינו אמיתי. כאשר השואף הרוחני יממש את העצמי שלו הוא ידע כי אין דבר העומד בניפרד מהעצמי והוא יחווה את היקום כולו כהתגלות של העצמי, של אלוהים. היקום אינו קיים בניפרד מהעצמי. כל עוד שאדם אינו רואה את העצמי שהוא המקור של הכל, אלא חושב שהעולם החיצוני הוא אמיתי וניצחי, עליון לומר לו שיקום חיצוני זה הוא אשליה. אינך יכול להימנע מכך. כך למשל את העיתון כדוגמא. אנו רואים את האותיות המודפסות עליו. הנייר שם בין האותיות מודפסות עליו או שלא. עליון לומר לאלה המחשיבים את מה שכתוב כאמיתי כי הוא אינו אמיתי, אשלייתי, מכיון שהוא מודפס על הנייר. המואר רואה הן את הנייר והן את מה שמודפס עליו. דומה הדבר עם אלוהים והיקום.

שאלה : כך שהעולם אמיתי כאשר חווים אותו כעצמי ואינו אמיתי כאשר הוא נחווה כשמות וצורות שונים זה מזה ?

תשובה : בדיוק כפי שהאש מוסתרת על ידי העשן האור הזורח של המודעות מוסתר על ידי אוסף של שמות וצורות המהוים את העולם. כאשר, באמצעות חסד אלוהים ההכרה מוארת, מתגלה כי הטבע האמיתי של העולם אינו אוסף של שמות וצורות אשלייתיות אלא אמת מוחלטת.

רק אנשים מוארים אשר הכח השטני של המאיה אינו מאפיל על הכרתם, אשר ויתרו על העולם ואשר אין להם היצמדות אליו ואשר מתוך כך השיגו את הידע של האמת המוחלטת המאירה מאליה, יכולים לדעת לאשורה את המשמעות של האמירה "העולם אמיתי". אם אדם הפך מואר כך שהשקפתו שונתה והיא עתה ידע אמיתי, העולם יהיה אמיתי עבורו בהיותו התגלות של העצמי שהוא טבעו של הידע. המצב המקורי של העולם הזה שהוא ריק, מבלבל ומלא בערב רב של שמות וצורות הוא נועם עילאי, שהוא אחד ויחיד, בדיוק כפי שהצבע של חלמון הביצה של טווס בעל צבעים רבים הוא אחד.

שאלה : איני יכול לומר שהכל ברור לי. האם העולם הנראה והמורגש על ידינו, שאותו אנו תופסים באמצעות חושינו בדרכים כה רבות הוא משהו דמוי חלום, אשליה ?

תשובה : אין לך ברירה אלא לקבל את העולם כלא אמיתי אם אתה רוצה למצוא את האמת ואותה בלבד.

שאלה : מדוע ?

תשובה : מהסיבה הפשוטה שאלא אם כן תוותר על הרעיון כי העולם אמיתי, הכרתך תירדוף אחריו תמיד. אם תתיחס אל ההתגלות כאל זה שהוא האמיתי, לעולם לא תדע את האמיתי עצמו, למרות שרק האמיתי קיים. נקודה זו מומחשת על ידי אנלוגיית הנחש והחבל. אתה עשוי ללכת שולל ולחשוב שהחבל הוא נחש. כאשר אתה מדמיין שהחבל הוא נחש, אינך יכול לראות את החבל כחבל. אז, הנחש שלמעשה אינו קיים, הופך להיות אמיתי עבורך בעוד שהחבל האמיתי נראה כלא קיים.

שאלה : קל לקבל לאור הנסיון כי העולם אינו אמיתי באופן מוחלט, אך קשה להשתכנע כי הוא באמת אינו אמיתי.

תשובה : אף על פי כן עולם החלום שלך אמיתי כאשר אתה חולם. כל עוד שהחלום נימשך כל מה שאתה רואה ומרגיש בו אמיתי עבורך.

שאלה : האם אם כן העולם אינו יותר מאשר חלום ?

תשובה : מה רע בתחושת האמיתיות שיש לך כאשר אתה חולם ? אתה עשוי לחלום על דבר מה דמיוני לחלוטין, למשל, על שיחה עם אדם שמת. רק לרגע אתה עשוי להטיל בכך ספק בחלום ולומר לעצמך "מדוע הוא אינו מת ?", אך איכשהו הכרתך תסגל את עצמה לחזיון החלומי ולצורך החלום האדם שמת יהיה אמיתי בדיוק כפי שהיה חי. במילים אחרות, החלום כחלום אינו מאפשר לך להטיל ספק באמיתותו. דומה הדבר עם מצב העירות ומצב החלום. שניהם יצירי ההכרה וכל עוד שהיא שקועה בהם היא אינה מסוגלת להכחיש את אמיתותם. היא אינה מסוגלת להכחיש את אמיתות עולם החלום כאשר היא חולמת והיא אינה מסוגלת להכחיש את אמיתות עולם העירות כאשר היא ערה. אם תסיג את הכרתך מהעולם ותפנה אותה פנימה ותשאיר אותה בפנים, כלומר, אם תהיה עירני לעצמי תמיד, העצמי שהוא הבסיס לכל ההתנסויות, תגלה שהעולם שלו אתה מודע עתה הוא לא אמיתי בדיוק כמו עולם החלום שלך.

שאלה : אנו רואים, מרגישים וחשים את העולם בדרכים כה רבות. תחושות אלה הן תגובות לאוביקטים שאותם רואים ומרגישים. הן אינן יצירות מנטליות כמו בחלומות, המשתנות לא רק מאדם אחד לשני אלא גם אצל אותו אדם עצמו. האין די בזה על מנת להוכיח את המציאות האוביקטיבית של העולם ?

תשובה : כל הדיבורים על חוסר העיקביות בעולם החלום מופיעים רק עתה כאשר אתה ער. כאשר אתה חולם החלום ניתפס כדבר מה שלם ונטול סתירות באופן מושלם. כלומר, כאשר הרגשת צימאון בחלומך, השתייה האשלייתית של מים אשליתיים הירוותה את צימאונך האשלייתי. אך כל זה היה אמיתי ולא אשלייתי עבורך, כל עוד שלא ידעת כי החלום עצמו הוא אשלייתי. דומה המקרה עם העולם במצב העירות. התחושות שאתה

מקבל עתה מאורגנות באופן כזה שהן יוצרות אצלך את הרושם כי העולם אמיתי. אם, מצד שני, העולם הוא מציאות הקיימת מכח עצמה (זה מה שאתה מתכוון כאשר אתה אומר שהעולם אובייקטיבי) מה מונע מהעולם לגלות את עצמו לך בשנתך? אתה אינך שולל את קיומך בשנתך.

שאלה: אני גם איני מכחיש את קיום העולם כאשר אני ישן. הוא קיים כל הזמן. אם כאשר ישנתי לא ראיתי אותו אחרים שלא ישנו ראו אותו.

תשובה: על מנת לומר שאתה קיים בשנתך האם היה צורך בעדותם של אחרים על מנת שזה יוכח לך? מדוע אתה חפץ בעדותם עתה? האחרים יכולים לומר לך שראו את העולם כאשר ישנת רק כאשר אתה ער. במה שנוגע לקיומך שלך שונה הדבר. כאשר אתה ער אתה אומר שישנת טוב ולכן אתה מודע לעצמך בשינה העמוקה ביותר, בעוד שאין לך אפילו מושג קל שבקלים בדבר קיומו של העולם אז. אפילו כאשר אתה ער, האם זהו העולם שאומר "אני אמיתי" או האם זה אתה?

שאלה: כמובן שאני אומר זאת, אך אני אומר זאת על העולם.

תשובה: אם כן, עולם זה שאתה אומר כי הוא אמיתי, שם אותך ללעג על שאתה מחפש להוכיח את אמיתותו בעוד שאתה בור לגבי אמיתותך שלך. אתה טוען, בדרך זו או אחרת שהעולם אמיתי. מהו קנה המידה לאמיתיות? זה שקיים בזכות עצמו, המגלה את עצמו בכח עצמו ואשר הוא ניצחי ובלתי משתנה, רק הוא אמיתי. האם העולם קיים בזכות עצמו? האם הוא נראה אי פעם ללא עזרת ההכרה? בשינה אין הכרה ואין עולם. במצב העירות ישנה הכרה וישנו העולם. מה פרושו של דו קיום בלתי משתנה זה? אתה מכיר את חוקי הלוגיקה האינדוקטיבית הנחשבת לבסיסה של החקירה המדעית. מדוע אין אתה פוסק בשאלת אמיתותו של העולם לאור עקרונות מקובלים אלה של הגיון? אתה יכול לומר על עצמך "אני קיים". כלומר, קיומך אינו קיום גרידא, אלא קיום שלו אתה מודע. לאמיתו של דבר הקיומיות זהה עם המודעות.

שאלה: העולם עשוי שלא להיות מודע לעצמו ובכל זאת הוא קיים.

תשובה: המודעות היא תמיד מודעות-עצמי. אם אתה מודע למשהו אתה מודע במהותו של דבר לעצמך. קיום במודעות לא עצמית מכיל בתוכו סתירה עצמית. הוא אינו קיום כלל. הוא קיום מיוחס בעוד שקיום אמיתי, הסאט, אינו יחוס אלא הקיומיות עצמה. זוהי האמת המוחלטת. לכן, האמת המוחלטת מכונה סאט-צ'יט כלומר קיומיות- מודעות ולעולם לא האחד ללא השני. העולם אינו קיים בזכות עצמו ואף אינו מודע לקיומו. איך אתה יכול לומר שעולם כזה אמיתי? מהו טבע העולם? הוא משתנה תדיר, הוא זרימה מתמשכת ואינסופית. עולם שאינו קיים בזכות עצמו, שאין לו מודעות עצמית ושהוא משתנה תדיר אינו יכול להיות אמיתי.

שאלה: מדוע מצב העירות נראה כה אמיתי?

תשובה : אנו רואים כה הרבה על מסך הקולנוע - אך אין זה אמיתי. שום דבר אינו אמיתי בסרט חוץ מהמסך עצמו. באותו אופן, במצב העירות, אין שום דבר מלבד הרקע-מודעות. ידיעה של העולם היא ידיעה של היודע של העולם. שניהם נעלמים בשינה.

שאלה : מדוע אנו רואים קביעות ותמידיות בעולם ?

תשובה : זוהי אשליה לחשוב כך. כאשר אדם טוען כי הוא התרחץ באותו נהר פעמיים הוא טועה מכיוון שכאשר התרחץ בפעם השנייה הנהר כבר לא היה אותו נהר. כאשר אדם מסתכל פעמיים באותה להבה של אש הוא אומר שזו אותה להבה בשתי הפעמים, אולם להבה זו משתנה מדי רגע. כך זה במצב העירות. ההתגלות הקבועה של העולם אינה אלא אמונה כוזבת.

שאלה : היכן אם כן השגיאה ?

תשובה : ביודע.

שאלה : איך נוצר היודע ?

תשובה : בשל הטעות בתפיסה. לאמיתו של דבר, היודע ותפיסותיו השגויות מופיעים בעת ובעונה אחת וכאשר מתרחשת הארה של העצמי, היודע ותפיסותיו נעלמים בו זמנית.

שאלה : מהיכן הופיעו היודע ותפיסותיו השגויות ?

תשובה : מי מציג שאלה זו ?

שאלה : אני.

תשובה : מצא "אני" זה וכל הספקות שלך יעלמו. בדיוק כמו שבחלום היודע הידיעה והיודע מופיעים בו זמנית כך גם במצב העירות. בשני המצבים, כאשר ה"אני" ידוע הכל ידוע ואין דבר נוסף שיש לדעת. בשינה עמוקה היודע, הידיעה והיודע נעלמים. באותו אופן, בהארה, כאשר חווים את האני האמיתי, הם נעלמים. כל מה שאתה רואה שמתרחש במצב העירות מתרחש רק עבור היודע ומכיון שהיודע אינו אמיתי שום דבר למעשה אינו מתרחש.

שאלה : האם האור הנותן את תחושת ה"אני" ואת תחושת קיום העולם הוא המודעות ?

תשובה : האור המקורי של הציט, המודעות, משתקף וגורם ל"אני" להאמין כי הוא שונה מאחרים. אור זה גורם גם ל"אני" לברוא אוביקטים, אך לשם השתקפות זו מוכרח להיות בסיס מסוים שעליו תתרחש ההשתקפות.

שאלה : מהו בסיס זה ?

תשובה : כאשר תממש את העצמי תגלה כי ההשתקפות והבסיס באמצעותו היא משתקפת אינם קיימים כלל וכי שניהם חלק מאותה מודעות. ישנו העולם, שלשם קיומו דרוש מקום ואור על מנת שאפשר יהיה לתפוס קיום זה. לכן, קיום פיזי ותפיסה תלויים באור המוחזר מההכרה ושמקורו בעצמי. בדיוק כפי שניתן לראות תמונות בקולנוע על ידי אור מוחזר ורק בחשיכה, כך גם ניתן לתפוס את תמונות העולם רק על ידי אור העצמי המוחזר בחשיכה המוחלטת של הבורות. לא ניתן לראות את העולם בחשיכה המוחלטת של הבורות, כמו בשינה עמוקה, ואף לא ניתן לראותו באור הסנוורים של העצמי כמו במצב המימוש העצמי או הסמהדי.

שאלה : האם יש גלגול נשמות ?

תשובה : גלגול נשמות קיים רק כל עוד שהבורות ביחס לאמת קיימת. למען האמת אין כלל גלגול נשמות ומעולם לא היה ואף לא קיים העולם הבא - זוהי האמת מנקודת המבט המוחלטת.

שאלה : האם יוגי יכול לדעת את חייו הקודמים ?

תשובה : האם יודע אתה את חייך הנוכחיים שאתה מבקש לדעת את הקודמים ? גלה את ההווה ואז השאר יתגלה מעצמו. אפילו עם הידע המוגבל שלך ביחס להווה אתה סובל כה הרבה. מדוע שתעמיס על עצמך ידע נוסף ? האם על מנת לסבול יותר ? כאשר רואים את האשליה של הלידה לעולם רפאים כוזב מנקודת המבט של העצמי העילאי מסתבר שהיא אינה אלא בורות אנוכית הנובעת מהיזדהות ה"אני" עם הגוף. אלא המהופנטים על ידי הבורות ביחס לעצמי ואשר נולדו ימותו ואלו שמתו עתידים להיולד מחדש. אך דע, כי אלה שהכרותיהם מתות, לאחר שהארו לאמת המוחלטת ישארו במצב נעלה זה של מודעות ורק בו מבלי להיולד או למות. לשכוח את העצמי, לחשוב שהעצמי הוא הגוף, להיולד אינספור פעמים ולבסוף לדעת את העצמי ולהיות העצמי זה בדיוק כמו להתעורר מחלום בו נדדת בכל רחבי העולם.

שאלה : כמה זמן עובר עד שאדם נולד שוב לאחר שמת ? האם זה מיד לאחר המוות או זמן מה לאחריו ?

תשובה : אינך יודע מה היית לפני שנולדת ובכל זאת אתה רוצה לדעת מה תהיה לאחר המוות. האם אתה יודע מה אתה עכשיו ? לידה ולידה מחדש שייכות לגוף. אתה מזהה את העצמי עם הגוף. זוהי הזדהות מוטעיית. אתה מאמין שהגוף נולד וגם ימות ואתה מבלבל את תופעת הגוף עם העצמי. דע את הווייתך האמיתית ואז שאלות אלה לא יתעוררו. מדברים על לידה ולידה מחדש רק על מנת לגרום לך לחקור ולגלות כי למעשה אין לידות ולידות מחדש. הלידות מתיחסות לגוף ולא לעצמי. דע את העצמי ולא תוטרד על ידי ספקות.

שאלה : האם אין פעולותיו של פלוני משפיעות על גורלו בלידותיו העתידיות ?

תשובה : האם אתה נולד עתה ? מדוע אתה חושב על לידות עתידיות ? האמת היא שאין לידה ואין מוות. הנח לזה שנולד לחשוב על המוות ועל ההקלות הנילוות אליו.

שאלה : מה קורה לפלוני לאחר המוות ?

תשובה : העסק את עצמך בהווה העכשוי. העתיד יסתדר מאליו. אל תידאג בקשר לעתיד. כתבי הקודש עוסקים במצב שלפני הבריאה ובתהליך הבריאה על מנת שתדע את ההווה. משום שאתה אומר שאתה נולד הם מצהירים שזה אכן כך ומוסיפים ומצהירים כי אלוהים ברא אותך. אך האם אתה רואה את אלוהים או דבר מה אחר כאשר אתה ישן ? אם אלוהים אמיתי מדוע הוא אינו מופיע גם בשנתך ? אתה קיים תמיד, אתה אותו אחד שהיית בשנתך. אינך שונה מהאחד שבשינה. אך מדוע שיהיו הבדלים בהרגשותיך או בהתנסויותיך בשני המצבים ? האם שאלת שאלות בנוגע ללידתך כאשר ישנת ? האם שאלת אז "לאן הולך

אני לאחר המוות?" מדוע לחשוב על כל השאלות האלה עתה כאשר אתה ער? הנח למי שנוולד לחשוב על לידתו, על סיבותיה, על תוצאותיה הסופיות ועל התרופות לה.

שאלה : מה קורה לנשמה האינדוידואלית לאחר המוות?

תשובה : השאלה אינה הולמת את הנשמה שחיה עתה. נשמה שעברה מן העולם יכולה להציג לי שאלה זו במידה והיא מעוניינת בכך. בינתיים, על הנשמה שבגוף הזה לפתור את הבעיה שלה כעת - כלומר לגלות את זהותה האמיתית. לכשתעשה זאת יבוא הקץ על כל ספקותיה.

שאלה : האם ההשקפה הבודהיסטית שאין ישות ניצחית התואמת לרעיונות בדבר הנשמה האינדוידואלית נכונה? איך זה מתישב עם הרעיון ההינדואיסטי של אגו המתגלגל מגוף לגוף? האם הנשמה היא ישות ניצחית או שהיא אוסף של נטיות מנטליות גרידא, מסקרות?

תשובה : העצמי האמיתי הוא ניצחי ואינו נתון לשינוי. האגו מתגלגל ושייך למימד נמוך יותר כלומר למימד המחשבה. ניתן להתעלות אל מעבר למישור זה על ידי מימוש העצמי. לידות מחדש הינן אשליה. לכן הבודהיסטים מכחישים את קיומן. מצב הבורות הנוכחי נובע מהיזדהות של המודעות, הצ'יט, עם הגוף חסר החיים.

שאלה : האם אנו לא הולכים, כתוצאה ממעשינו, לגן עדן?

תשובה : גן עדן אמיתי רק באותה מידה שהקיום הנוכחי אמיתי. אולם אם נחקור מי אנחנו ונגלה את העצמי שלנו, איזה צורך יש לחשוב על גן עדן?

שאלה : האם אין עלינו לחתור להימלטות מלידה מחודשת?

תשובה : כן. מצא מי נולד ולמי יש עתה קשיים קיומיים. כאשר אתה ישן, האם אתה חושב על לידות מחדש או אפילו על קיומך הנוכחי? כך שמצא מה מקור הבעיה הנוכחית שלך ובמקור ממנו היא עולה תמצא גם את הפיתרון. אתה תגלה כי אין לידה, אין עתה כל בעיה ושהסבל אינו אלא אשליה. העצמי הוא הכל והכל הוא נועם עילאי. אפילו בעודנו מדברים אנו משוחררים מלידה מחדש, אז מדוע להיות מוטרדים בשל הסבל שינבע ממנה?

שאלה : האם יש לידה מחדש?

תשובה : האם אתה יודע מהי לידה?

שאלה : הן, אני יודע שאני קיים עכשיו, אך אני רוצה לדעת אם אתקיים בעתיד.

תשובה : עבר...הווה...עתיד...!

שאלה : הן, היום הוא תוצאה של אתמול והמחר, העתיד, יהיה תוצאה של היום, ההווה. האם אני צודק?

תשובה : אין עבר ואין עתיד. ישנו רק ההווה. אתמול היה ההווה עבורך כאשר חווית אותו והמחר יהיה אף הוא הווה עבורך כאשר תחוה אותו. לכן, החוויה מתרחשת רק בהווה ומעבר לחוויה שום דבר אינו קיים.

שאלה : האם, אם כן, העבר והעתיד הם רק דמיון?

תשובה : כן, אפילו ההווה הוא דמיון גרידא משום שתחושת הזמן היא תחושה שכלית טהורה. החלל שכלי באותו אופן. לכן, לידה ולידה מחדש, המתרחשות בזמן ובחלל לא יכולות להיות אלא דמיון.

שאלה : מהו הגורם לצימאון לחיים וללידה מחדש ?

תשובה : לידה מחדש אמיתית היא למות מהאגו ולהיולד לתוך הרוח. זוהי המשמעות של צליבת ישו. כל עוד שקיימת ההזדהות עם הגוף, ניתן לקבל גוף, בין אם הגוף הזה או כל גוף אחר, עד שתחושת היות הגוף תעלם באמצעות התמזגות לתוך המקור - מודעות, העצמי. אבן שניזרקת מעלה מתמידה בתנועתה עד שהיא חוזרת למקורה, האדמה ושם נחה. צימאון לחיים טבוע בעצם מהותם של החיים שהוא קיום מוחלט כלומר סאט. על אף שמעצם טיבעה היא בלתי ניתנת להריסה, על ידי הזדהות מוטעיית עם המכשיר שלה הניתן להריסה, הגוף, המודעות מסגלת לעצמה את האשליה כי היא ברת הריסה. בשל הזדהות מוטעיית זו היא מנסה להאריך את קיומו של הגוף והתוצאה היא לידות מחדש נוספות. אך יהיו הגופים הבאים זה אחר זה רבים ככל שיהיו הם יפסיקו להיולד לבסוף ויכנעו לעצמי אשר רק הוא ניצחי.

שאלה : כן, "ותר על חייך אם אתה רוצה לחיות" אומר קול הדממה של בלאואצקי.

תשובה : ותר על ההיזדהות הוטעיית וזכור, הגוף אינו יכול להתקיים ללא העצמי בעוד שהעצמי יכול להתקיים ללא הגוף. לאמיתו של דבר העצמי הוא תמיד נטול – גוף.

שאלה : ללידה שלי יש ספקות. היא שמעה, בניגוד למה שלימדה אותה התאוסופיה, כי אדם יכול להיולד לגוף של חיה.

תשובה : הנח לזה שנולד לשאול שאלה זו. מצא תחילה מי נולד ואם אכן ישנם לידה ומוות. אתה תגלה כי לידה ומוות שייכים לאגו שהוא יציר אשליתי של ההכרה.

שאלה : האם זה אפשרי כי אדם יולד כחיה ?

תשובה : כן. זה אפשרי כפי שהוסבר באנקדוטה של כתבי הקודש המספרת על ג'דה בהרתה, נסיק צדיק שהתגלגל מחדש כצבי.

שאלה : האם האינדוידואל מסוגל להתקדם מבחינה רוחנית בגוף של חיה ?

תשובה : זה נדיר מאוד אך לא בלתי אפשרי. אין זה נכון כי לידת האדם היא בהכרח הגבוהה ביותר וכי פלוני יכול להשיג מימוש רק בהיותו בגוף של אדם. אפילו חיה יכולה להשיג מימוש עצמי.

שאלה : התיאוסופיה טוענת כי חולפות בין חמישים לעשרת אלפים שנה בין מוות ולידה מחדש, מדוע זה כך ?

תשובה : אין קשר בין קנה המידה של הזמן בין מצב מודעות אחד לאחר. זה נכון שלנשמות מסוימות לוקח יותר זמן עד שהן מתגלגלות מחדש ולאחרות פחות, אך יש להבין כי לא

הנשמה היא שבאה והולכת אלא רק ההכרה החושבת של האינדוידואל אשר יוצרת אשליה כאילו הנשמה עושה כן. בכל מישור של מודעות בו פועלת ההכרה, היא יוצרת לעצמה גוף. בעולם הפיזי יהיה זה גוף פיזי ובעולם החלום יהיה זה גוף של חלום אשר יכול להירטב על ידי גשם חלומי ולחלות במחלה חלומית.

לאחר מות הגוף הפיזי ההכרה נישארת בלתי פעילה במשך זמן מה כמו בשינה עמוקה, שבה העולם אינו קיים עבורה ולכן היא גם נטולת גוף במצב זה. אך, במהרה היא הופכת שוב פעילה בעולם חדש ובגוף חדש - הגוף האסטרלי, עד שהיא לובשת גוף פיזי חדש וזה ניקרא "לידה מחדש". אך המוות אינו משפיע על הניאני אשר מימש את העצמיות שלו, זה שהכרתו פסקה מלפעול. הכרתו של הניאני פסקה מלהתקיים, היא נעלמה מבלי שתשוב עוד לעולם ומבלי שתגרום עוד ללידות ומיתות. שרשרת האשליות של הניאני ניקרעה לנצח. מן הראוי שיהיה ברור שלמעשה אין לידה אמיתית ולא מוות אמיתי. זוהי ההכרה שיוצרת ומקיימת את אשליית המציאות בתהליך זה עד שהוא נהרס על ידי המימוש העצמי.

שאלה : האין המוות מפורר את האינדוידואליות של האדם כך שלא תהיה לידה מחדש בדיוק כמו שנהר נשפך אל הים ומאבד את האינדוידואליות שלו ?

תשובה : אך כאשר המים מתאדים וחוזרים כגשם על ההרים הם שוב הופכים לנהרות ונישפכים אל הים. כך גם האינדוידואלים, במהלך שינה מאבדים את תחושת הניפרדות שלהם אשר חוזרת אליהם לכשהם מתעוררים משנתם. כך גם לאחר המוות - האינדוידואליות של האדם עם הרשמים הספציפיים הטבועים בה, הסמסקרות, אינה אובדת.

שאלה : איך זה יתכן ?

תשובה : שים לב איך ענפי העץ שניגזמו צומחים מחדש. כל עוד ששורשי העץ שלמים העץ וענפיו ימשיכו לצמוח. באופן דומה, הסמסקרות או הרשמים בהכרה, אשר שקעו לתוך הלב בזמן המוות אך לא נעלמו, גורמות ללידה מחדש ברגע המתאים. זהו האופן שבו נולדות הנשמות האינדוידואליות.

שאלה : איך יכולות אינספור הנשמות האינדוידואליות והיקום העצום שהן יוצרות לנבוע מתוך סמסקרות עדינות שכאלה הנימצאות בתוך הלב ?

תשובה : בדיוק כפי שעץ בניאן ענק צומח מתוך זרע קטנטן כך גם הנשמות האינדוידואליות וכל היקום של השמות והצורות צומחים מתוך הסמסקרות העדינות.

שאלה : איך הנשמה האינדוידואלית עוברת מגוף אחד לגוף אחר ?

תשובה : כאשר אדם על ערש דוי הוא מתנשם בכבודות. באותם רגעים הוא אינו מודע לגוף הגוסס. הכרתו יוצרת קשר מנטלי עם גופו החדש וכך היא מיטלטלת בין הגוף הגוסס וזה שעדיין לא נולד עד שהיזדהותה עוברת לגופה החדש. המצב בו הנשמה עוברת מגוף אחד לאחר הינו מצב דמוי חלום.

שאלה : מהו פרק הזמן העובר בין המוות ללידה מחדש ?

תשובה : הוא עשוי להיות ארוך או קצר. אך הניאני אינו עובר שינויים שכאלה הוא מתמזג לתוך הישות האוניברסלית.

ישנם האומרים כי אלה העוברים לדרך האור אינם נולדים שוב בעוד שאלה ההולכים בדרך החושך נולדים מחדש לאחר שנהנו בעולם הבא מפירות מעשיהם הטובים. יש האומרים שאם הזכויות והחובות שיצר אדם בחייו שווים - הוא נולד מחדש מיד. אם הזכויות רבות מהחובות נישמתו הולכת לגן עדן ולאחר מכן הוא נולד מחדש ואם החובות רבות מהזכויות הרי שנישמתו הולכת לגיהנום לפני שהוא נולד מחדש. כל זה מתואר בכתבי הקודש. אך לאמיתו של דבר אין לידה או לידה מחדש. פלוני נישאר כפי שהוא באמת. זוהי האמת האחת והיחידה.

שאלה : זה מאוד מבלבל. האם גם לידות ולידות מחדש אינן אמיתיות ?

תשובה : אם ישנה לידה מחדש מוכרחות להיות עוד לידות רבות אחריה. איך נולדת לגוף הזה ? מאותה הסיבה תיולד גם שוב ושוב בעתיד. אך אם תחקור מי נולד והאם הלידה והמוות הם נחלתך אז תוליך אותך חקירתך זו להגשמת האמת, האמת אשר שורפת את כל הקרמות (תוצאות הפעולות) ומשחררת אותך מגלגל המוות והלידה. כתבי הקודש מתארים באופן ציורי כיצד הקרמה שהצטברה מלידות קודמות אשר נידרשים אינפור גילגולים על מנת לממשה נישרפת על ידי ניצוץ קטן של ניאנה בדיוק כפי שהר של אבק שריפה נישרף כתוצאה מניצוץ קטן של אש. אם יהרס האגו, שהוא הסיבה לקיום העולם ולאינספור מחקרי המדע, באמצעות חקירה עצמית, העולם וכל השאר יתמוטטו מיד לאחר הריסתו ורק המציאות המוחלטת של העצמי תיתר.

שאלה : האם אתה מתכוון לומר שלעולם לא נולדתי ?

תשובה : כן, עכשיו אתה חושב שאתה הגוף ולכן מבלבל את עצמך עם לידתו ומיתתו. אך אתה אינך הגוף ואתה אינך נולד או מת.

שאלה : כך שאינך תומך בגלגול נשמות ?

תשובה : לא. מצד שני אני רוצה לסלק את בילבולך, את המחשבה כי תיולד מחדש. זה אתה שמאמין כי תיולד מחדש. מצא למי עולות שאלות אלה. אלא אם כן ימצא השואל, שאלות אלה לעולם לא יבואו על פתרון.

שאלה : אלוהים מתואר כגלוי וכניסתר. בהיותו גלוי נאמר כי הוא כולל את העולם כחלק מהיותו. אם זה נכון אזי אנו כחלק מהעולם הזה אמורים לדעת אותו בקלות בצורתו הגלויה.

תשובה : דע את עצמך לפני שאתה מנסה להחליט בדבר טבעו של אלוהים וטבעו של העולם.

שאלה : האם לדעת את עצמי פרושו לדעת את אלוהים ?

תשובה : כן, אלוהים בתוכך.

שאלה : אם כן, מה מונע ממני לדעת את עצמי או את אלוהים ?

תשובה : הכרתך הנודדת ודרכיך קלות הדעת.

שאלה : האם אלוהים הוא אישי ?

תשובה : כן, הוא תמיד הגוף הראשון, ה"אני", הוא תמיד ניצב לפניך. משום שאתה מעדיף דברים גשמיים אלוהים נסוג, כביכול, לרקע. אם תוותר על כל השאר ותחפש אותו בלבד, הוא לבדו ישאר כ"אני", העצמי.

שאלה : האם אלוהים שונה מהעצמי ?

תשובה : העצמי הוא אלוהים. "אני הווה" הוא אלוהים. שאלה זו מתעוררת מכיון שאתה נאחז באגו - עצמי. היא לא תתעורר אם תאחז בעצמי האמיתי, משום שהעצמי האמיתי אינו יכול לשאול שום דבר וגם לא יעשה כן. אם אלוהים היה שונה מהעצמי הוא היה אלוהים נטול - עצמי וזהו אבסורד. אלוהים הנידמה כלא קיים, הוא ורק הוא קיים באמת, בעוד שהאינדוידואל שנידמה כי הוא קיים אינו קיים לעולם. המוארים אומרים שהמצב בו פלוני מודע לאי קיום האגו שלו זהו מצב ההארה הניכסף.

עתה אתה חושב שאתה אינדוידואל, שישנו היקום וכי אלוהים הוא מעבר לו. כך שישנה תפיסה של דואליות. הכרחי לחסל רעיון מוטעה זה. בבהגוד - גיטה נאמר : "העצמי הנני, הו כובש השינה, הווה אני בלבבותיהם של כל היצורים. אני המקור, ההויה של כל הצורות וההרס שלהם".

כך שאלוהים הוא לא רק הלב של הכל אלא גם המשענת של הכל, המקור של הכל, המקום בו שוכן הכל והסוף של הכל. הכל נובע ממנו, הכל שוכן בו והכל מתפרק לבסוף לתוכו. לכן הוא איננו ניפרד מהכל.

שאלה : איך עלינו להבין את הפסוק הבא מהבהגוד - גיטה : "כל היקום כולו מהווה חלקיק ממני" ?

תשובה : אין פרושו של דבר כי חלקיק קטן מאלוהים ניפרד ממנו ואז יוצר את היקום. השקטי, האנרגיה שלו פועלת. כתוצאה מפעולתה היקום הפך להיות גלוי. באופן דומה אין פרוש ההצהרה בפורושה - סוקטה ש"כל היצורים מהווים את רגלו האחת" כי אלוהים מורכב ממספר חלקים.

שאלה : אני מבין זאת. אלוהים ללא ספק אינו עשוי מחלקים.

תשובה : כך שאלוהים אינו נחלק לחלקים. הוא תמיד ממומש אולם האדם אינו מודע למימוש זה. עליו להתעורר לאמת זו. ידע פרושו התגברות על המיכשולים המפריעים להתגלותה של האמת הניצחית כי העצמי זהה לאלוהים.

שאלה : האם אלוהים זהה לעצמי ?

תשובה : העצמי ידוע לכולם, אך לא בצורה ברורה. אתה קיים תמיד. ההויה היא העצמי. "אני הווה" הוא שם של אלוהים. מכל ההגדרות של אלוהים הטובה ביותר היא "אהיה אשר אהיה". ישנן הצהרות אחרות כמו "ברהמייואהם" (אני ברהמן) או "אהם ברהמה אסמי" (אני ברהמן) ו"סוהם" (אני הוא). אך אף אחת אינה קולעת כמו "הווה" שפרושה "אני הווה". ההויה

המוחלטת היא מה שהינה. היא העצמי. היא אלוהים. כאשר העצמי ידוע, אלוהים ידוע. למעשה אלוהים אינו שונה מהעצמי.

שאלה : לאלוהים יש שמות רבים. האם חלקם מוצדקים ?

תשובה : מבין אלפי שמות אלוהים אף אחד אינו מתאים לאלוהים אשר שוכן בלב שהוא מעבר למחשבות באופן כה מדויק אמיתי ויפה כמו השם " אני " או "אני הווה". מכל השמות הידועים של אלוהים, רק השם "אני- אני" יהדהד בתרועת ניצחון כאשר האגו יהרס תוך שהוא עולה כמילה העילאית הדוממת, מאנא פארא ואק, בחלל הלב של אלה שתשומת ליבם מופניית אל העצמי שלהם. אפילו אם המחפש ימדוט באופן בלתי פוסק על השם "אני-אני" תוך תשומת הלב לאני שלו, הדבר יגרום לו לצלול לתוך המקור שממנו עולות המחשבות, תוך הריסת האגו המצורף לגוף הפיזי.

שאלה : מהו היחס בין אלוהים והעולם ? האם הוא בורא העולם או מקיימו ?

תשובה : עצמים ויצורים שונים מבצעים פעולות שונות מעצם נוכחות אור השמש ללא כל בחירה או תשוקה מצידם. מעצם נוכחות אור השמש זכוכית מדגלת מסוגלת לחולל אש, הניצן של פרח הלוטוס פורח, שושנת המים ניסגרת ואינספור יצורים שונים מבצעים פעולות שונות. הסדר באינספור עולמות נישמר מעצם נוכחותו של אלוהים, באותו אופן שבו מחט נעה בנוכחות מגנט, באותו האופן שבו פרח שושנת המים נפתח ופרח הלוטוס ניסגר בנוכחות אור הירח. מעצם נוכחותו של אלוהים שאין לו אפילו תשוקה הקלה שבקלות, הישיות השונות הפועלות באינספור דרכים מתעוררות לבסוף להכרה כי הפעולות הפיזיות אינן יכולות להביא לאושר ניצחי וכך הן פונות אל העצמי שלהן ועל ידי כך משיגות חירות. הפעולות של ישויות חיות בודאי שאינן משפיעות על אלוהים שנימצא מעבר להכרה באותו אופן שבו פעולות היצורים החיים אינן משפיעות על השמש ובאותו אופן שהתכונות הכימיות של היסודות אינן משפיעות על החלל האינסופי.

שאלה : מדוע הסמסרה, הבריאה וההתגלות המוגבלת מלאה בכל כך הרבה סבל ורוע ?

תשובה : זהו רצונו של אלוהים !

שאלה : מדוע אלוהים רוצה בכך ?

תשובה : לא ניתן להבין זאת. לא ניתן ליחס כל מניע לכח זה, לא ניתן ליחס כל תשוקה או מטרה כלשהי להשגה לאותה ישות אינסופית כל יכולה ויודעת כל. אלוהים אינו מושפע מהפעילויות המתרחשות בנוכחותו. השווה זאת לקשר בין השמש והפעילויות בעולם. אין כל משמעות ליחוס אחריות ומניע לאחד לפני שהוא הופך לרבים.

שאלה : האם הכל מתרחש מכח רצונו של אלוהים ?

תשובה : אף אחד אינו יכול לעשות דבר בניגוד לרצונו של אלוהים שהוא כל יכול. לכן, להישאר בדממה לרגליו של אלוהים תוך ויתור על כל החרדות של ההכרה המרושעת, הפגומה ומוליכת השולל, הוא הדבר הטוב ביותר שניתן לעשות.

שאלה : האם ישנה ישות ניפרדת הניקראת "אישווארה" (אלוהות אישית) שהיא הגומלת על מעשים טובים ומענישה על חטאים ?

תשובה : כן.

שאלה : מה אופיו ?

תשובה : לאישווארה יש הכרה וגוף אינדוידואליים, שהם ברי כליה, אך בעת ובעונה אחת יש לו מודעות קוסמית ושיחרור פנימי. אישווארה, האלוהות האישית, הבורא העילאי של היקום אכן קיים. אך הוא קיים רק מנקודת המבט היחסית של אלה שלא מימשו את האמת, אלה המאמינים בקיומן של נשמות אינדוידואליות. מנקודת המבט המוחלטת, המואר אינו יכול לקבל קיום אחר מאשר העצמי הלא גופני שהוא אחד ויחיד ונטול צורה לחלוטין. לאישווארה יש גוף פיזי, שם וצורה, אם כי גופו עדין יותר מהגוף הפיזי של האדם. ניתן לראותו בחזיונות בצורה הנוצרת על ידי הכרתו של המאמין עצמה. הצורות והשמות של אלוהים הן רבות ומגוונות ומשתנות מדת לדת. מהותו זהה למהותנו אנו כלומר העצמי האמיתי שהוא אחד ויחיד ונטול צורה. לכן, הצורות אותן הוא לובש אינן אלא יצירות והתגלויות. אישווארה הוא פנימי בכל אדם ובכל אוביקט בכל היקום. סך הכל של כל הישיות והדברים הוא אלוהים. ישנו כח אשר חלקיק קטן ממנו הפך להיות יקום זה והשארית שמורה ב"מלאי". שארית זו שבמלאי פלוס הכח הניגלה כעולם החומרי מהווים את אישווארה.

שאלה : כך שבסופו של דבר אישווארה אינו אמיתי ?

תשובה : קיומו של אישווארה נובע מתפיסתנו אותו. הבה נדע תחילה של מי תפיסה זו. התפיסה תהיה בהתאם לזה שתופס. מצא מי אתה והבעיות האחרות יפתרו מאליהן. אישווארה, אלוהים הבורא, האלוהות האישית היא הצורה האחרונה שנעלמת מבין הצורות הלא אמיתיות. רק הישות המוחלטת היא אמיתית. לכן, לא רק העולם ולא רק האגו, אלא גם האלוהות האישית אינם אמיתיים. אנו מוכרחים למצוא את המוחלט ואין עלינו להסתפק בפחות מכך.